

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

12 februari 1999

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1033
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	1037
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1051
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	1058
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1066
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	1068
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1080
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1082
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	1101
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	1101
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	1106
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	1107
Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid	1110

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	1115
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	1115

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER	1118
----------------	------

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

**Vraag nr. 229
van 15 september 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS**

*WHO-onderhandelingen – Democratische contro-
le*

Uit de werking van de WHO (Wereldhandelsorga-
nisatie) blijkt dat er sprake is van democratisch de-
ficit. Formeel gezien kunnen de parlementen van
de WHO-lidstaten een indirecte controle uitvoeren
op de werking van de WHO. In de praktijk
blijkt dat nauwelijks te gebeuren. Bij een grote
groep van betrokken waarnemers en niet-gouver-
nementele organisaties (NGO) leeft de overtuiging
dat er dringend nood is aan een meer democrati-
sche "inbedding" van de WHO.

1. Heeft de Vlaamse regering terzake een stand-
punt ingenomen ?
2. Zo ja, is de Vlaamse regering ook van mening
dat er iets schort aan de democratische controle
op de werking van de WHO ?
3. Welke voorstellen heeft de Vlaamse regering in
voorkomend geval in de WHO indirect of via de
Europese Unie geformuleerd om die democrati-
sche controle te verbeteren ?
4. Is de Vlaamse regering voorstander van een
meer rechtstreekse link met de instellingen van
de Verenigde Naties ?
5. Is de Vlaamse regering voorstander van een
"WHO-parlement", zonder zich nu al op een
speciaal model vast te leggen ?

Aanvullend antwoord

1 en 2. De Vlaamse regering heeft terzake nog
geen standpunt ingenomen. Ik wens evenwel te
onderstrepen dat de Wereldhandelsorganisatie
een intergouvernementele organisatie is, waar-
van de beslissingen afhankelijk zijn van de lid-
staten en hun regeringen. De instellingen die
werden opgericht en de handelsonderhandel-
ingen die er plaatshebben, maken het voorwerp
uit van internationale akkoorden, onderworpen
aan interne goedkeuringsprocedures van de lid-
staten, die aldus een democratische controle
toelaten.

De complexiteit van de behandelde onderwer-
pen speelt zeer zeker een rol in het groeiende
onbegrip en zelfs de ongerustheid van de bur-
germaatschappij en haar vertegenwoordigers
over de aan de gang zijnde besprekingen en ver-
wezenlijkingen binnen de Organisatie.

Het zou geen goede zaak zijn om de rol van de
Europese Commissie, die in naam van de Euro-
pese unie (EU) onderhandelt in de WHO, te
verzwakken. Zij is en blijft garant staan voor de
supranationale belangen. De Commissie han-
delt terzake zowel op basis van artikel 113 van
het EU-verdrag, als binnen het kader van het
mandaat dat haar hiervoor werd toevertrouwd
door de lidstaten.

Niettemin zou een betere transparantie in de
totstandkoming van de standpunten van de Eu-
ropese Unie kunnen bijdragen tot het wegwer-
ken van de indruk van een gebrek aan democra-
tie.

3. De perceptie van een onvoldoende democrati-
sche controle is ook het gevolg van een reëel of
als dusdanig waargenomen gebrek aan transpa-
rantie in de werkwijze van de WHO.

De federale regering, hierin gesteund door de
EU, heeft tijdens de ministeriële vergadering
van mei 1998 deze kwestie aan de orde gesteld
en duidelijk aangedrongen bij de organen van
de WHO om in de toekomst verbeteringen aan
te brengen aan de informatie over de rol en de
activiteiten van de organisatie naar de burger-
maatschappij toe.

Dit punt ligt momenteel ter discussie bij de
WHO. Het moet niet worden verzwegen dat dit
een moeilijke fase is, waarbij elke lidstaat zijn

verantwoordelijkheid moet opnemen. Er is een niet te verwaarlozen terughoudendheid, en niet noodzakelijk van de geïndustrialiseerde landen, over de mate van openstelling van de debatten en besprekingen.

Zoals in elke organisatie van dit type is het de kwestie om een evenwicht te vinden tussen het wettelijk recht van de burgermaatschappij en haar vertegenwoordigers op informatie over de aan de gang zijnde activiteiten en op de uitoefening van een democratische invloed op de keuzen van de regelgeving van de internationale handel enerzijds, en de evenzeer wettelijke uitoefening van de regeringsprerogatieven inzake internationale commerciële onderhandelingen anderzijds.

4. De WHO heeft sedert haar oprichting in 1995 een samenwerking ontwikkeld die zich geleidelijk heeft versterkt met de instellingen van Bretton Woods, maar ook met organisaties zoals de VN-commissie inzake handel en ontwikkeling (Unctad), de Wereldorganisatie voor Intellectuele Eigendom (WIPO), het secretariaat van de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO), enzovoort.

Deze samenwerking neemt verscheidene vormen aan volgens de gesloten overeenkomsten tussen de verschillende instellingen en lijkt mij wenselijk binnen een context van onderlinge afhankelijkheid van de nationale economieën en de globalisering van talrijke problemen.

Een voorbeeld van samenwerking was de vergadering op hoog niveau in 1997, georganiseerd door de WHO in samenwerking met onder meer de VN-commissie inzake handel en ontwikkeling en het Internationaal Monetair Fonds (IMF), met het doel de coherentie en de synergie te organiseren van de technische bijstand die door de gespecialiseerde agentschappen ter beschikking wordt gesteld van de minst ontwikkelde landen, de integratie van deze landen in het multilateraal handelssysteem te bevorderen en ze toe te laten ten volle de positieve weerslag van de liberalisering van het handelsverkeer te genieten.

5. Zoals hierboven aangestipt, is de WHO een intergouvernementele organisatie.

Voor de EU heeft het Europees Parlement een actieve rol te vervullen, die zich verder zal ontwikkelen na de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam.

Een "WHO-parlement" oprichten zou met zich mee brengen dat de WHO zou evolueren naar een vorm van een supranationale instelling. Dit veronderstelt het afstaan van soevereiniteit wat, naar mijn mening, weinig landen wenselijk vinden.

(Vorig antwoord : *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 20 november 1998, blz. 441 – red.*)

Vraag nr. 232
van 15 september 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

WHO-onderhandelingen – Millenniumronde

Momenteel worden nieuwe WHO-onderhandelingen (Wereldhandelsorganisatie) voorbereid. Tussen de verschillende betrokkenen is er nog onenigheid over de agenda van deze nieuwe onderhandelingen. Binnen de Europese Commissie is men voorstander van een grote "millenniumronde", waarin de zogenaamde built-in-agenda wordt aangepast om te komen tot een samengevoegd onderhandelingspakket over diensten, intellectuele eigendom, landbouw, handelsgebonden investeringen, competitiebeleid, overheidscontracten, ...

Heel wat ontwikkelingslanden verzetten zich met klem tegen een dergelijke nieuwe millenniumronde en vragen dat de geïndustrialiseerde landen eerst hun aangegane engagementen nakomen, onder meer op het vlak van textiel en landbouw. Vanuit andere hoek wordt gesteld dat nieuwe grote onderhandelingen pas kunnen starten als er structurele aanpassingen komen in de manier waarop de WHO werkt.

Heeft de Vlaamse regering terzake reeds een standpunt bepaald ?

1. Zo ja, is de Vlaamse regering voorstander van een millenniumronde ?
2. Welke onderwerpen moeten dan aan bod komen in nieuwe onderhandelingen ?
3. Is de Vlaamse regering van oordeel dat de ontwikkelingslanden voldoende hebben kunnen profiteren van de beloofde positieve effecten van de Uruguay-ronde ?
4. Is de Vlaamse regering het eens met de kritiek van veel van die landen dat eerst de afspraken op het vlak van textiel en landbouw moeten worden nagekomen, vooraleer nieuwe onder-

handelingen met een bredere agenda kunnen worden gestart ?

5. Is de Vlaamse regering van oordeel dat er eerst een aanpassing moet komen van de werking van de WHO (onder meer op het vlak van de integratie van de sociale en ecologische principes en de werking van de dispute panels), vooraleer een mogelijke millenniumronde van start kan gaan ?
6. Hoe betreft de Vlaamse regering het Vlaams Parlement op een actieve manier bij de voorbereiding van de nieuwe WHO-onderhandelingen ?

Aanvullend antwoord

1. De Vlaamse regering heeft inzake een nieuwe ronde van onderhandelingen in de schoot van de WHO nog geen standpunt ingenomen.
2. Het is nog te vroeg om de thema's te preciseren die het voorwerp zouden kunnen uitmaken van komende onderhandelingen.
3. De ontwikkelingslanden, en meer in het bijzonder de minst ontwikkelde landen, hebben onvoldoende geprofiteerd van de positieve effecten van de Uruguay-ronde. Bijkomende inspanningen zijn nodig om hen toe te laten voordeel te halen uit de handelsliberalisering en de daaruit voortvloeiende economische groei. De Europese Unie heeft terzake het goede voorbeeld gegeven.
4. De kritiek waarvan sprake is in de vraag, komt vooral uit de hoek van textielproducerende ontwikkelingslanden zoals Indië en Pakistan. Meer algemeen komt die kritiek hierop neer dat nieuwe werkzaamheden pas mogen worden aangevat wanneer de toepassing van de Uruguay-ronde volledig is "verteerd". Deze stelling wordt gedeeld door vele ontwikkelingslanden. Ter informatie weze vermeld dat de EU zowel de overeenkomst inzake de landbouw als inzake de textielovereenkomst heeft toegepast, en dat ze een genereus aanbod heeft gedaan tijdens de eerste fase van de herintegratie van de textielsector in de GATT (General Agreement on Tariffs and Trade).

De EU deelt de meningen van Indië en Pakistan niet. Voor haar zullen tegen het jaar 2000 de voorwaarden zijn vervuld voor het voeren van

globale onderhandelingen, waarin de Europese belangen aan bod zullen komen en alle lidstaten van de WHO hun voordeel zullen vinden.

5. De vraag in verband met de mogelijke wijziging van de werkwijze van de WHO staat niet op de agenda. De WHO is een intergouvernementele organisatie die bij consensus functioneert en onder het gezag staat van de Algemene Raad.

Wat wel aan de orde is, maar niet is gekoppeld aan een nieuwe globale onderhandelingsronde, is de kwestie van de nodige transparantie van de werking van deze instelling. Ik verwijs terzake naar mijn aanvullend antwoord op de schriftelijke vraag nr. 229 van 15 september 1998 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger inzake de democratische controle (*zie : blz. 1033 – red.*).

6. In het raam van haar bevoegdheden zal de Vlaamse regering, in geval van nieuwe onderhandelingen, de voorbereiding ervan nauwgezet opvolgen en het Vlaams Parlement hierover desgewenst informeren.

(*Vorig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 20 november 1998, blz. 443 – red.*)

Vraag nr. 46 van 7 januari 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

VZW De Rand – Tariefpolitiek

Enige tijd geleden haalde de burgemeester van Hoeilaart scherp uit naar de VZW De Rand. Die zou volgens hem met haar cultureel aanbod tegen dumpingprijzen een onhoudbare concurrentie inhouden voor de gemeentelijke culturele initiatieven.

Blijkbaar bestaat er hieromtrent geen overleg tussen lokale initiatiefnemers en de VZW De Rand.

Is de minister-president op de hoogte van die problematiek ?

Heeft hij reeds stappen ondernomen om een overleg tussen de betrokkenen tot stand te brengen ?

Meent de minister-president zelf dat de kritiek van de burgemeester van Hoeilaart ten aanzien van de VZW De Rand gegrond is ?

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

**Vraag nr. 51
van 11 januari 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Promotie Vlaanderen – Luchthaven Zaventem (2)

Uit het antwoord op de schriftelijke vraag nr. 1 van de heer Francis Vermeiren (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 4 december 1998, blz. 597) verneem ik dat de Dienst Investeren in Vlaanderen drie verplichte publiciteitskasten heeft staan in de gebouwen van de luchthaven van Zaventem met de tekst "Flanders, Europe's best business location".

Ik kan me voorstellen dat nogal wat reizigers niet goed beseffen waar Vlaanderen juist is gelegen en dus niet beseffen dat ze zich in Vlaanderen bevinden wanneer ze in Zaventem landen.

Het komt me dus voor dat het een pluspunt zou zijn, mochten de reizigers die toekomen op de internationale luchthaven een tekst zouden te lezen krijgen in de zin van "You are in Flanders, Europe's best business location".

Heeft de minister-president de Dienst Investeren in Vlaanderen er reeds op gewezen dat een meer nadrukkelijke formulering, bijvoorbeeld in bovenvermelde zin, wellicht realistischer is ?

Antwoord

Het publiciteitspaneel geeft via een grafische voorstelling aan waar Vlaanderen in Europa ligt. Bovendien maakt de tekst duidelijk dat de Dienst Investeren in Vlaanderen een agentschap is van de Vlaamse regering met zetel in "Brussels, Belgium".

Het is niet de bedoeling van de Dienst Investeren in Vlaanderen om aan de internationale zakenreiziger duidelijk te maken dat Zaventem in Vlaanderen ligt, maar om buitenlandse investeerders aan te trekken naar Vlaanderen.

**Vraag nr. 52
van 15 januari 1999
van de heer CARL DECALUWE**

Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus

Sedert een aantal jaren worden de leidende ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap jaarlijks geëvalueerd door de Vlaamse regering. De Vlaamse regering laat zich hierbij adviseren door een extern bureau. Dit extern bureau werd door de Vlaamse regering belast met een opdracht van drie jaar. In de loop van 1999 moet dus worden beslist of deze opdracht al dan niet wordt verlengd.

Bij sommige instellingen gebeurt de evaluatie niet door de Vlaamse regering, maar valt zij onder de verantwoordelijkheid van de raad van bestuur. De raad van bestuur kan zich hiervoor laten bijstaan door een extern bureau of door externe deskundigen.

1. Kan de minister-president een overzicht geven van de externe bureaus die zijn aangesteld bij de Vlaamse Gemeenschap en haar openbare instellingen en van de respectieve kostprijs ervan ?
2. Werden deze externe bureaus reeds zelf geëvalueerd met het oog op een mogelijke verlenging van hun contract ?
3. Bij welke diensten en/of openbare instellingen evalueert de Vlaamse Gemeenschap (via een extern bureau) zelf en bij welke gebeurt dit door de raad van bestuur ? Waarom werd bij de ene gekozen voor een extern bureau en bij de andere voor evaluatie door de raad van bestuur ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken,

Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting en Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 54 van 15 januari 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

VZW De Rand – Overzicht sportinfrastructuur

Eén van de talrijke klachten die vaak worden gehoord vanwege de overgebleven Nederlandstalige inwoners in de zes faciliteitengemeenten rond Brussel is het gebrek aan Nederlandstalige sportclubs en aan sportinfrastructuur waar ze terecht kunnen.

Het Commissariaat-Generaal ter Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openlucht recreatie (BLOSO) beschikt overigens niet over een overzicht van het sportieve aanbod waarvan Nederlandstaligen in die gemeenten kunnen gebruikmaken. Wel is er een inventarisatie van de infrastructuur (in heel Vlaanderen overigens) aan de gang, die in september zou moeten zijn afgerond, maar dat volstaat mijns inziens niet.

Beschikt de VZW De Rand over een overzicht van Nederlandstalige sportclubs of werkt ze aan de opstelling ervan ?

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE
WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE
ORDENING

Vraag nr. 95 van 9 december 1998 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Grondoverdracht aan NV Zeekanaal – Kritiek Rekenhof

In het Boek van het Rekenhof 1998 lees ik dat het Vlaams Gewest dringend de gronden gelegen aan de bevaarbare waterwegen moet overdragen aan de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen (blz. 222).

Wat is in dat verband de stand van zaken ?

Kan de minister een overzicht verstrekken van de betrokken terreinen ?

Antwoord

Met het oog op de bedoelde grondoverdrachten werd op 25 september 1998 een samenwerkingsakkoord gesloten tussen het Vlaams Gewest en de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen. Daarin zijn de modaliteiten opgenomen waaronder deze grondoverdrachten voortaan zullen geschieden.

Een globale overdracht van de gewestgronden gelegen langs de bevaarbare waterwegen wordt niet overwogen. Enkel de watergebonden terreinen die voor commercialisering in aanmerking komen en van geen nut meer zijn voor de opdrachten van de bevoegde administratie Waterwegen en Zeewezen, worden door het Vlaams Gewest aan de betrokken openbare instellingen voor valorisatie ter beschikking gesteld.

Conform de bepalingen van het voornoemd samenwerkingsakkoord wordt tot overdracht van elke grond afzonderlijk beslist door de Vlaamse minister bevoegd voor Openbare Werken, op ad-

vies van een beoordelingscommissie, die bestaat uit afgevaardigden van de administratie Waterwegen en Zeewezen, de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen en de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen.

Vraag nr. 96
van 10 december 1998
van de heer JOHAN DE ROO

Afbakening grootstedelijke gebieden – Studiebureaus

Welke studiebureaus zijn aangesteld voor de afbakening van de grootstedelijke gebieden in Vlaanderen en dit in het kader van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen? Hoeveel bedraagt de kostprijs voor deze studieopdrachten?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Antwoord

In 1997 werden de procedures opgestart voor de gunning van de opdrachten voor de afbakening van de regionaalstedelijke gebieden Mechelen, Aalst en Kortrijk. De opdrachten voor Mechelen en Aalst werden gegund aan Studiegroep Omgeving, in samenwerking met CIBE (bureau voor communicatie), voor een bedrag van respectievelijk 8.419.325 frank. De opdracht voor de afbakening van Kortrijk werd gegund aan een tijdelijke vereniging van de Intercommunale Leiedal en het West-Vlaams Economisch Studiebureau, in samenwerking met CIBE. Hiervoor werd een bedrag van 8.257.318 frank vastgelegd.

In 1998 werden de procedures opgestart voor de gunning van de opdrachten voor de afbakening van het regionaalstedelijk gebied Turnhout en het grootstedelijk gebied Gent. Beide opdrachten werden gegund aan het studiebureau Mens en Ruimte, in samenwerking met CIBE. Het bedrag van de inschrijving voor Turnhout bedroeg 8.278.771 frank, voor Gent 9.469.438 frank.

In 1998 werd ook de procedure opgestart voor de afbakening van het regionaalstedelijk gebied Hassele-Genk. Deze opdracht is momenteel nog niet gegund.

(Antwoord Leo Peeters : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 29 januari 1999, blz. 994 – red.)

Vraag nr. 97
van 10 december 1998
van de heer CARL DECALUWE

Onbebouwde percelen – Gemeentelijke inventarissen

Volgens het gecoördineerde decreet van 22 oktober 1996 dienen alle gemeenten een inventaris bij te houden van alle percelen op hun grondgebied waarvoor een niet-vervallen verkavelingsvergunning bestaat en waarop nog niet is gebouwd, alsook van alle onbebouwde percelen.

1. Welke gemeenten beschikken nog niet over betrokken inventaris en hoe kan de minister hier tegen optreden?
2. Welke gemeenten hebben een vergoeding aangevraagd en gekregen inzake het bijhouden van betrokken inventaris?
3. Hoeveel percelen werden opgenomen, en dit opgesplitst per provincie?

Antwoord

1. Totnogtoe werden de inventarissen opgestuurd door 51 gemeenten, waarvan ik de lijst bezorg als **bijlage**. Aan een aantal gemeenten werd – op hun uitdrukkelijk verzoek – uitstel verleend tot 31 december 1998, zodat de inventarissen van deze gemeenten nog worden verwacht.

De inventarissen kunnen worden beschouwd als een noodzakelijk beleidsinstrument, dat in de toekomst opnieuw zal moeten worden gebruikt bij het opmaken van de gemeentelijke structuurplannen en van woonbehoeftestudies. Gemeenten die niet over dit instrument beschikken, zullen dus ook niet in staat zijn om de voormelde plannen en studies op te maken op een manier die aan de gestelde eisen voldoet, en beperken aldus zelf hun mogelijkheden voor het voeren van een verantwoord ruimtelijk beleid, wat dan door de bevolking zelf kan worden gesanctioneerd.

2. Alle gemeenten die de inventarissen hebben opgestuurd, hebben eveneens een aanvraag ge-

daan voor het verkrijgen van de vooropgezette vergoedingen.

Tot op heden werden geen vergoedingen uitbetaald, omdat dit pas kan gebeuren nadat de gegevens van de gemeenten werden gecontroleerd, wat tot nu toe niet het geval is.

3. Voor de 51 gemeenten waarvan de inventarissen werden opgestuurd, werden de volgende aantallen onbebouwde percelen opgegeven, opgesplitst per provincie.

	Aantal gemeenten die inventarissen opstuurd	Aantal onbebouwde percelen volgens gemeenten vóór controle door ARP*
Antwerpen	11	6.797
Brabant	12	11.840
Limburg	11	17.458
Oost-Vlaanderen	8	9.289
West-Vlaanderen	9	4.941
Totaal Vlaams Gewest	51	50.325

* ARP : afdeling Ruimtelijke Planning

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 98
van 10 december 1998
van de heer JOS STASSEN**

Kasteel van Mesen (Lede) – BPA

Vorige maand zou de minister vice-president zijn instemming hebben betuigd met een schets van een bijzonder plan van aanleg voor het kasteelpark van het Koninklijk Gesticht van Mesen in Lede. Het zou hier dus gaan om een "informele" beslissing, want de procedure is eigenlijk nog niet opgestart.

Wat zijn de grote lijnen van het dossier waarover de minister vice-president zijn zegen heeft gegeven ?

Antwoord

Ik verwijs vooreerst naar het antwoord van mijn voorganger, de heer Eddy Baldewijns, op schriftelijke vraag nr. 304 van 13 maart 1998 van de heer Johan Sauwens (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 12 mei 1998, blz. 1747), waarin in punten 2 en 4 de krachtlijnen werden geschetst die bij een eventueel plan van aanleg dienden in oogen-schouw te worden genomen.

De voorontwerpschets die de administratie werd voorgelegd, werd vanuit deze invalshoek uitgewerkt.

**Vraag nr. 99
van 11 december 1998
van de heer JOHAN SAUWENS**

Spoorvorming – Maximumlading vrachtwagens

Volgens persberichten zouden de Europese transportministers eind november 1998 akkoord zijn gegaan om een aantal wijzigingen door te voeren aan de verkeersreglementering, onder meer in verband met het gecombineerd vervoer.

Zo wordt eraan gedacht om vrachtwagens van 44 ton in plaats van 40 ton toe te laten, wat een verhoging van de lading zou betekenen van 25 naar 29 ton (+ 16 %).

Is de minister akkoord gegaan met het standpunt dat de federale minister terzake heeft ingenomen ?

Het is toch duidelijk dat de ernstige spoorvorming op onze autosnelwegen en gewestwegen mede wordt veroorzaakt door te zwaar geladen vrachtwagens.

Is het niet zo dat de federale minister erg snel onder druk van de transportlobby akkoord gaat met dit soort Europese afspraken, juist omdat België toch niet zelf verantwoordelijk is voor de infrastructuur, maar wel de gewesten ?

Komt het steeds zwaarder worden van de vrachtwagens wel tegemoet aan een van de prioriteiten van het Vlaamse verkeersbeleid, namelijk het verhogen van de verkeersveiligheid ?

Antwoord

Uit het betoog en de vraagstelling blijkt een eenzijdige en fragmentaire benadering van het probleem

zoals het op de vergaderingen van de Europese Ministerraad voor Transport van 1 oktober, 30 november en 1 december 1998 aan de orde was. Op de dagorde van deze vergaderingen stond een oriënterend debat over :

- voorstel voor een richtlijn van de Raad houdende vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor bepaalde vormen van gecombineerd vervoer van goederen tussen de lidstaten ;
- voorstel voor een richtlijn van de Raad houdende vaststelling voor bepaalde aan het verkeer binnen de Gemeenschap deelnemende wegvoertuigen, van de in het nationale en internationale verkeer maximaal toegestane afmetingen en van de in het internationaal verkeer maximaal toegestane gewichten.

Het doel van dit voorstel is het wegwerken van knelpunten in bestaande richtlijnen die de promotie van gecombineerd vervoer als alternatief voor het groeiend wegvervoer belemmeren.

Gezien het belang voor het Vlaams Gewest, dat in het kader van het gevoerde "duurzame mobiliteitsbeleid" extra aandacht besteedt aan de ontwikkeling van het gecombineerd vervoer, werd in het voorbereidend overleg met de federale overheid overleg gepleegd omtrent de standpuntbepaling.

Het voorstel betreft een gekoppelde wijziging van twee richtlijnen :

1. 92/106/EEG : voorschriften en normen voor het gecombineerd vervoer ;
2. 96/53/EG : afmetingen en maximale toegestane gewichten wegvoertuigen.

Voor de eerste richtlijn gaat de discussie omtrent drie vragen.

- Definitie gecombineerd vervoer : in de totale transportketen over land is in alle transportcombinaties voorzien, maar het aandeel wegvervoer is beperkt tot 20 % van het traject. Er is discussie over dit cijfer (hoger of lager ?). Ook is er nog discussie of deze beperking moet worden uitgedrukt in een percentage of in aantal kilometer.

Als uitgangspunt is de thans voorliggende definitie goed voor Vlaanderen, rekening houdende met zijn oppervlakte, omdat nu in alle vervoersmodi voorzien is (ook de binnenvaart) en de toegelaten grens voor wegvervoer als voor-

en natransport vrij laag is. Niettemin moet de beperking werkzaam blijven.

- Opheffen van de beperkingen op rijden in het weekend voor begin- en eindtraject over de weg in het kader van gecombineerd vervoer. Deze vraag is echter niet van toepassing voor Vlaanderen.
- Uitbreiding van de verlaging van belasting op motorrijtuigen tot alle soorten van gecombineerd vervoer. Deze vraag is eveneens niet van toepassing voor Vlaanderen.

Voor de tweede richtlijn is de wijziging nodig om in alle lidstaten een maximale totaal massa (gewicht) van 44 ton toe te staan voor het gedeelte over de weg van het gecombineerd vervoer. Dit heeft te maken met de in het gecombineerd vervoer gebruikte standaard twintigvoets containerequivalenten (TEU).

Hierover is er een algemeen akkoord, maar de discussie is toegespitst op de toelating van vijf assen of de verplichting van zes assen. Het federale standpunt gaat in de richting van vijf assen om de transporteurs niet op nieuwe kosten te jagen, wat in tegenstrijd zou zijn met de promotie van het gecombineerd vervoer. Dit standpunt wordt bijgetreden door Nederland en Duitsland. Vlaanderen kan dit standpunt delen, maar er werd toch gevraagd extra aandacht te besteden aan het feit dat de huidige toegelaten asbelasting niet wordt overschreden, omdat deze bepalend is voor de slijtage van de weg.

Daar de maximale toegelaten massa in België thans reeds 44 ton is, hetzij met een sleep bestaande uit een motorvoertuig met twee assen en een aanhangwagen met drie assen, hetzij met een sleep van een motorvoertuig met drie assen en een aanhangwagen met twee of meer assen, werd er verzekerd dat er in elk geval geen sprake kan zijn van een toename van de aslasten.

Er werd een gunstig resultaat verwacht van deze discussie, maar na beide vergaderingen van de Raad blijven nog discussiepunten bestaan, vooral ten aanzien van het afschaffen van beperkingen op rijden gedurende het weekend.

Vraag nr. 100
van 11 december 1998
van de heer HERMAN LAUWERS

Werfweg HSL – Bestemming

De Nederlandse overheid besliste om de werfweg naast de nieuwe hogesnelheidslijn (HSL) nadien aan te leggen als fietspad.

Het nieuwe tracé op Vlaams grondgebied tussen Antwerpen en de Nederlandse grens komt hier-voor eveneens in aanmerking. Zonder noemenswaardige meerkosten kan de werfweg – die later ook de onderhoudsweg wordt – geschikt worden gemaakt als fietsweg. Dit kan als voorwaarde worden opgelegd bij een eventuele bouwvergunning.

Bestaan er ook bij ons plannen in die richting ?

Antwoord

Momenteel zijn er nog geen concrete plannen om fietssnelwegen langs de HSL aan te leggen. Ik denk wel dat dit een interessante denkpiste voor de toekomst is.

Aangezien de werken voor de HSL dienen te zijn beëindigd voordat de onderhoudswegen kunnen worden ingeschakeld in een ruimer fietsrouten-
werk, meen ik dat deze kwestie momenteel nog niet aan de orde is. Te veel gewestwegen dienen nog te worden uitgerust met een geschikte fietsinfrastructuur.

Ik meen dan ook dat mijn aandacht nu in eerste instantie naar de aanleg van "klassieke" fietspaden langs gewestwegen moet gaan.

Vraag nr. 101 van 14 december 1998 van de heer CARL DECALUWE

N357 Wielsbeke-Oostrozebeke – Fietspad

Vanuit diverse hoeken wordt reeds een tijd lang aangedrongen op de realisatie van een volwaardig fietspad langs de N357 tussen Wielsbeke en Oostrozebeke.

1. In welke mate bestaan er reeds plannen voor de aanleg van een fietspad op de N357 tussen Wielsbeke en Oostrozebeke ?
2. Wat is de kostprijs hiervan (inclusief onteigeningen) ?
3. Wanneer kunnen de plannen worden gerealiseerd ?

Antwoord

1. Het indicatief investeringsprogramma 1999-2001 meegedeeld in de Commissie voor Financiën en Begroting op 3 december 1998 voorziet niet in de aanleg van een fietspad langs de gewestweg N357.

Op 19 november 1998 werd de vierde fase van de N382, namelijk het vak Stationsstraat-Ridder de Gellinckstraat, aanbesteed. De gewestweg N382 ontdubbelt de N357 en zal worden uitgerust met vrijliggende fietspaden. Overeenkomstig bijakte 2 van het mobiliteitsconvenant heeft de lokale overheid zich ertoe verbonden de N357 over te nemen na de ingebruikname van de N382.

Derhalve zijn er bij het Vlaams Gewest geen plannen voor de aanleg van een fietspad langs de N357 tussen Wielsbeke en Oostrozebeke.

2. Gelet op wat voorafgaat, werd er nog geen kostprijs berekend.
3. De realisatie wordt, zoals in punt 1 vermeld, niet gepland.

Vraag nr. 102 van 14 december 1998 van de heer CARL DECALUWE

Sociaal tarief De Lijn – Stand van zaken

Op 1 oktober 1997 voerde De Lijn het kansarmen-tarief in. De bedoeling was de mobiliteit van mensen met een bestaansminimum te verzekeren om zo hun isolement, met alle sociale en economische gevolgen van dien, tegen te gaan. Het sociaal tarief bleek een groot succes.

De OCMW's die een overeenkomst met De Lijn afsluiten, kunnen aan iedereen die recht heeft op een bestaansminimum een verminderingkaart afleveren. Wanneer de reiziger deze toont, betaalt hij slechts 20 frank per rit, ongeacht de afstand. Meer dan 90 % van de OCMW's ondertekenden de overeenkomst.

1. Welke OCMW's sloten geen overeenkomst met De Lijn en wat was hun motivatie hieromtrent ?
2. Hoeveel biljetten verkocht De Lijn (opgesplitst per provincie) tegen het sociaal tarief ?

Antwoord

1. Alle OCMW's hebben intussen de overeenkomst met De Lijn afgesloten.
2. Het aantal verkochte vervoerbewijzen wordt hieronder weergegeven : BM (bestaansminimumgerechtigden) + VG (vervoersgarantie).

Entiteit	BM 1.10.1997 – 30.09.1998 Aantal verkochte ritten	VG 1.10.1998 – 15.12.1998 Aantal reizen twee- rittenkaart
Antwerpen	526.872	171.293
Oost-Vlaanderen	238.516	92.360
Vlaams-Brabant	120.434	53.950
Limburg	80.657	25.514
West-Vlaanderen	223.845	58.956
Totaal	1.190.324	402.073

**Vraag nr. 103
van 14 december 1998
van de heer CARL DECALUWE**

Planschadevorderingen – Stand van zaken

1. Kan de minister vice-president een overzicht geven van de uitbetaalde planschade voor de jaren 1997 en 1998, en dit opgesplitst per provincie ?
2. Hoeveel dossiers zijn er momenteel verwickeld in gerechtsprocedures en welke timing wordt vooropgesteld voor de uitspraak hierin, met een raming van de mogelijke budgettaire gevolgen ?

Antwoord

1. Voor het jaar 1997 kan worden verwezen naar het antwoord op de schriftelijke parlementaire vraag nr. 202 van 29 januari 1998 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 11 van 27 maart 1998, blz. 1431 – red.*).

In 1998 is in zes planschadedossiers betaald. Voor Limburg één, voor Vlaams-Brabant vier en voor Antwerpen één.

In 1998 is voor percelen gelegen in Kapellen 5.441.852 frank gekantonneerd. In Merchtem is

6.735.320 frank en 385.000 frank betaald, in Hasselt 1.302.320 frank, in St.-Genesius-Rode 2.714.274 frank, in Overijse 15.939.229 en 10.246.638 frank in dezelfde zaak.

2. Voor het antwoord op vraag 2 wordt eveneens verwezen naar bovenvermelde vraag.

**Vraag nr. 104
van 14 december 1998
van de heer CARL DECALUWE**

Gewestwegen – Overdracht naar gemeenten

Een tijdje geleden raakte bekend dat de Vlaamse Gemeenschap ongeveer 500 kilometer gewestwegen zou overdragen aan de steden en de gemeenten. Meestal gaat het om doortochten of delen van gewestwegen met nog alleen plaatselijk verkeer.

1. Kan de minister vice-president een overzicht geven van de mogelijk over te dragen gewestwegen, en dit opgesplitst per regio ?
2. Welke criteria werden gehanteerd om de exacte afstanden op te meten ?
3. Welke waarde vertegenwoordigt het potentieel over te dragen patrimonium ?
4. Worden de maatregelen zo toegepast dat de betrokken wegen volledig in orde moeten zijn voordat ze worden overgedragen ?
5. In welke middelen wordt voorzien om deze operatie uit te voeren ?

Antwoord

Een eerste oefening voor de provincie Limburg heeft aangegeven dat ongeveer 10 % van het wegennetwerk voor overdracht in aanmerking komt. Het betreft wegvakken die hun gewestelijke verkeersfunctie hebben verloren door de aanleg van een ringweg of een parallel wegtracé.

Indien men dit percentage extrapoleert naar de andere provincies, komt men tot een raming van 500 kilometer wegen die voor overdracht in aanmerking komen, vermits Vlaanderen circa 5.000 km secundaire gewestwegen telt. Op basis van dit kilometeraantal en de eenheidsprijzen per vierkante meter voor onderhoudswerken, kan een ruwe schatting worden gemaakt van de kostprijs indien

een eenmalige overdrachtsoperatie zou worden doorgevoerd.

Er bestaan echter op dit ogenblik geen plannen in de richting van een eenmalige, globale overdracht van gewestwegen. Een overdrachtdossier wordt op individuele basis opgestart en uitgewerkt, hetzij op vraag van de lokale overheid, hetzij op vraag op de administratie Wegen en Verkeer (AWV).

Aangezien er op dit ogenblik geen sprake is van een eenmalige en globale overdracht van dergelijke wegvakken, is een exhaustieve en gedetailleerde inventaris niet beschikbaar.

Wat de onderhoudstoestand van de over te dragen wegen betreft, vermelden de bepalingen terzake enkel dat de weg "in goede staat van berijdbaarheid" moet worden overgedragen. De maatregelen die hieruit kunnen voortvloeien, variëren tussen geen ingrepen en de volledige afbraak en heraanleg van het wegdek. Een plaatsonderzoek door gewestelijke en gemeentelijke ambtenaren geeft aan welke maatregelen nodig zijn. Wat de aanleg van nieuwe ringwegen betreft, vermeldt de bijakte aan het mobiliteitsconvenant dat de lokale overheid de omgeleide wegen overneemt in de staat waarin zij zich bevinden. De aanleg van een ringweg impliceert immers dat de lokale overheid niet opteert voor de herinrichting van de doortocht.

Gelet op de beschikbare budgettaire middelen, dient de overdracht van dergelijke wegen over meerdere jaren te worden gespreid. De middelen voor het onderhoud dat eventueel noodzakelijk is voorafgaand aan de overdracht, worden ingeschreven op de begroting van AWV.

Vraag nr. 105
van 14 december 1998
van de heer JOS DE MEYER

Sociaal bemiddelaar Doel – Opdracht

De regeringsbeslissing van 23-24 juli 1998 voorzag in de verdere uitvoering van het sociaal begeleidingsplan Doel. De sociaal bemiddelaar kreeg de opdracht om dit sociaal plan te begeleiden. Om dit alles op het terrein te realiseren, wordt een stuurgroep opgericht. Daarnaast zijn er ook andere werkgroepen, onder meer om de strategische planning op te stellen voor het gebied Linkerscheldeoever.

1. Hoe is de taakverdeling tussen de stuurgroep en de sociaal bemiddelaar georganiseerd en afgeleid ?

2. Is de sociaal bemiddelaar de "verdediger" van de regeringsbeslissingen, of moet hij een echte "ombudsman" zijn, die alle Doelenaars een stem geeft (zowel zij die hun dorp wensen te verlaten, als zij die hierover een andere opvatting hebben) ?

3. Heeft de sociaal bemiddelaar een rol te vervullen bij de strategische planning, gewestplanwijziging, havenuitbreiding ?

Zo ja, welke ?

Of wordt hier veeleer een bescheiden houding verwacht van een sociaal bemiddelaar ?

4. Wat is het werkingsbudget van de stuurgroep ?

Wie beslist over de aanwending ervan ?

Ontvangen de leden van de stuurgroep een vergoeding voor hun werkzaamheden of verplaatsingen ?

5. Welke vergoeding ontvangt de sociaal bemiddelaar op jaarbasis ?

Wat zijn daarnaast de kosten van zijn secretariaat op jaarbasis ? Wat is de bestemming van deze middelen ?

Ontvangt hij daarenboven werkingskosten ? Zo ja, met welke bestemming ?

6. Welke oplage telt "Kijk uit" per nummer ?

Naar wie wordt dit tijdschrift verstuurd ?

Wat is de kostprijs per nummer ?

7. Is het juist dat de regeringscommissaris namens de minister van Financiën eveneens werkzaam is bij de Antwerpse haven ?

Mocht deze informatie correct zijn, is dit deontologisch dan wel de meest gelukkige keuze ?

8. Op welke wijze rapporteert de sociaal bemiddelaar aan de regering ?

Heeft de stuurgroep inzage/inspraak in deze rapporten ?

Kunnen de Vlaamse volksvertegenwoordigers deze rapporten raadplegen ? Zo ja, waar ?

9. Wat is de stand van zaken bij de implementatie van het sociaal begeleidingsplan ?

Welke bij sturingen zijn nog wenselijk ?

10. Is er reeds een eerste evaluatie van de activiteiten van de stuurgroep en de sociaal bemiddelaar ?

Antwoord

De regeringsbeslissing van 23-24 juli 1998 voorziet in de verdere uitvoering van het sociaal begeleidingsplan Doel. De sociaal bemiddelaar kreeg de opdracht om dit sociaal plan te begeleiden. Tevens werd een stuurgroep opgericht, en ook een aantal werkgroepen.

Het strategisch plan van het Linkerscheldeoevergebied maakt geen deel uit van het sociaal plan en is een andere aangelegenheid, die zijn oorsprong vindt in het besluit van de Vlaamse regering van 20 januari 1998.

1. Dit punt wordt uitvoerig beschreven in Hoofdstuk 6 – De projectorganisatie, van het document VR/98/22.07/Doc.0746BIS (aangepast volgens de notulen van de Vlaamse regering van 24 juli 1998) en wordt hierna in extenso weergegeven.

"6.1 De rol van de sociaal bemiddelaar bij de uitvoering van het project Doel.

De bemiddelaar moet instaan voor de uitvoering van het sociaal begeleidingsplan voor de gemeente Doel. In eerste instantie impliceert dit dat hij zal moeten functioneren in de stuurgroep die daartoe opgericht wordt. Hij zal ook moeten instaan om dit begeleidingsplan ook op het terrein te materialiseren. De projecten ter uitvoering van het sociaal begeleidingsplan zal hij in eerste instantie en vooral uitwerken in samenwerking met de bewoners van Doel.

In de uitoefening van zijn functie zal de bemiddelaar contacten leggen en onderhouden met de verschillende betrokken instanties, zoals o.a. :

- het kabinet van de bevoegde Vlaamse minister ;
- het havenbedrijf Antwerpen ;
- de Maatschappij ;
- de dienst bevoegd voor de ontwikkeling van het Linkerscheldeoevergebied, met name de

afdeling Zeeschelde van de administratie Waterwegen en Zeewezen ;

- de intercommunale Land van Waas ;
- de verschillende diensten van het gemeentebestuur van Beveren ;
- het aankoopcomité van het ministerie van Financiën ;
- de organisaties die verschillende projecten uitvoeren in functie van dit sociaal begeleidingsplan ;
- ...

In eerste instantie is de ontwikkeling van een vertrouwensrelatie met de bevolking van Doel een absolute vereiste. Het leren kennen van de sociale noden van elk gezin is een noodzaak. Hieraan zal hij of zij een groot deel van het tijdsbudget moeten besteden.

De som van de individuele noden van de bewoners moet vertaald worden naar een programma en in projecten. Hiervoor moeten met de bevolking de nodige communicatiekanalen worden uitgebouwd. De bewoners moeten bovendien voortdurend op de hoogte worden gesteld van de stand van zaken en van de genomen beslissingen. Tevens zal de bemiddelaar bepaalde maatregelen uittekenen voor zeer specifieke doelgroepen.

Voor de op te starten projecten doet de bemiddelaar beroep op bestaande instellingen en diensten. Belangrijk is dat hij of zij met deze instellingen tot duidelijke afspraken komt waarbij de verschillende engagementen voor alle partijen duidelijk zijn. Tevens onderzoekt de bemiddelaar mogelijke klachten op hun gegrondheid en stelt passende maatregelen voor om er aan tegemoet te komen. Om te voldoen aan dringende informatiebehoeften zal hij of zij de nodige informatie inwinnen en ter beschikking stellen.

De functie van de bemiddelaar vereist een volledige inzet. Belangrijk voor de bemiddelaar is dat hij zich identificeert met de sociale problematiek van de Doelse bevolking en zich er kan in inleven. Toch moet de bemiddelaar voldoende afstand kunnen bewaren en voldoende moreel gezag uitstralen om in alle objectiviteit en met de nodige discretie conflicten op te lossen.

De principes, uitvoeringsmodaliteiten, structuren en werkingsmiddelen worden voorgesteld. Dit kan impliceren dat één of ander op termijn moet bijgestuurd worden.

Daarom is ook voorzien dat de sociaal bemiddelaar driemaandelijks de vooruitgang rapporteert aan de regering. Op het terrein zal met de nodige inzet en doorzetting alles moeten uitgevoerd worden."

Binnen deze organisatie neemt de sociaal bemiddelaar dus een centrale plaats in. De stuurgroep onder leiding van de heer Frank Buysens anderzijds stuurt de opvolging van het sociaal plan. De stuurgroep wordt ondersteund door vier werkgroepen, die elk een deel van de materie voor zich nemen :

- werkgroep landbouw en zelfstandigen ;
- werkgroep onteigeningen ;
- werkgroep hervestiging ;
- werkgroep sociale begeleiding.

De voorstellen van de doelgroepen worden behandeld binnen de stuurgroep. Deze voorstellen, samen met deze van de sociaal bemiddelaar, kunnen via het verslag van de sociaal bemiddelaar of via de geëigende weg aan de bevoegde overheid worden voorgelegd.

Een huishoudelijk reglement in opmaak regelt de werkwijze van de stuurgroep sociaal begeleidingsplan Doel.

2. De sociaal bemiddelaar is zeker niet de "verdediger" van de regeringsbeslissingen. Hij dient op te treden als een "bemiddelaar" tussen de burgers van Doel en de diverse administraties, ministeries en diensten. Hij kan bij deze administraties tussenbeide komen, hen inlichten over wat er leeft in Doel, enzovoort. Hij vertegenwoordigt iedere inwoner van Doel.

Om een onafhankelijke werking en optreden van de sociaal bemiddelaar te garanderen, valt de begroting van deze kosten integraal ten laste van het Vlaams Gewest. De sociaal bemiddelaar heeft hiervoor een bijlage aan zijn contract, die het doel van de functie met resultaatgebieden opsomt, zoals verder omschreven in het onder 1. vermelde punt 6.1.

De sociaal bemiddelaar vervult dus een brugfunctie tussen de direct en indirect betrokken partijen en de Vlaamse overheid door voortdurend overleg en voortdurende communicatie met alle partijen, teneinde er zorg voor te dragen dat eenieder op de hoogte wordt gesteld en op de hoogte blijft van de stand van zaken en van de genomen beslissingen.

De sociaal bemiddelaar heeft ook de rol van "go between" tussen de Vlaamse overheid en de stuurgroep die het sociaal begeleidingsplan uitwerkt, en hij begeleidt de betrokkenen.

3. De sociaal bemiddelaar heeft in principe geen rol te vervullen bij het "strategisch plan Waaslandhaven", de "gewestplanwijziging", de "havenuitbreiding", enzovoort.

Hij neemt wel deel aan de vergaderingen in het kader van dit strategisch plan, maar dan met de bedoeling om zich te informeren. Via de sociaal bemiddelaar kan de inhoud van het strategisch plan, het gewestplan, enzovoort, in begrijpelijke taal aan de bevolking worden uiteengezet.

4. In punt 7 van het sociaal begeleidingsplan van 24 juli 1998 zijn de budgettaire implicaties ervan opgesomd. Onder punt 7.4 – Sociale supplementaire maatregelen, is in een budget van 70 miljoen over vijf jaar voorzien om alle projecten te realiseren.

Onder meer de volgende projecten zijn opgenomen in punt 5 van het sociaal begeleidingsplan :

- een informatiekantoor ;
- communicatie met de bevolking (brochures, informatie-avonden, enzovoort) ;
- het uitvoeren van een enquête ;
- de organisatie van de werkgroepen, enzovoort.

Het is de sociaal bemiddelaar die een projectfiche opstelt. Het project wordt goedgekeurd door de stuurgroep. De regeringscommissarissen zien toe op de nuttige aanwending van deze middelen uit oogpunt van de in het project voorgestelde doelstellingen.

Jaarlijks zal in de begrotingsopmaak en de begrotingscontrole de verdere budgettaire verfijning worden doorgevoerd. Het werkingsbudget van de stuurgroep zal namelijk worden ingevuld

naargelang de evolutie van het dossier. De stuurgroep maakt daartoe de nodige documenten op, die voorafgaandelijk ter goedkeuring zullen worden voorgelegd aan de diverse overheden die voor de betalingen instaan.

De leden van de stuurgroep ontvangen geen enkele vergoeding ten laste van het sociaal begeleidingsplan. Het is niet uitgesloten dat leden van de stuurgroep verplaatsingskosten ontvangen via hun eigen administratie, zoals deze op de klassieke wijze worden terugbetaald.

5. De Vlaamse regering heeft beslist – binnen het sociaal begeleidingsplan – voor de financiering van de sociaal bemiddelaar op artikel VIF 69.00.011.00 (Vlaams Infrastructuurfonds) een bedrag van 4,5 miljoen frank in te schrijven.

Naast deze wedde ontvangt de sociaal bemiddelaar de terugbetaling van de kosten voor telefoon, gsm en soortgelijke uitgaven. Tevens werd hem een wagen ter beschikking gesteld. De kosten van zijn secretariaat zijn mee opgenomen in de supplementaire projecten.

6. "Kijk uit" heeft een oplage van 1.000 exemplaren per nummer. Het gaat in eerste instantie naar alle bewoners van Doel, naar de eigenaars van onroerende goederen in Doel, naar de pers en naar de politieke mandatarissen van de regio.

De kostprijs per uitgavenummer bedraagt 123.707 frank.

7. Het is inderdaad juist dat de regeringscommissaris namens de minister van Financiën eveneens werkzaam is bij de Antwerpse haven.

Het tweede deel van de vraag behoort dan ook tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

8. Onder punt 6 van het sociaal begeleidingsplan, "De projectorganisatie", staat dat de sociaal bemiddelaar driemaandelijks de vooruitgang rapporteert aan de minister.

Inzage door de stuurgroep en parlementsleden is er tot op heden niet, maar hiertegen bestaat geen bezwaar.

9. De sociaal bemiddelaar heeft aan de bevoegde minister de knelpunten toegestuurd voor de

verdere uitvoering van het sociaal plan. Bijsturing is volgens hem wenselijk.

Eerstdaags zal hierover worden overlegd met alle betrokken partijen, inclusief de gemeente Beveren.

10. De notulen van de stuurgroep zijn consulteerbaar voor eenieder die erom verzoekt. De stuurgroep heeft reeds driemaal vergaderd, de werkgroepen elk reeds tweemaal. Er is nog geen formele evaluatie geweest, maar de verslagen zijn ter inzage.

De werkzaamheden hebben ertoe geleid dat, op het gebied van de hervestiging, de huisvestingsmaatschappijen met hun projecten kunnen starten.

Vraag nr. 106
van 22 december 1998
van de heer JOHAN SAUWENS

Luchthaven Oostende – Landbouwconcessies

Eind augustus 1994 heeft het Vlaams Gewest, vertegenwoordigd door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (in casu de luchthavencommandant van de internationale luchthaven van Oostende), enkele concessies toegestaan voor landbouwactiviteiten op de terreinen van de luchthaven van Oostende. De concessies lopen tot eind oktober 2003 en leggen teelt- en uitbatingsbeperkingen op "omwille van het bijzondere karakter van de luchthaven en om de veiligheid van het luchtverkeer te vrijwaren" (artikel V). In artikel VI worden aanvullende maatregelen omschreven inzake vogelbestrijding.

Op 5 oktober 1998 deelde de Oostendse luchthavencommandant aan de concessionarissen mee dat "het Vlaamse Gewest uit veiligheidsoverwegingen heeft besloten om vanaf 01/ 11/ 1999, in afwijking van artikel V van het concessiecontract, de teelten op alle geconcessioneerde gronden, te beperken tot grasteelt (maailand), met uitsluiting van ieder ander gewas" (980921/cor/con).

In de brief 980921/cor/con wordt geen uitleg verschaft over de aard van de veiligheidsoverwegingen en de (juridische) grondslag voor de eenzijdige wijziging van de concessievoorwaarden. Er is evenmin sprake van een aanpassing van de concessievergoedingen als gevolg van deze ingrijpende wijziging van de in artikel V vermelde teeltafspraken. Later zal de luchthavencommandant mededelen dat

"wij ons vanaf 1/11/99 strikt wensen te houden aan de concessievoorwaarden zoals ze ons worden opgelegd door de internationale burgerluchtvaartinstanties".

1. Op welke verdragsrechtelijke verplichtingen van de internationale burgerluchtvaartinstanties heeft het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap zich in 1994 gebaseerd voor de bepaling van de teelt- en uitbatingsbeperkingen in artikel V van de akte van concessie voor de terreinen op de luchthaven van Oostende ?
2. Zijn de verdragsrechtelijke verplichtingen van de internationale burgerluchtvaartinstanties om de veiligheid van het luchtverkeer te vrijwaren sinds 31 augustus 1994 gewijzigd ?
 - a) Zo ja, wanneer, waarom, door wie en in welke zin ?
 - b) Zo neen, zijn de verdragsrechtelijke verplichtingen van de internationale burgerluchtvaartinstanties opgesomd in antwoord op vraag 1 dan nog steeds onverkort van toepassing ?
3. Op welke verdragsrechtelijke verplichtingen van de internationale burgerluchtvaartinstanties beroept het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap zich om de teelt- en uitbatingsbeperkingen in artikel V van de akte van concessie voor de terreinen op de luchthaven van Oostende eenzijdig te wijzigen, gezien het antwoord op vraag 2 ?
4. a) Wanneer heeft het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de beslissing genomen om de concessievoorwaarden voor de terreinen op de luchthaven van Oostende eenzijdig te wijzigen ?
 - b) Op wiens vraag en/of advies werden de concessievoorwaarden voor de terreinen op de luchthaven van Oostende eenzijdig gewijzigd ?
 - c) Welke procedure is gevolgd bij de totstandkoming van de beslissing (datum opening dossier tot en met uiteindelijke beslissing) ?
 - d) Welke afdelingen en/of diensten van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werden achtereenvolgens betrokken bij de totstandkoming van de beslissing ?

e) Op welke adviezen en documenten heeft het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap zich gebaseerd om deze beslissing te nemen ?

5. Is de eenzijdige wijziging van de concessievoorwaarden voor de terreinen op de luchthaven van Oostende door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap niet in strijd met de pachtregeling voor landbouwers ?

Zo neen, waarom niet en op welke wijze is de eenzijdige maatregel dan te verzoenen met de pachtregeling ?

6. Verhindert het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap niet de voortzetting van landbouwactiviteiten op de luchthaven van Oostende door eenzijdig de concessievoorwaarden te wijzigen ?

Zo neen, is het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap dan van oordeel dat de eenzijdige wijziging van de concessievoorwaarden geen economische gevolgen heeft voor de concessionarissen en kan zij deze stellingname staven met cijfermateriaal ?

Antwoord

1. De burgerluchtvaartreglementering is per definitie een internationale materie. De basis van deze reglementering wordt gevormd door de internationale akkoorden, afgesloten naar aanleiding van de oprichting van ICAO (Organisatie van Internationale Burgerlijke Luchtvaart) door de conventie van Chicago in 1944. De verdragsluitende staten, waaronder België, zijn ertoe gehouden de door ICAO uitgevaardigde normen toe te passen en om te zetten in nationale wetgeving. Deze ICAO-normen, alsook de richtlijnen zijn opgenomen in de bijlagen aan de bovenvermelde verdragen inzake de internationale burgerluchtvaart en vormen de basisreglementering.

Inzake de luchthavenexploitatie kan Bijlage 14 aan de ICAO-conventie worden beschouwd als het basisreglement voor de aanleg, het onderhoud en het operationele beheer van luchthavens. ICAO heeft vervolgens de normen en richtlijnen opgenomen in Bijlage 14 verder uitgewerkt en geconcretiseerd in een aantal handboeken, die ieder een deel van de operationele luchthavenuitbating in detail behandelen.

Zo wordt de vogelbestrijding (Bijlage 14, Hoofdstuk 9.5) op luchthavens, met het oog op het verminderen van het gevaar op luchthavencidenten of -ongevallen, uitvoerig behandeld in ICAO Doc. 9137, Airport Services Manual, Part 3, Bird Control and Reduction. Dit handboek geeft de gedetailleerde technieken inzake herkenning van het gevaar en methodes ter bestrijding van vogelpopulaties. Het betreft zowel preventieve als repressieve maatregelen.

Dit handboek stelt duidelijk dat iedere landbouwactiviteit op luchthavens nefast is. Er is geen sprake van een absoluut verbod, doch wel van een ontrading. Indien om economische redenen toch dergelijke activiteit wordt toegelaten, geeft het handboek een overzicht van de minst gevaarlijke landbouwactiviteiten en teelten.

In 1994 heeft het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap zich gebaseerd op de bestaande concessieovereenkomsten en -bepalingen die vóór de overdracht van het beheer van de luchthaven van Oostende naar het Vlaams Gewest waren afgesloten door de Regie der Luchtwezen.

2. De verdragsrechtelijke verplichtingen en aanbevelingen zijn niet gewijzigd sinds 31 augustus 1994.

Daarentegen is het risico op vogelaanvaringen op de luchthaven van Oostende wel toegenomen ten gevolge van :

- a) de toename van het luchtverkeer sinds 1994. Het aantal vliegtuigbewegingen nam toe van 34.850 tot 42.474. Zowel het passagiers- als het vrachtverkeer kenden een sterke uitbreiding ;
- b) de globale toename van de vogelpopulatie en een aantal ernstige recente ongevallen op andere luchthavens ;
- c) het toenemend aantreffen van vogelkadavers langs de landingsbaan als gevolg van aanvaringen.

3. De eenzijdige wijziging van de concessievoorwaarden is niet gebaseerd op de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen, maar vloeit voort uit de aard en de inhoud zelf van de over-

eenkomst met de landbouwers, namelijk een concessie van openbaar domein.

4. De beslissing werd genomen binnen de afdeling Personenvervoer en Luchthavens van de administratie Wegen en Verkeer, eind september 1998, na overleg met het Duitse bureau Spiekermann, in het kader van de opmaak van het masterplan voor de luchthaven van Oostende.

Behalve het primordiale veiligheidsaspect werd eveneens vastgesteld dat het instandhouden van de landbouwconcessies voor de luchthaven een niet onaanzienlijke belasting betekende op het vlak van begeleiding van landbouwvoertuigen over het luchthavendomein (in het bijzonder de landingsbaan en de taxibanen, opvolging en beveiliging tijdens de landbouwactiviteiten).

Er wordt opnieuw gewezen op de bepalingen van het reeds aangehaalde ICAO Doc. 9137, Airport Services Manual, Part 3, Bird Control and Reduction, waarin expliciet wordt aangedrongen iedere landbouwactiviteit op luchthavens principieel uit te sluiten. De luchthavendirectie heeft zich mede gebaseerd op de conclusies van een omvattende studie aangaande vogelcontrole op luchthavens, opgesteld door de Regie der Luchtwezen met betrekking tot de luchthaven van Brussel-Nationaal.

5. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, betreft deze overeenkomst een concessie van openbaar domein en is de "pachtwet" hoegenaamd niet van toepassing.

De veiligheid van het luchtverkeer primeert op alle andere activiteiten op een luchthaven, inclusief de landbouw.

6. De nieuwe maatregelen verhinderen als dusdanig deze activiteiten niet, maar beperken ze wel tot een bepaalde teelt. De economische gevolgen van deze wijziging werden niet becijferd. Wel valt op te merken dat slechts door één van de acht betrokken landbouwers negatief werd gereageerd op de beslissing van de luchthaven, zonder de mogelijke nadelige gevolgen met cijfergegevens te staven.

Het weze echter duidelijk dat hier de veiligheid van het luchtverkeer niet ondergeschikt kan worden gemaakt aan de wensen van een landbouwer.

Vraag nr. 107
van 22 december 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

De Lijn Vlaams-Brabant – Taalgebruik

Op een aantal trajecten in Vlaams-Brabant en Brussel wordt door De Lijn sedert enige tijd gebruikgemaakt van nieuwe bussen. De elektronische zogenaamde "display" bovenaan de bus, waarop de bestemming kan worden afgelezen, vermeldt die bestemming doorlopend afwisselend in het Nederlands en het Frans.

Het gevolg is dat bussen naar en vanuit Brussel de helft van de tijd zeer opzichtig de Franstalige benaming van de plaats van bestemming of andere aankondigingen (bv. service spécial) vermelden.

Dit lijkt mij in Vlaams-Brabant om te beginnen in te gaan tegen de taalwetgeving. Bovendien gaat het in tegen het actieplan Vlaams-Brabant van de regering, dat de vernederlandsing van het straatbeeld in de Vlaams-Brabantse gordel voorstaat.

Mijns inziens is het technisch perfect mogelijk om de bestemmingen uitsluitend in het Nederlands aan te geven zolang de bussen niet in de Brusselse agglomeratie rijden.

Heeft de minister al richtlijnen verstrekt of maatregelen uitgewerkt om die overtreding van de taalwetgeving ongedaan te maken ?

Antwoord

Autobusdiensten die vanuit Vlaanderen het Brusselse hoofdstedelijke gewest aandoen, zijn "gewestelijke diensten" in de zin van de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Alle mededelingen aan het publiek (waaronder de vermelding van de bestemming) dienen in casu in het Nederlands en in het Frans te gebeuren.

De Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn gebruikt op haar autobussen twee procédés om de bestemming aan te geven.

Het eerst is de klassieke "film", waarbij de vermelding in de aangehaalde gevallen statisch in het Nederlands en in het Frans is weergegeven.

Het tweede – recentere – procédé is de elektronische vermelding. Hierbij wordt de vermelding, zoals in de aangehaalde gevallen, voortdurend en

afwisselend gedurende enkele seconden in de ene en in de andere taal aangegeven.

In beide gevallen wordt de taalwet gerespecteerd en worden deze mededelingen in beide talen gedaan.

Vraag nr. 110
van 7 januari 1999
van de heer DIDIER RAMOUDT

Verkeerssituatie Diksmuide-centrum – Doorgaand verkeer

Uit Diksmuide bereiken mij signalen omtrent een steeds toenemende verkeersoverlast in het centrum van de stad, veroorzaakt door doorgaand verkeer. Plaatselijke tellingen wijzen erop dat de situatie niet langer houdbaar is en gevaar oplevert voor de veiligheid van alle weggebruikers.

Het centrum van Diksmuide beschikt niet over de nodige weginfrastructuur om deze verkeersstroom op een verantwoorde manier om te leiden. De enige mogelijkheid, die door de lokale overheid naar voren wordt geschoven, is een zuidwestomleidingsweg.

1. Is de minister vice-president op de hoogte van de verkeerssituatie in het centrum van Diksmuide ?
2. Beschikt hij over de resultaten van de plaatselijke tellingen en zo ja, wijzen die erop dat de verkeerssituatie problematisch wordt ?
3. Is er reeds een telling en/of een onderzoek gebeurd door de betrokken diensten van de Vlaamse Gemeenschap ? Zo ja, wat zijn daarvan de resultaten ? Zo neen, heeft de minister vice-president reeds opdracht gegeven voor een dergelijke telling/onderzoek ?
4. Behoort de door de lokale overheid vermelde zuidwestomleidingsweg tot de mogelijkheden om dit probleem zowel op infrastructureel als budgettair gebied op te lossen en zo ja, binnen welke termijn ?

Zo neen, welke oplossing wordt door het beleid aangereikt voor het probleem van verkeersoverlast in het centrum van Diksmuide ?

Antwoord

1. In het kader van het convenantenbeleid wordt in Diksmuide ook een mobiliteitsplan opge maakt. Dit gebeurt in samenwerking tussen de stad Diksmuide, de administratie Wegen en Verkeer, De Lijn, de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen en de NMBS.

De problemen van de stad zijn opgenomen in het eerste deel, namelijk "de oriëntatienota".

2. De resultaten van bestaande tellingen zijn opgenomen in het tweede deel van het mobiliteitsplan, namelijk de "synthesenota".
3. Samen met bijkomend onderzoek worden de problemen van de verschillende vervoersmodi in verschillende scenario's verwerkt.
4. De aanleg van een zuidwestelijke omleiding is momenteel niet opgenomen in het meerjarenprogramma 1999-2001. De herinrichting van de doortocht werd in het verleden wel opgenomen in het meerjarenprogramma.

De aanleg van een zuidwestelijke omleiding is niettemin een van de oplossingen die in de scenario's van de synthesenota worden onderzocht. Hierbij zal de aanleg van een omleidingsweg worden afgewogen ten opzichte van de herinrichting van de doortocht. Bij deze afweging dient niet alleen rekening te worden gehouden met de lokale verkeersproblematiek, maar ook met de mobiliteitsproblematiek op regionaal niveau.

Er moet worden nagegaan of deze omleidingsweg verzoenbaar is met de principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen inzake de aanleg van omleidingswegen. Lokale omleidingswegen kunnen immers de gewenste functie van het hogere wegennet in het gedrang brengen.

Aangezien de omleidingsweg rond Diksmuide door sommigen ook naar voor wordt geschoven als een onderdeel van een alternatief ontwikkelingsscenario voor de A19, zal de besluitvorming rond de A19 ook het beslissingsproces rond een eventuele omleidingsweg rond Diksmuide beïnvloeden.

Gelet op het voorgaande kan nu niet worden meegedeeld of de omleiding rond Diksmuide

zal worden opgenomen in een volgend meerjarenprogramma.

Vraag nr. 113
van 7 januari 1999
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

IJzeren Rijn – Vlaams-Nederlandse overlegstructuur

Kan de minister vice-president mij meedelen hoe de samenspraak tussen het Vlaams Gewest en Nederland in verband met de IJzeren Rijn is geformaliseerd? Meer bepaald vernam ik graag het volgende.

Is er een Vlaamse delegatie of groep die de onderhandelingen of gesprekken met Nederland voert?

Wie maakt deel uit van deze groep en wie heeft de leiding?

Zijn de contacten, én met Nederland én met de federale instanties, volgens een bepaald schema vastgelegd? Hoeveel bijeenkomsten hebben er plaats gehad? Waar gebeurde dit?

Antwoord

In uitvoering van de beslissing van de Vlaamse regering van 23 mei 1996 betreffende de gewestplanwijziging voor de aanleg van de hogesnelheidslijn (HSL) Antwerpen-Rotterdam, werd op 4 september 1996 een "Vlaams-Nederlandse Ambtelijke Werkgroep Spoorvervoer" (AWS) geïnstalleerd.

In deze werkgroep wordt de voortgang opgevolgd in de verschillende grensoverschrijdende spoorwegdossiers, zoals daar zijn:

- hogesnelheidslijn Antwerpen-Rotterdam,
- goederenlijn 11 : Antwerpen-spoorlijn Goes naar Bergen op Zoom,
- IJzeren Rijn,
- Axel-Zelzate.

De werkgroep wordt aan Vlaamse kant geleid door de heer ir. Fernand Desmyter, secretaris-generaal van het departement Leefmilieu en Infrastructuur, en aan Nederlandse zijde door de heer Klaas Van Hout, directeur van het ministerie van Verkeer en

Waterstaat, directoraat-generaal Goederenvervoer, directie Vervoerssectoren.

Tot nu toe hebben er tien vergaderingen plaatsgevonden.

In de werkgroep zijn naast ambtenaren van het Vlaams Gewest (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen, administratie Wegen en Verkeer, Mobiliteitscel) ook ambtenaren van de NMBS aanwezig.

Inzake het dossier IJzeren Rijn lopen de gesprekken met Nederland (en Duitsland) evenwel op het federale (Belgische) niveau. Het Vlaams Gewest is hierbij niet betrokken, alhoewel dit door de minister-president van de Vlaamse regering werd gevraagd. Er is dus geen apart formeel overleg met de federale instanties.

Uiteraard zal de federale minister van Vervoer op de ICVI (Interministeriële Conferentie voor Vervoer en Infrastructuur) verslag uitbrengen van de besprekingen.

Vraag nr. 118
van 8 januari 1999
van de heer GILBERT VANLEENHOVE

Weg Zarren-Staden – Fietspad

De weg Zarren-Staden is een zeer drukke en onveilige verkeersas met veel woon- en schoolverkeer. Ten gevolge van het ontbreken van een fietspad geven de ouders er de voorkeur aan hun kinderen met de wagen naar school te brengen.

Naar verluidt zijn de onteigeningen die nodig zijn voor de aanleg van een fietspad, reeds enkele jaren geleden gebeurd.

Kan de minister vice-president een stand van zaken geven betreffende het genoemde dossier en meedelen wanneer dit fietspad zal worden aangelegd?

Antwoord

De onteigeningen nodig voor de aanleg van een fietspad tussen Zarren en Staden zijn reeds enkele jaren uitgevoerd.

Op het driejarenplan 1999-2000-2001 is in de aanleg van deze fietspaden gepland voor het jaar 2000. De studie is ondertussen reeds aangevat.

Aangezien het wegdek in dit vak zich in zeer slechte staat bevindt, zal bij de aanleg van het fietspad tevens de totale weg worden vernieuwd.

De nodige stappen zijn ondernomen opdat dit nieuwe fietspad zowel past in het mobiliteitsplan van Staden, als in dat van Zarren (Kortemark).

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 50
van 9 december 1998
van de heer FILIP DEWINTER

UFSIA – College rond asielzoekers

Aan de Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen (Ufsia) werd de les Publiekrechtelijke Instellingen van de tweede week van november jongstleden, gedoceerd aan de studenten van de tweede kandidatuur Rechten, geannuleerd en vervangen door een "les" waarin de illegalen die op dat moment in de Ufsia-kapel verbleven, uitleg gaven over hun motieven voor de bezetting van die kapel en propaganda maakten om te worden geregulariseerd. Bovendien werd tijdens die les rondgegaan met petitie lijsten ter ondersteuning van de eis van de illegalen tot regularisatie.

1. Brengt voornoemde vervanging de neutraliteit van het universitair onderwijs niet in gevaar, aangezien via de uitleg van de illegalen automatisch een politieke boodschap wordt vertolkt en de loutere aanwezigheid van de illegalen ervoor zorgde dat er geen tegensprekelijk debat kon worden gevoerd?

Vindt de minister het verantwoord dat tijdens de vervangingsles werd rondgegaan met petitie lijsten tot regularisatie van illegalen?

Is een met gemeenschapsgeld betaalde les Publiekrecht wel de geëigende plaats om met zulke petitie lijsten rond te gaan?

Oefent de aanwezigheid van studenten en van een professor op deze wijze geen druk uit op studenten die geen voorstander zijn van een regularisatie, om toch maar dergelijke lijsten te tekenen?

2. Kan een professor zomaar op eigen houtje beslissen om een met gemeenschapsgeld betaalde les Publiekrecht te annuleren en te vervangen door een les voor en door illegalen ?

Komt door deze vervanging het verplichte aantal te doceren uren Publiekrecht(elijke Instellingen) niet in gevaar ?

Wordt in het licht van deze vervanging door de regeringscommissaris nagegaan of het verplichte aantal uren van voornoemd vak wel degelijk wordt gedoceerd ?

3. Heeft de minister de docent die de vervangingsles inlaste en die toestemming gaf voor het rondgaan met petitielijsten, en de Ufsia op de vingers getikt ?

Worden er maatregelen genomen om dergelijk misbruik van universitaire colleges in de toekomst te vermijden ?

Antwoord

1. Ik acht het een verrijking van elke universitaire opleiding en van de academische vorming als studenten tijdens hun opleiding worden geconfronteerd met reële maatschappelijke problemen en kwesties.

De kwestie van de illegalen en van de vluchtelingen is een belangrijk maatschappelijk probleem met een belangrijke juridische dimensie. De neutraliteit van het academische onderwijs komt niet in gevaar als tijdens een college deze kwestie wordt besproken met de direct betrokkenen. Op die manier kunnen aanstaande juristen zich beter inleven in het probleem.

2. De regelgeving schrijft geen verplicht aantal uren te doceren colleges voor van elk vak.

Een college kan worden vervangen door de bespreking van concrete maatschappelijke problemen met een belangrijke juridische inslag, zonder dat de voorgeschreven globale studieomvang in gevaar komt.

3. Volgens mij is er geen sprake van enig misbruik en derhalve hoef ik de universiteit niet op de vingers te tikken.

De grondwet en de decreten garanderen de universitaire instellingen een nieuwe mate van auton-

mie, zeker met betrekking tot de inhoud van het verstrekte onderwijs.

Alleen autoritaire regimes verbieden de universiteiten in hun onderwijs stellingen te verdedigen waarmee de overheid het eventueel niet eens is.

Vraag nr. 51 van 9 december 1998 van de heer JOS DE MEYER

Schoolreglementen SO – Plichten voor ouders

Het besluit van de Vlaamse regering betreffende de organisatie van het secundair onderwijs stelt dat elke inrichtende macht verplicht is voor haar secundaire scholen een schoolreglement voor de leerlingen op te maken. Hierrond rijzen toch nog heel wat problemen.

1. In het schoolreglement dienen de rechten en de plichten van de leerlingen te worden vastgelegd. Het dient minstens te bestaan uit het studie-, orde- en tuchtreglement.

Kan zo'n reglement ook bepalingen bevatten die niets te maken hebben met de rechten en plichten van de leerlingen, maar met plichten van de ouders ?

2. Volgens het bovenvermeld besluit dient het schoolreglement voor kennisneming te worden ondertekend door de personen die het ouderlijk gezag uitoefenen.

Kunnen de ouders worden verplicht zo'n reglement voor akkoord te ondertekenen

a) indien het enkel bepalingen bevat inzake rechten en plichten van de leerlingen,

b) indien het ook plichten bevat voor de ouders ?

3. Kan zo'n reglement aan de ouders de verplichting opleggen een tegemoetkoming te betalen in de premies van verzekeringspolissen die de school heeft afgesloten, zoals bijvoorbeeld een verzekering burgerlijke aansprakelijkheid, een verzekering rechtsbijstand, een verzekering lichamelijke ongevallen, ... ?

4. Kan een inrichtende macht de premies voor de polissen zoals opgesomd in vorige deelvraag betalen door middel van de werkingstoelagen die ze ontvangt ?

5. Kan een ouder een tegemoetkoming in bovenvermelde premies weigeren te betalen, zelfs al staat een dergelijke bepaling gestipuleerd in het schoolreglement,
- indien hij het voor akkoord heeft ondertekend,
 - indien hij het voor kennisneming heeft ondertekend ?
6. Kan een school een leerling weigeren enkel en alleen omdat zijn ouders weigeren akkoord te gaan met de clausule dat "via de schoolrekening een tussenkomst wordt aangerekend" ?

Antwoord

1. De bedoeling van het verplicht schoolreglement is om vóór de aanvang van het schooljaar de wederzijdse rechten en plichten van zowel onderwijsverstrekkers als onderwijsgebruikers duidelijk vast te leggen. Door het uittekenen van de wederzijdse verhoudingen moet het onderwijsproces op serene wijze kunnen verlopen.

Onder "onderwijsconsument" wordt verstaan hetzij de personen die het ouderlijk gezag uitoefenen of in rechte of in feite de minderjarige leerling onder hun bewaring hebben, hetzij de meerderjarige leerling zelf.

2. In aansluiting op het voorgaande is het niet uitgesloten dat het schoolreglement ook plichten oplegt aan ouders van minderjarigen, in zoverre de gestelde eisen én redelijk zijn (een schoolreglement kan bijvoorbeeld niet ingrijpen op het gezins- of familiaal leven) én in direct verband staan met aspecten van het onderwijs zoals aangeboden in de betrokken school.

Geen enkel schoolreglement, bestaande uit het studie-, orde- en tuchtreglement, kan indruisen tegen een wettelijke, decretale of reglementaire beschikking op welk maatschappelijk domein dan ook.

3. De verplichte ondertekening van het schoolreglement impliceert :
- in het officieel onderwijs, als verstrekker van een openbare dienst : een kennisneming ;
 - in het vrij onderwijs, waar onderwijs op een contractuele leest is geschied : een akkoordverklaring.

De ondertekening komt erop neer dat de betrokkenen zich zullen schikken naar alle bepalingen die in het schoolreglement zijn opgenomen.

Niet-ondertekening verleent de inrichtende macht/de directie het recht op weigering van inschrijving van de leerling.

4. Ik ben van mening dat het niet verantwoord is aan ouders en leerlingen bijdragen in de kosten van verzekeringspolissen te vragen.

Hoewel het wettelijk gewaarborgd principe van de kosteloosheid van het secundair onderwijs enkel slaat op de toegang en derhalve voor bepaalde goederen en diensten een billijke tegemoetkoming mag worden gevraagd, moeten de werkingsmiddelen tegemoetkomen aan de dekking van de premies voor polissen.

De reglementering bepaalt dat de werkingsmiddelen (die overigens vanaf 1999 voor het gesubsidieerd onderwijs progressief groeien naar een 100/76-verhouding ; 100 = index voor het gemeenschapsonderwijs) niet van onderwijsdoel-einden mogen worden afgewend. Het betalen van bedoelde premies kan geenszins als een vorm van afwijking worden beschouwd.

5. Indien in het schoolreglement een clausule voorkomt met betrekking tot een financiële bijdrage waarin de ouders zich principieel niet kunnen vinden, zijn er twee mogelijkheden :
- ofwel tekenen ze het reglement toch en zijn ze ertoe gehouden deze bijdrage te vereffenen ;
 - ofwel tekenen ze het reglement niet en kan de inschrijving worden geweigerd.

Een formele akkoordverklaring met slechts één of meer onderdelen maar niet met het volledig schoolreglement, kan met andere woorden niet, vermits leerlinggebonden verschillen qua plaatselijk reglement de schoolorganisatie te complex zouden maken.

Vraag nr. 52 van 11 december 1998 van de heer MARINO KEULEN

Vlaamse openbare instellingen – Statutairen en contractuelen

Naar aanleiding van de huidige onderhandelingen betreffende het sectoraal akkoord 1997-1998 (Sectorcomité XIII Vlaamse Gemeenschap – Vlaams Gewest) en in het vooruitzicht van een aanpassing van het Vlaams Personeelsstatuut (VPS) en het totstandkomen van het Stambesluit, zou ik de minister graag volgende vragen stellen.

1. Kan de minister, per departement van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, een overzicht geven van het aantal vastbenoemden en het aantal contractuelen in respectievelijk de Vlaamse openbare instellingen en de Vlaamse wetenschappelijke instellingen ?

2. Wat is het standpunt van de minister betreffende de toepassing van het systeem van loopbaanonderbreking ?

Meer bepaald wens ik te vernemen of het de bedoeling is dit systeem bij de Vlaamse openbare instellingen en de Vlaamse wetenschappelijke instellingen in de toekomst verder toe te passen en eventueel te promoten.

3. Wordt er een onderscheid gemaakt tussen vastbenoemden en contractuelen wat de toepassing van het systeem van loopbaanonderbreking betreft ?

Zo ja, wat zijn hiervoor de redenen, vermits bij de federale overheid het nemen van loopbaanonderbreking zowel voor statutairen als voor contractuelen een recht is ?

4. Worden er initiatieven genomen om de discriminatie tussen vastbenoemden en contractuelen van onbepaalde duur in de toekomst weg te werken ?

5. Worden er specifieke examens georganiseerd zodat de betrokken contractuelen vastbenoemd kunnen worden ?

6. Worden de werkvoorwaarden voor contractuelen van onbepaalde duur nauwer afgestemd op die van de vastbenoemden (o.m. eenzelfde verlofregeling, een gelijkwaardige pensioenregeling, een mogelijkheid tot het uitbouwen van een functionele loopbaan) ?

Antwoord

1. Bij de Vlaamse wetenschappelijke instellingen en de Vlaamse openbare instellingen worden

volgende aantallen statutaire en contractuele personeelsleden tewerkgesteld.

Vlaamse wetenschappelijke instellingen	Aantal statutaire personeelsleden	Aantal contractuele personeelsleden
Koninklijk Museum voor Schone Kunsten Antwerpen	39	36
Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudien	25	2
Instituut voor Natuurbehoud	18	32
Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer	20	19
Instituut voor het Archeologisch Patrimonium	12	0

Vlaamse openbare instellingen	Aantal statutaire personeelsleden	Aantal contractuele personeelsleden
ARGO	426	34
Bloso	236	368
VVM – De Lijn		5.387
DIGO	54	26
DS	456	34
Export Vlaanderen	69	18
GIMV		44
GOM Oost-Vlaanderen	21	26
GOM West-Vlaanderen	26	13
GOM Vlaams-Brabant	18	11
GOM Limburg	20	18
GOM Antwerpen	19	9
Imalso	104	17
IWT	48	39
Kind en Gezin	881	195
MBZ	147	25
NV Zeekanaal	141	39
OPZ Geel	233	154
OPZ Rekem	191	186
OVAM	139	86

Vlaamse openbare instellingen	Aantal statutaire personeelsleden	Aantal contractuele personeelsleden
SERV	43	17
Toerisme Vlaanderen	48	33
UZ Gent	2.377	1.345
VDAB	970	2.974
VFSIPH	249	41
VHM	200	71
VITO		439
VIZO	107	37
VLM	458	193
Vlopera		256
VLOR	9	14
VMM	496	132
VMW	1.453	99
VRT	1.644	737

N.v.d.r.

- ARGO : Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs
 Bloso : Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openlucht recreatie
 VVM : Vlaamse Vervoermaatschappij
 DIGO : Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs
 DS : Dienst voor de Scheepvaart
 GIMV : Gewestelijke Investeringsmaatschappij voor Vlaanderen
 GOM : Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij
 Imaloo : Intercommunale Maatschappij van de Linker Scheldeoever
 IWT : Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie
 MBL : Maatschappij van de Brugse Zeevaartinrichtingen
 OPZ : Openbaar Psychiatrisch Ziekenhuis
 OVAM : Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest
 SERV : Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen
 UZ : Universitair Ziekenhuis
 VDAB : Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding
 VFSIPH : Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap
 VHM : Vlaamse Huisvestingsmaatschappij
 VITO : Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek
 VIZO : Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen
 VLM : Vlaamse Landmaatschappij
 Vlopera : Vlaamse Opera
 VLOR : Vlaamse Onderwijsraad
 VMM : Vlaamse Milieumaatschappij
 VMW : Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening

2. Loopbaanonderbreking blijft ook de in toekomst als verlofvorm bij de Vlaamse wetenschappelijke instellingen en de Vlaamse openbare instellingen gehandhaafd.

De Vlaamse overheid promoot het nemen van loopbaanonderbreking via het toekennen van aanmoedigingspremies (besluit van de Vlaamse regering van 22 september 1998 houdende instelling van een aanmoedigingspremie voor loopbaanonderbreking voor de personeelsleden van de Vlaamse openbare sector en het Nederlandstalig onderwijs in het raam van de maatregelen tot herverdeling van de arbeid).

3. Het statutaire en het contractuele personeel van de Vlaamse wetenschappelijke instellingen en de Vlaamse openbare instellingen ressorteert inzake loopbaanonderbreking onder verschillende stelsels.

Wat het statutaire personeel van de Vlaamse wetenschappelijke instellingen betreft, is de loopbaanonderbreking geregeld door het besluit van de Vlaamse regering van 28 januari 1997 houdende statuut en organisatie van de Vlaamse wetenschappelijke instellingen en de regeling van de rechtspositie van het personeel (deel XI, titel 7).

Voor het statutaire personeel van de Vlaamse openbare instellingen is de loopbaanonderbreking geregeld in de verschillende personeelsstatuten (deel XI) en in het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 betreffende de loopbaanonderbreking in sommige Vlaamse openbare instellingen.

Het contractuele personeel van de Vlaamse wetenschappelijke instellingen en de Vlaamse openbare instellingen kan loopbaanonderbreking krijgen overeenkomstig de reglementering die van toepassing is in de privé-sector.

De volgende koninklijke besluiten gelden evenwel niet voor het personeel van de Vlaamse wetenschappelijke instellingen en de Vlaamse openbare instellingen die ressorteren onder de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel :

- het koninklijk besluit (KB) van 10 augustus 1998 tot instelling van een recht op loopbaanonderbreking ;

- het KB van 10 augustus 1998 tot invoering van een recht op loopbaanonderbreking voor bijstand of verzorging van een zwaar ziek gezins- of familielid ;
- het KB van 29 oktober 1997 tot invoering van een recht op ouderschapsverlof in het kader van de onderbreking van de beroepsloopbaan.

Voor het statutaire personeel is de loopbaanonderbreking in principe georganiseerd als een recht, voor het contractuele personeel als een gunst. Dit sluit niet uit dat het contractuele personeel recht heeft op :

- loopbaanonderbreking voor het verstrekken van palliatieve zorg ;
- voltijdse loopbaanonderbreking gedurende een periode van drie maanden naar aanleiding van de geboorte of adoptie van een kind.

Totnogtoe werd voor het contractueel personeel geen veralgemeend recht op loopbaanonderbreking ingevoerd. Arbeidsrechtelijk is er voor de gemeenschappen en gewesten geen verplichting tot de invoering van een dergelijk recht. In de privé-sector blijft het recht op loopbaanonderbreking trouwens ook beperkt tot slechts 3 % van het personeelsbestand van de onderneming (cfr. het KB van 10 augustus 1998 tot instelling van een recht op loopbaanonderbreking).

Rekening houdend met het feit dat in de overheidssector meer statutaire dan contractuele personeelsleden worden tewerkgesteld, bestaat in deze sector dan ook voor een relatief groter aantal personeelsleden een recht op loopbaanonderbreking dan in de privé-sector.

4 en 6. Ik vestig de aandacht van de Vlaamse volksvertegenwoordiger erop dat het voormelde besluit van 28 januari 1997 (deel XIV) en de personeelsstatuten van de Vlaamse openbare instellingen reeds in een grote gelijkshakeling voorzien van de arbeidsvoorwaarden van het statutaire en het contractuele personeel, inzonderheid inzake de verlofvormen en de toepassing van de regelen uit het geldelijk statuut (zoals bijvoorbeeld met betrekking tot de bepaling van de geldelijke anciënniteit).

Door de Vlaamse regering werd nog geen beslissing genomen tot veralgemening naar het

contractuele personeel van de functionele loopbanen die bestaan voor de ambtenaren.

5. De contractuele personeelsleden kunnen via het slagen voor een vergelijkend wervingsexamen toegang verkrijgen tot een statutaire betrekking. Aan deze vergelijkende wervingsexamens kan worden deelgenomen zowel door personeelsleden van een wetenschappelijke instelling of een Vlaamse openbare instelling, als door buitenstaanders.

Vraag nr. 53
van 14 december 1998
van de heer CARL DECALUWE

Leerlingenvervoer – Contractvernieuwing

Eind 1998 vervallen ongeveer 800 leerlingenvervoercontracten met het departement Onderwijs. Om deze contracten opnieuw toe te wijzen, wordt de onderhandelingsprocedure gekozen. Tot op heden is nog niets bekend van het algemene en bijzondere bestek. De bedoeling is de "hoogdringendheid" in te roepen en slechts een periode van tien dagen te geven aan de vervoerders om hun offerte in te dienen.

Anderzijds weigert het departement Onderwijs rekening te houden met een aantal kwaliteitscriteria bij de toekenning van de contracten. Er kan worden gepleit voor een strenge controle op de naleving van de sociale wetgeving en voor het gebruik van gelijke voertuigen.

1. Welke procedure werd (of wordt) gevolgd inzake de vervanging van de leerlingenvervoercontracten ?
2. Welke specifieke elementen inzake sociale wetgeving en kwaliteitscriteria werden opgenomen in het bestekboek ?
3. Wanneer kunnen inschrijvers effectief operationeel worden ?
4. Welk bedrag vertegenwoordigen de (ongeveer) 800 leerlingenvervoercontracten ?

Antwoord

Blijkbaar beschikt de Vlaamse volksvertegenwoordiger over foutieve informatie met betrekking tot de gunning van een aantal ritten binnen het leerlingenvervoer.

1. De 587 ritten die met ingang van 1 januari 1999 vervielen, werden via een openbare aanbesteding opnieuw gegund. De publicatie in het Bulletin der Aanbestedingen gebeurde op 23 oktober 1998. Het bestek met de bijlagen was gratis verkrijgbaar bij de provinciale diensten van de cel Leerlingenvervoer en werd gratis toegezonden op schriftelijk of telefonisch verzoek. De provinciale diensten zelf bezorgden bovendien op eigen initiatief aan alle bij hen bekende vervoerders een exemplaar van het bestek.

Als **bijlage** gaat een kopie van dit bestek.

Op dinsdag 24 november 1998 werden om 9.30 uur bij de verschillende provinciale diensten de inschrijvingen geopend van deze openbare aanbesteding. Alle normaal vooropgezette termijnen werden hier gerespecteerd. De "hoogdringendheid" werd niet ingeroepen.

2. In het bestek zijn wel degelijk *kwaliteitscriteria* opgenomen.

Zo moet de vervoerder zijn technische bekwaamheid aantonen door het voorleggen van een bewijs van vakbekwaamheid. Wanneer de titularis van het bewijs van vakbekwaamheid een ander persoon is dan diegene die de offerte ondertekent, zal de inschrijver een verklaring aan het attest toevoegen waaruit op voldoende wijze de binding tussen de inschrijver en de titularis blijkt (vennoot-beheerder-zaakvoerder).

Zijn financiële draagkracht toont hij aan door het voorleggen van een regelmatig attest van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ), dat slaat op het laatste of voorlaatste kwartaal ten opzichte van de dag van de opening van de offertes en dat is opgemaakt uiterlijk daags voor de opening van de offertes. De inschrijver die niet RSZ-plichtig is, moet zulks verklaren en zijn verklaring door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid laten bevestigen.

Een fotokopie van de inschrijvingskaart (grijze/roze kaart) en van het identiteitsverslag, dat de toestand van het voertuig weergeeft zoals het wordt aangeboden, moeten worden bezorgd. Indien de inschrijver nog niet beschikt over deze kaart, dan mag hij deze vervangen door een verklaring of document waaruit op voldoende wijze blijkt dat het voertuig, dat voldoet aan de vereiste specificaties, ter beschikking zal zijn bij aanvang van de vervoerdienst. Er mag eveneens een voertuig uit het wagenpark worden aange-

boden zonder het te specificeren, maar dat voldoet aan de bestekvoorwaarden.

Daarnaast bevat het bestek een beschrijving van de *tekortkomingen en fouten* die aan de vervoerder kunnen worden ten laste gelegd.

Deze fouten en tekortkomingen kunnen aanleiding geven tot sancties en eventueel tot een verbreking van het contract. In de lijst van fouten en tekortkomingen zijn heel wat kwalitatieve aspecten opgenomen. De vaststelling van dergelijke fouten en tekortkomingen gebeurt onder andere door controles ter plaatse, uitgevoerd door de bevoegde provinciale dienst. Dergelijke controles gebeuren frequent. In 1998 (periode januari tot en met augustus 1998) gebeurden meer dan 500 controles.

Voorbeelden van tekortkomingen zijn :

- het feit dat de schoolbus zonder geldige reden te laat is in vergelijking met het draaiboek ;
- het feit dat de chauffeur eet, drinkt of rookt tijdens de uitvoering van de dienst ;
- het feit dat de chauffeur van de schoolbus rijdt zonder arbeidskaart. De sociale inspectie wordt van elke vaststelling op de hoogte gebracht. Dit geldt niet voor de zaakvoerder-chauffeur, die niet aan deze reglementering is onderworpen ;
- het ontbreken van verplichte veiligheidsvoorzieningen op of aan de schoolbus, zoals blusapparaten, noodhamers, nooduitgang, voorgeschreven veiligheidsgordels, verbandkist, enzovoort (niet-limitatieve lijst) ;
- het ontbreken van het inschrijvingsboekje, het geldig identificatieverslag, het keuringsbewijs, het verzekeringsbewijs, een geldig bewijs van medische schifting ;
- het niet rijden met een liftbus, indien contractueel een lift is vereist ;
- het niet volledig uitvoeren van de morgen- of de avondrit ;
- het rijden met een voertuig dat ouder is dan toegelaten in het bestek ;
- dronkenschap van de chauffeur ;

- de kennelijke toestand van de bus die van die aard is dat de veiligheid van de kinderen in het gevaar komt (slecht verankerde zetels, slecht sluitende deuren, kapotte of niet sluitende ramen, uitlaatgassen in bus).

Bij een zeer ernstige ingebrekestelling kan de opdrachtgever na één niet weerlegde verwittiging het contract verbreken.

Worden als zeer ernstige ingebrekestelling beschouwd : vervalsen van rittenbladen, rijden zonder geldig verzekeringsbewijs, rijden zonder geldig identificatieverslag, chauffeur niet in bezit van geldig rijbewijs en/of medische schifting, dronkenschap van de chauffeur, technische mankementen van de bus die de veiligheid van de kinderen in het gevaar brengen (niet-limitatieve lijst).

Een volledig overzicht van de fouten en tekortkomingen en van de sancties vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger in het bestek.

3. De vervoerders aan wie de ritten werden gegund, zijn gestart met het vervoer op de eerste schooldag van 1999, namelijk op 4 januari 1999.
4. De 587 gegunde ritten vertegenwoordigen een bedrag van 651.224.814 frank.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, KMO, LANDBOUW EN
MEDIA

Vraag nr. 30
van 9 december 1998
van de heer JEAN-MARIE BOGAERT

Millenniumprobleem – Kwetsbaarheid Vlaamse economie

De millenniumproblematiek mag niet geïsoleerd worden beschouwd. Zelfs indien alle maatschappelijke actoren in Vlaanderen voldoende voorzorgen nemen om het probleem te bannen – wat thans uiterst twijfelachtig is – bestaat nog altijd het levensgrote gevaar dat externe omstandigheden ons brutaal confronteren met deze problematiek (bv.

de verhoogde kans op een nucleaire ramp in het Oostblok).

In dit verband wens ik de minister dan ook volgende vragen voor te leggen.

1. Bestaat er een goed beeld van de kwetsbaarheid van de open Vlaamse economie als gevolg van een ontoereikend millenniumbeleid elders ter wereld ?
2. Wordt aan dit gevaar aandacht geschonken op internationale fora ?

Wat is de inbreng hierin van de minister ?

Welke resultaten zijn er ?

Antwoord

Een van de knelpunten van de millenniumproblematiek is juist het feit dat het zeer moeilijk is om de juiste omvang ervan in te schatten. Het gaat immers niet enkel om computersystemen, maar ook om zogenaamde "embedded systems", geautomatiseerde systemen die datumvergelijkingen bevatten. Slechts langdurig en systematisch testen op het niveau van de individuele onderneming, kan hier uitsluitel geven.

Een recente studie van de Nederlandse ABN AMRO-bank doet een poging om de macro-economische effecten van de millenniumbom in de industrielanden in te schatten. De bank berekent te verwachten storingsratio's voor de diverse industrie-categorieën en landen. Wereldwijd ziet zij aldus een mogelijke terugval van de economische groei met maximaal 0,3 %.

De verwachtingen voor de landen van de Europese Monetaire Unie zijn iets beter : een negatieve impact op de groei van het bruto binnenlands product (BBP) in 2000 van 0,1 %. Opvallend is trouwens dat België samen met Nederland en Ierland het zelfs beter zou doen dan gemiddeld. Voor deze landen zou het effect op de BBP-groei te verwaarlozen zijn.

De millenniumproblematiek is inderdaad een grensoverschrijdende problematiek. (Grote) bedrijven vragen bijvoorbeeld systematisch aan hun handelspartners om te garanderen dat zij alle nodige millenniummaatregelen hebben genomen en dat zij (al dan niet just-in-time) kunnen blijven leveren.

Vermits het millenniumprobleem duidelijk best op een zo ruim mogelijke schaal wordt aangepakt, heeft in België in samenspraak met de gewesten vooral de federale overheid initiatieven terzake ontwikkeld. Zo werd in december 1997 het Millenniumforum 2000 opgericht ter sensibilisering en advisering van het bedrijfsleven.

Naast academici en afgevaardigden van bedrijfsorganisaties, zijn hierin de diverse overheden vertegenwoordigd. Zo beschikt ook de Vlaamse minister bevoegd voor Economie over een afgevaardigde en heeft bijvoorbeeld de Vlaamse administratie zitting in de werkgroep "juridische aspecten".

Het Millennium Forum 2000 is inderdaad ook bezorgd over de aanpak in de buurlanden, gezien de verwevenheid met de Belgische economie.

Onder meer om die reden werd een intense informatieuitwisseling met het Millennium Platform Nederland opgezet.

Ook de Europese Unie beschouwt de millenniumbug als een belangrijk grensoverschrijdende probleem. Zo was het millenniumprobleem in de computerwereld één van de onderwerpen op de Raad Industrie van 7 mei 1998. De Europese Commissie organiseert workshops en volgt de ontwikkelingen in de verschillende lidstaten op de voet. Zij ondervraagt daartoe geregeld de organisaties die in de verschillende landen met de problematiek werden belast.

De Europese Commissie maakt eveneens een speciaal aandachtspunt van de noodplannen, zodat op voorhand kan worden bepaald welke maatregelen dienen te worden genomen indien een land niet verder zijn verplichtingen tegenover de buurlanden kan waarborgen.

Vraag nr. 31
van 10 december 1998
van de heer CARL DECALUWE

Textielsector – Gimvindus-participaties

Oorspronkelijk was het de bedoeling om vanuit Gimvindus in 1996, 1997 en 1998 te investeren in de textielsector, dit voor een bedrag van 600 miljoen. Tevens werd gepland dat, wanneer dit bedrag ontoereikend was, deze portefeuille zou worden opgetrokken tot 792,8 miljoen.

1. Welke participaties heeft Gimvindus tot dusver genomen in het kader van de toegewezen enve-

loppe van 792,8 miljoen frank in de textielsector ?

2. Tegen welke voorwaarden werden deze participaties genomen en wat zijn de algemene voorwaarden waartegen eventuele nieuwe participaties zouden worden genomen ?
3. Welk rendement wordt verwacht op de participaties en hoe wordt dit contractueel geregeld ?
4. Wat zijn de verdere plannen van Gimvindus inzake participaties in de textielsector ?

Antwoord

Tot dusver werden door Gimvindus in het kader van de uitgebreide enveloppe van 792 miljoen volgende textielparticipaties genomen.

1995

Tasibel NV (Hamme)
 Clama Mattress Ticking NV (Ieper)
 BTI/Texam (Waregem – Kieldrecht)
 Totaal 115 miljoen

1996

Cabrita NV/ECA NV (Zele)
 Tasibel NV/Ostend Stores NV (Oostende)
 Courtextyl NV (Kortrijk)
 Totaal 47,5 miljoen

1997

Groep Dessaux
 Totaal 95 miljoen

1997-1998

KTM NV – KTS NV
 Courtextyl NV
 Totaal 125 miljoen
 Restant te investeren 409,5 miljoen

1998

Engagementen te honoreren in 1999 :
 ververij/veredeling/spinnerij
 distributie en confectie
 Totaal 450 miljoen

Bij uitputting van de enveloppe zal mede een beroep worden gedaan op privé-investeringsmaatschappijen.

Behoudens Cabrita en Clama, waar werd geparticipeerd met een gesloten formule (optie aan de partner voor terugkoop van de participatie mits betaling van een vast rendement hoger dan 10 %),

werden en worden alle deelnemingen van Gimvindus-textiel genomen via een open formule.

Het beleid van Gimvindus inzake textielparticipatie kan als volgt worden omschreven.

De portefeuille "textiel" van Gimvindus bestond aanvankelijk uit textielparticipaties. Deze werden en worden nog gevaloriseerd om de verplichting van Gimvindus te honoreren.

Anderzijds werd een deel van de valorisatie aangewend om actief te investeren.

Deze nieuwe investeringen en leningen zullen, samen met liquide middelen, worden ingebracht in een apart filiaal, voorlopig genaamd Groeifonds Textiel. De boekwaarde van dit Groeifonds bedraagt circa 1,6 miljard frank.

Teneinde de onafhankelijkheid te verzekeren en het engagement van dit Groeifonds te versterken, wordt hiervoor een partner gezocht. Er zijn momenteel contacten met een bekende investeringsentiteit. Naast versterking van de financiële basis, zal de keuze van partner voornamelijk zijn gebaseerd op kwalitatieve criteria, namelijk de mate waarin de filosofie en de strategie van het Groeifonds kan worden ondersteund en voortgezet.

Daarom wordt momenteel maximum 50 % van het Groeifonds aangeboden. Het huidig textielmanagement van Gimvindus kan daardoor worden versterkt.

Sinds 1991 investeert Gimvindus-textiel op marktconforme basis. Bedoeling was en is textielmanagers met visie, kunde en strategisch inzicht te helpen om hun plannen te concretiseren (Verstraeete, Desseaux-groep, Dejaeghere-groep, De Lathauwer, ...). Voornaamste asset voor Gimvindus is het management.

Het is niet mogelijk per dossier alle aspecten te omschrijven die, naast het personele aspect, de deelname van Gimvindus hebben geïnspireerd. Voornaamste items zijn te situeren rond innovatie, research, productiviteit en productiemonialisering, sanering of betere benutting van capaciteit en overhead door vorming van grotere entiteiten, creatie van kritische massa door samenwerking, diversificatie, ... Bedoeling moet zijn het sterke Vlaamse textielandschap te optimaliseren rond bovenvermelde aandachtspunten.

Het Groeifonds is niet uit op onmiddellijke creatie van inkomstenstromen. Door het voeren van de

omschreven strategie worden vooral meerwaarden beoogd die kunnen worden gevaloriseerd op de beurs door de individuele bedrijven of door het toekomstig Groeifonds "as such", indien de opportuniteit zich hiervoor aandient.

Vraag nr. 33
van 14 december 1998
van de heer CARL DECALUWE

Steun aan de geschreven pers – Multimediaprojecten

De Vlaamse regering heeft een voorstel goedgekeurd om voor 36,3 miljoen subsidies te verstrekken aan multimediaprojecten van de opiniepers. De maatregel komt in de plaats van de rechtstreekse steun aan de geschreven pers. De Vlaamse regering voert zo het protocol met de dagbladsector van 27 juli uit om de rechtstreekse steun aan de opiniedagbladpers bij te sturen.

1. Wie zetelt in de jury die de voorgelegde projecten zal beoordelen ?
2. Op basis van welke vastgestelde criteria dienen de juryleden te oordelen ?
3. Hoeveel en welke projecten en voor welke bedragen werden tot op heden ingediend, en wanneer wordt hieromtrent een beslissing genomen ?

Antwoord

In uitvoering van het protocol met de geschreven pers dat op 27 juli 1998 werd ondertekend, keurde de Vlaamse regering op 28 oktober 1998 een voorstel goed om steun toe te kennen aan multimedia-projecten van uitgevers van de opiniepers. Dit ter vervanging van het vroeger toegekende systeem van rechtstreekse steun aan de geschreven pers.

Doelgroep

Voor de definitie van opiniepers werd teruggegrepen naar de definitie die wordt toegepast in het kader van de expansiesteunwetgeving.

Als opiniepers wordt beschouwd :

dagbladen, waarbij als dagbladen worden beschouwd :

- op jaarbasis ten minste 250 dagen een editie van dezelfde dagbladtitel met een aantal redactionele bladzijden die minstens het equivalent zijn van vier bladzijden formaat 550 x 400 mm, in België hebben laten zetten of drukken ;
- ten minste een dagelijks gemiddelde van 7.500 exemplaren van deze dagbladtitel in België hebben verkocht, berekend volgens de oplage- en verspreidingscriteria bepaald door het Centrum voor Informatie van de Media (CIM) en tegen een prijs die is vastgesteld overeenkomstig de hierbij gebruikelijke procedure ;
- permanent ten minste tien beroepsjournalisten, jonger dan 65 jaar, tewerkstellen met een arbeidscontract voor onbepaalde duur dat ten minste de voorwaarden van de desbetreffende collectieve arbeidsovereenkomst waarborgt ;

informatieweekbladen, waarbij als informatieweekbladen worden beschouwd :

- gedurende minimum twee jaar worden uitgegeven in Vlaanderen en vijftigmaal per jaar verschijnen, uitzondering gemaakt voor de gevallen van overmacht of toeval ;
- worden uitgegeven en verkocht door een natuurlijk of juridisch persoon in Vlaanderen, wiens aangegeven doel het verspreiden van informatie is ;
- een oplage van ten minste 7.500 verkochte exemplaren kunnen bewijzen ;
- over een redactieteam beschikken dat minimum drie voltijds erkende beroepsjournalisten telt ;
- door tekst of illustraties een algemene informatie verschaffen, zowel op nationaal, regionaal als internationaal vlak, en politieke, economische, sociale, culturele en sportieve thema's behandelen ;
- de werkingskosten enerzijds dekken door de inkomsten uit de verkoop via de normale professionele sector of op basis van abonnementstarieven die ten minste 50 % van de officieel aanvaarde eenheidsverkoopprijs bedragen, en anderzijds door het ter beschikking stellen van publiciteitsruimte tegen de voorwaarden van de vastgestelde tarieven. Deze publiciteitsruimte mag echter niet het globaal gemiddelde van 60 % van de totale oppervlakte overschrijden.

Ontvankelijkheidsvoorwaarden

Om ontvankelijk te zijn, moest een ingediend projectvoorstel aan volgende voorwaarden voldoen :

- uiterlijk op de vooropgezette uiterste datum voor het verzenden van projectvoorstellen ingediend zijn bij de afdeling Media-innovatie en -vergunningen van de administratie Media van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ;
- ingediend zijn door één of meerdere actoren uit de beoogde doelgroep, eventueel in samenwerking met actoren uit de andere mediasectoren ;
- een subsidiëring vragen van maximaal 50 % van de totale omvang aan middelen (eigen inbreng en gevraagde subsidiëring samen). De eigen inbreng, die aldus minimaal 50 % bedraagt, kan divers van aard zijn. Het kan gaan om financiële inbreng, materiële inbreng, mankracht of een combinatie hiervan ;
- een project van voldoende omvang te beogen zodat het als wezenlijk en belangrijk voor de volledige of een belangrijk segment van de geschrevenperssector kan worden beschouwd. Een project waarvan de totale omvang aan middelen wordt gebudgetteerd op minder dan vijf miljoen frank wordt als te beperkt beschouwd ;
- voldoen aan de in de oproep vervatte vormvereisten, gebruikmakend van het voorgeschreven formulier voor het indienen van projectvoorstellen.

Inhoudelijke vereisten

Met haar extra inspanning om de digitale diversificatie binnen de Vlaamse dagbladsector te ondersteunen, beoogde de Vlaamse regering initiatieven te helpen ontstaan die op drie domeinen kunnen gesitueerd zijn, namelijk de ontwikkeling van nieuwe technologieën stimuleren, de implementatie van nieuwe technologieën in Vlaanderen bevorderen en de mogelijkheid creëren om op termijn leefbare initiatieven de opstartfase te helpen overbruggen. Enkel projectvoorstellen die zich richten op één van deze domeinen, op een combinatie van twee domeinen of op de drie domeinen tegelijk, kwamen in aanmerking voor de steunverlening.

Vormvereisten

Om tot een objectieve evaluatie van de projectvoorstellen te kunnen overgaan, was het nodig dat

de voorstellen de nodige informatie bevatten om ze te kunnen toetsen aan zowel de ontvankelijkheidsvoorwaarden als de selectiecriteria. Om dit op een vlotte wijze te kunnen doen, werden aan de indieners van projectvoorstellen een aantal vormvereisten opgelegd. Deze vormvereisten legden een samenstelling op voor de projectvoorstellen.

De ingediende projectvoorstellen moesten volgende samenstelling hebben :

- een samenvatting van het voorstel ;
- de administratieve gegevens van de indiener of van de samenwerkende partners ;
- een gedetailleerde beschrijving van het voorgestelde project ;
- een beschrijving van de wijze waarop de bereikte resultaten zullen worden gevaloriseerd.
- een gedetailleerde opgave van de benodigde middelen voor het project, met duidelijke vermelding van de eigen inbreng en van de gevraagde subsidie. Indien de eigen inbreng ook andere dan financiële middelen omvat, moet deze andere inbreng ook in budgettaire termen worden weergegeven.

Selectiecriteria

Met het oog op het formuleren van een globaal voorstel werden een aantal selectiecriteria opgesteld.

Deze criteria beoogden te peilen naar (I) de mate waarin de verwachte resultaten van het project invulling geven aan de doelstellingen van deze extra inspanning van de Vlaamse regering (coherentie met de doelstellingen), naar (II) de kwalitatieve waarde van het voorgestelde project, met bijzondere aandacht voor de haalbaarheid en de mogelijke risico's die het bereiken van de beoogde resultaten van het project kunnen in het gedrang brengen, en naar (III) de economische waarde van het voorgestelde project.

De coherentie met de doelstellingen van de Vlaamse regering werden geëvalueerd aan de hand van volgende criteria :

- de mate waarin multimediatechnieken worden gehanteerd ;
- het gebruik van digitalisering in de voorgestelde oplossing ;

- het innoverend karakter van het voorstel ;
- de mate waarin via het project een bijdrage wordt geleverd tot het versterken van de redacties ;
- de mogelijkheid tot valorisatie van de redactionele output ;
- de mogelijkheden voor de redacties van andere kranten en/of tijdschriften tot het verkrijgen van toegang tot de resultaten ;
- de mogelijkheden die het project inhouden voor de andere mediasectoren ;
- de complementariteit met de andere initiatieven van de Vlaamse overheid met betrekking tot informatie- en communicatietechnologie (ICT) (actieprogramma IT, MediaLab, teleadministratie, demonstratieprojecten voor multimediatoe-passingen, ...).

De economische impact van de uitvoering van het voorgestelde project werd geëvalueerd aan de hand van volgende set criteria :

- de economische haalbaarheid van het project ;
- de termijn waarop de rentabiliteit zal worden gehaald ;
- de benodigde investeringskosten ;
- de financiering van de investeringen ;
- de gecreëerde tewerkstelling ;
- de vooropgezette omzet ;
- de door dit project gecreëerde mogelijkheden met betrekking tot de uitvoer.

De kwalitatieve waarde van het voorgestelde project, de haalbaarheid en de mogelijkheid risico's die het bereiken van de beoogde resultaten van het project in het gedrang kunnen brengen, werden geëvalueerd aan de hand van volgende criteria :

- de duidelijkheid en nauwkeurigheid van het voorstel ;
- het innoverend karakter van het voorstel ;
- de beschikbaarheid van of de garantie van toegang tot de nodige kennis ;

- de afhankelijkheid van het project van externe factoren ;
- de haalbaarheid van de vooropgezette timing ;
- het ritme van beschikbaarheid van de resultaten ;
- de belangrijkheid van de verkregen resultaten.

Voor de kwalitatieve waarde van het project werd advies gevraagd aan twee experts, met name de professoren Els De Bens van de Universiteit Gent en Georges Van der Perre van de Katholieke Universiteit Leuven.

De afdeling Media-innovatie en -vergunningen van de administratie Media bracht advies uit over de coherentie van de ingediende projecten met het Vlaamse beleid.

Procedure

Inzake de beoordelingsprocedure besliste de Vlaamse regering op 17 november 1998 om met betrekking tot de economische impact advies te vragen aan het Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie (IWT).

Bij deze adviezen werd een waarde toegekend aan de ingediende projecten. Op basis van de toegekende waarden stelde de administratie Media een rangschikking op. Vervolgens werd rekening houdend met de beschikbare kredieten een voorstel van beslissing aan de Vlaamse regering voorgelegd.

Overzicht ingezonden projectvoorstellen

Projecten	Indiener	Beknorte omschrijving
GP98001	Regionale Uitgevergroep NV	Een krant met een Stem Concept : door middel van de taaltechnologie van Lernout & Hauspie spraak omzetten in tekst voor de ingave van redactionele teksten door journalisten en tekst omzetten in spraak, wat leidt tot een gesproken krant voor verschillende doelgroepen (o.a. visueel gehandicapten)
GP98002	Mediaxis	Informatieve/educatieve website voor de jeugd Concept : het digitaal ter beschikking stellen van educatieve en informatieve gegevens voor de Vlaamse studerende jeugd en de onderwijssector via een (gratis toegankelijke) website
GP98003	NV Sparta	Digitale Cel : Internet en cd-rom Concept: het verzamelen van gegevens, het uitwerken van databanken en de verspreiding ervan via Internet en cd-rom, gericht op de individuele gebruikers en de onderwijssector
GP98004	Uitgeversbedrijf Tijd NV	Press Station Concept : ontwikkeling van een distributieplatform dat informatie elektronisch verstuurt naar redactieteams (eerste fase) en naar ruimere doelgroepen (tweede fase)

Projecten	Indiener	Beknopte omschrijving
GP98005	Vlaamse Uitgeversgroep NV	StandBy Concept : Standby uitbouwen tot een virtuele ontmoetingsplaats (community) met informatie, nieuws, opinies, via website en e-mail
GP98006	Roularta Media Group	Multimedia Toolkit Concept : ontwikkelen van een multimedia toolkit, m.a.w. een software die toelaat om content te creëren, te editeren, te viewen en te distribueren naar de verschillende digitale kanalen
GP98007	Tijd Cultuur NV	Cultuurdatabank Concept : ontwikkelen en verder uitbouwen van de cultuurdatabank "Tijd Cultuur Datalink", een performante en flexibele databank met additionele diensten zoals ticketing, archief, ...
GP98008	NV De Vandaag	De Vandaag Concept : geen duidelijk geformuleerd voorstel, geen ontwikkeling of implementatie van nieuwe technologieën, wel overbruggen van een opstartfase maar enkel gericht op geschreven pers en niet op digitale diversificatie
GP98009	Uitgeversbedrijf Tijd NV	Euro-aandelendatabank Concept : uitbouw van een Euro-aandelendatabank
GP98010	Tijd Electronic Services NV	Web-cd Concept : ontsluiting van cd-rom en Internet met historische data uit krantenarchief en meest recente artikels uit de Financieel Economische Tijd
GP98011	Tijd Electronic Services NV	Tijd Nieuwslijn via pushtechnologie Concept : real time verspreiding van Tijd Nieuwslijn via pc met recente browser (oorspronkelijk enkel raadpleegbaar via eigen software of via de trading-schermen van de Beurs van Brussel)
GP98012	Het Volk NV	7 x 7 = 365 Concept : aanmaak, lancering en het in gebruik nemen van een digitale dagkrant, als herdefiniëring en uitbreiding van "De Zevende Krant", bestaande uit een dagelijkse on line krant, actualiteitsgebonden dossiers en satellieten (o.a. Voetbalgids, Wielergids, ...)

Hierbij moet rekening worden gehouden met het feit dat in een aantal projecten meerdere uitgevers participeren. Zo participeren bijvoorbeeld alle Vlaamse dagbladuitgevers in het project Press Station.

Eindbeoordeling

Een aantal projecten werden om diverse redenen niet ontvankelijk verklaard, met name omdat er geen concreet subsidiebedrag werd gevraagd, omdat er meer dan het maximale toegelaten subsidiebedrag van 50 procent werd gevraagd, omdat het doel van het project niet duidelijk was, omdat het project niet werd ingediend door een uitgever, of omdat het project reeds in uitvoering was.

Aan de hand van de onafhankelijk van elkaar bepaalde scores op de drie criteria werden de projectvoorstellen met elkaar vergeleken. Deze vergelijking heeft geleid tot een geordende lijst. Enkel de ontvankelijk verklaarde projectvoorstellen zijn opgenomen in deze geordende lijst.

De geordende lijst bestaat uit :

1. Press Station – Uitgeversbedrijf Tijd
2. Multimediakit – Roularta
3. Een krant met een Stem – Regionale Uitgeversgroep
4. StandBy – Vlaamse Uitgeversgroep
5. 7 x 7 = 365 – Het Volk
6. Digitale Cel : Internet en cd-rom – Sparta

De Vlaamse regering besliste op haar vergadering van 18 december 1998 volgende steun toe te kennen :

- 23 miljoen frank voor het projectvoorstel Press Station dat werd ingediend door Uitgeversbedrijf Tijd ;
- 6.287.500 frank aan het projectvoorstel Multimediakit van Roularta Media Group ;
- 5.150.000 frank aan het projectvoorstel Een krant met een Stem van de Regionale Uitgeversgroep ;
- 1.862.500 frank aan het projectvoorstel StandBy van de Vlaamse Uitgeversmaatschappij.

Deze beslissing is gebaseerd op de geordende lijst en op de beschikbare kredieten. Bij het bepalen van het subsidiebedrag per projectvoorstel werd rekening gehouden met de opmerkingen van de diverse adviezen. Bij de subsidieberekening is ook rekening gehouden met het feit dat, om budgettaire technische redenen, de evaluatie tot een jaar moet worden beperkt, wat inhoudt dat telkens het voorstel wordt beperkt tot een coherent eerste luik of eerste deel.

Vraag nr. 34 van 22 december 1998 van mevrouw VERA DUA

Antibiotica in veevoeders – Nutriëntenuitstoot

Momenteel wordt door de Europese Commissie een voorstel uitgewerkt waarin een verbod op het gebruik van bepaalde antibiotica in veevoeders wordt ingevoerd. Het verbod zal betrekking hebben op een aantal antibiotica die grote verwantschap vertonen met geneesmiddelen voor menselijk gebruik, en dit met het oog op de bescherming van de volksgezondheid, vermits de eerste gevallen van resistentie bij mensen ten aanzien van bepaalde ziektekiemen werden vastgesteld ten gevolge van het gebruik van antibiotica in veevoeders. Er is trouwens een algemene trend tot het verbieden van alle antibiotica voor niet-geneeskundige doeleinden in veevoeders, en dit om alle risico's op resistentie te voorkomen.

Volgens bepaalde wetenschappers heeft het gebruik van antibiotica in veevoeders niet alleen een groeibevorderend effect, maar zou dit ook een invloed hebben op de voederreconversie en dus op de uitstoot van nutriënten via de mest.

Indien deze stelling juist is, dan betekent dit dat bij het invoeren van een dergelijk verbod alle prognoses over de nutriëntenuitstoot gemaakt in het kader van het Mestactieplan, zullen moeten worden herberekend en dat ook de afspraken met de veevoederindustrie gemaakt in het kader van een vroegere convenant en van de nieuwe milieubeleidsvereenkomst (MBO), zullen moeten worden herbekeken.

1. Beschikt de minister over gegevens m.b.t. de invloed van het gebruik van antibiotica in veevoeders op de voederreconversie en op de nutriëntenuitstoot via de mest ?

2. Wat is de invloed van een dergelijk Europees verbod op de totale nutriëntenuitstoot in Vlaanderen en dus op de totale mestoverschotten ?
3. In hoeverre kan het verbod op het gebruik van antibiotica in veevoerders het voorwerp uitmaken van het convenant met de veevoederbedrijven en van de nieuwe milieubeleidsovereenkomst ?
4. Welke stappen heeft de minister eventueel reeds ondernomen bij de bevoegde federale minister om op Europees vlak dit verbod zo spoedig mogelijk ingang te doen vinden ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 36
van 9 december 1998
van de heer JEAN-MARIE BOGAERT

Millenniumprobleem – Gemeenten

Het millenniumprobleem houdt verregaande gevolgen in, ook voor het gemeentelijke bestuursniveau en in afgeleide vorm voor de rest van de overheidssector. In dit verband zou ik de minister graag volgende vragen voorleggen.

1. Hoe evalueert de minister de aanpak van het millenniumprobleem door de gemeenten ?

Hoeveel procent van de gemeenten zal op tijd klaar zijn met de voorbereiding op het millenniumprobleem ?

Wordt hierover overleg gepleegd met bevoegde vertegenwoordigers van de gemeenten ?

Heeft de minister een duidelijk zicht tot op welk niveau dit probleem is doorgedrongen (op het niveau van de gemeenteraad) ?

2. Meent de minister dat er nog voldoende tijd overblijft om alle systemen tijdig aangepast te krijgen op gemeentelijk niveau ?
3. Werd reeds een aanbeveling gedaan om noodscenario's op te stellen voor de (niet-vitale) systemen die niet meer op tijd in orde zullen zijn ?

Kan de minister hiervan eventueel een stand van zaken geven ?

4. Worden subsidies uitgetrokken voor het oplossen van millenniumproblemen van gemeentelijke diensten en zo ja, hoeveel ?

Hoe worden zij verdeeld ?

Worden hieraan voorwaarden verbonden ? Welke ?

5. Worden bepaalde activiteiten (bv. het benaderen van leveranciers in de automatiseringsbranche, het ontwikkelen van modelplannen, het testen van de aangepaste hard- en software) centraal geregeld ?

Wie coördineert deze eventuele centrale aanpak ?

6. Meent de minister dat de reputatie van de overheid in het gedrang is indien de millenniumproblematiek niet tijdig wordt bedwongen ?

Hoe evalueert de minister de stelling dat overheden aansprakelijk worden gesteld voor schade die burgers en bedrijven lijden, bijvoorbeeld door weigerende verkeers- en waterbeheersinstallaties ?

7. Heeft de federale minister van Binnenlandse Zaken de gemeenten reeds aangespoord om de nodige maatregelen te nemen met betrekking tot deze dringende problematiek ?

Zo ja, kan de minister een overzicht geven van de federale initiatieven naar de gemeenten ?

Antwoord

In de omzendbrief WEL/98-08 van 1 december 1998 die ik tezamen met de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn aan de provinciebestu-

ren, de intercommunales en de gemeente- en OCMW-besturen heb gericht, wordt deze besturen erop gewezen dat de gevolgen van het millenniumprobleem door preventief handelen kunnen worden beheerst.

De omzendbrief als **bijlage**, bevat een beknopte algemene duiding van de problematiek en een aantal aanbevelingen over hoe de besturen het millenniumprobleem kunnen aanpakken.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 40
van 14 december 1998
van de heer JACKY MAES

Sociale huurwoningen – Prioriteit wegens onbewoonbaarverklaring

De Vlaamse regering heeft het besluit goedgekeurd inzake de kwaliteitsbewaking van woningen. Op 1 november 1998 is deze belangrijke pijler van de Vlaamse Wooncode in werking getreden en kan de harde kern van 300.000 slechte woningen worden aangepakt.

De kwaliteitsnormen liggen onder meer op het vlak van de oppervlakte van de woning, de sanitaire voorzieningen, stabiliteit, verwarming, enzovoort. De normen zijn vertaald in een technische fiche, die door een gemeentelijk ambtenaar kan worden gebruikt bij de controle van een woning. Maar niet altijd beschikt deze gemeentelijke ambtenaar over de nodige expertise om deze taak naar behoren uit te voeren.

In het besluit is het niet duidelijk wat de rechten en plichten zijn van de sociale verhuurkantoren (SVK), vooral wat de aanvraag van het conformiteitsattest betreft. Sociale verhuurkantoren sluiten vaak contracten af voor negen jaar met een eigenaar om, na zachte renovatie, door te verhuren aan hun huurders. Zij kunnen dus tegelijkertijd als huurder en als verhuurder worden beschouwd.

Woningen die gebreken vertonen die een veiligheids- en/of een gezondheidsrisico inhouden, kunnen onbewoonbaar worden verklaard. De woning moet dan onmiddellijk worden gestopt. De bewoners krijgen dan prioriteit bij de toewijzing van een sociale huurwoning. Een ogenblikkelijke herhuisvesting naar een sociale woning is meestal niet mogelijk.

Als de burgemeester wacht tot er een plaats vrij komt bij een sociale woningmaatschappij om de woning onbewoonbaar te verklaren, verliezen de bewoners hun prioriteit. Immers, een woning waarvan de onbewoonbaarheid werd vastgesteld doch die nog niet werd ontruimd door de huurders, is op dat ogenblik nog bewoonbaar, waardoor de betrokken huurders niet in aanmerking komen voor de voorrangregels inzake toewijzing van een sociale woning.

Wacht de burgemeester niet en verklaart hij de woning onbewoonbaar terwijl er geen sociale woning onmiddellijk beschikbaar is, dan komen de inwoners tijdelijk terecht bij ofwel familieleden, ofwel in een privé-huurwoning, waardoor zij opnieuw hun prioriteit verliezen omdat zij geen onbewoonbaarverklaard pand verlaten.

De bewoners kunnen dus alleen gebruikmaken van hun prioriteit als zij onmiddellijk naar een sociale woning kunnen verhuizen, en dit is bijna nooit het geval. Dit is een regeling die kant noch wal raakt. Het zou logischer zijn dat de voorrangregels ook zouden worden toegepast bij de onbewoonbaarverklaring waarbij de onbewoonbaarheid ingaat na de ontruiming.

1. Mag de gemeente de controle van een woning inzake de kwaliteitsnormen laten uitvoeren door een architect die niet tot de gemeentelijke personeelsformatie behoort ?
2. Wordt in het uitvoeringsbesluit van de Wooncode een sociaal verhuurkantoor beschouwd als huurder of verhuurder, of hebben zij zowel verplichtingen als huurder en als verhuurder ?

Wie moet het conformiteitsattest aanvragen, de eigenaar of het sociaal verhuurkantoor ?

3. Is de minister op de hoogte van bovenvermelde anomalie in de prioriteitsregels bij onbewoonbaarverklaring ?

Heeft de minister eventueel reeds een initiatief genomen om deze prioriteitsregels aan te passen ?

Antwoord

1. Het uitvoeringsbesluit van de Vlaamse regering betreffende de kwaliteitsbewaking, het recht van voorkoop en het sociale beheersrecht op woningen, dat op 30 oktober 1998 in het Belgisch Staatsblad is verschenen, stipuleert in arti-

kel 17 dat de conformiteit van de woningen met de vereisten inzake veiligheid, gezondheid, woonkwaliteit, brandveiligheid en woningbezetting kan worden gecontroleerd door de door de burgemeester aangewezen technische ambtenaren van de gemeente waar de woning is gelegen.

Het is inderdaad zo dat kleinere gemeenten niet altijd over het nodige gekwalificeerd personeel beschikken. Daarom werd aan de administratie Binnenlandse Aangelegenheden gevraagd om de juridische haalbaarheid van verschillende alternatieven te onderzoeken.

Gemeenten hebben volgens de administratie Binnenlandse Aangelegenheden verschillende mogelijkheden tot samenwerking om de vragen inzake personeelsformatie, zoals hierboven geschetst, te verhelpen.

Artikel 8.3 van het decreet van 1 juli 1997 betreffende de werkwijze van, de controle op en de vaststelling van het ambtsgebied van intercommunales biedt de juridische mogelijkheid dat gemeenten overeenkomsten afsluiten met betrekking tot welbepaalde leveringen en diensten van een welomschreven gemeentelijk belang. Vermits het afleveren van conformiteitsattesten uitdrukkelijk werd toevertrouwd aan de gemeenten, is voldaan aan de notie "welomschreven gemeentelijk belang". Een gemeente zou dus kunnen overeenkomen met andere gemeenten dat deze laatste zou kunnen worden belast met de conformiteitsonderzoeken van de andere gemeente.

Een tweede, klassieke samenwerkingsvorm bestaat erin de opdracht voor conformiteitsonderzoeken toe te vertrouwen aan een van de bestaande intercommunales. De streekontwikkelingsintercommunales kunnen deze bijkomende opdracht in hun bestaande doelstellingen inpassen.

Theoretisch zou een intercommunale vereniging kunnen worden opgericht, maar dit zal in de praktijk weinig haalbaar zijn. Dit zou immers betekenen dat een rechtspersoon met een vrij zware structuur wordt opgericht voor een uiteindelijk toch vrij beperkte doelstelling.

Ten slotte kunnen gemeenten met toepassing van de wetgeving op de overheidsopdrachten de opdracht uitbesteden aan privé-personen die worden vergoed per attest.

2. Een sociaal verhuurkantoor heeft in het systeem van de conformiteitsattesten de hoedanigheid van verhuurder, niet van huurder. Het SVK verhuurt immers de woning als hoofdverblijfplaats.

Dit houdt in dat het SVK zelf een conformiteitsattest kan aanvragen. Blijkt dat de woning niet conform is, dan begaat het SVK een misdrijf als het de woning als hoofdverblijfplaats (onder)verhuurt, met als sanctie een geldboete.

De eigenaar-hoofdverhuurder is niet strafbaar op grond van de Vlaamse Wooncode. Hij verhuurt de woning niet zelf als hoofdverblijfplaats.

Als de woning ongeschikt of onbewoonbaar wordt verklaard, zal de "houder van het zakelijk recht" een heffing moeten betalen op grond van het heffingsdecreet van 22 december 1995 ter bestrijding van leegstand en verkrotting van gebouwen en woningen. De "houder van het zakelijk recht" is de volle eigenaar, de vruchtgebruiker, de opstalhouder of de erfpachter. Het SVK is enkel onderverhuurder en dus niet heffingsplichtig.

3. De problematiek is mij niet onbekend. Bij de uitwerking van een nieuw sociaal huurbesluit, ter uitvoering van titel VII van de Vlaamse Wooncode, worden de huidige prioriteitenregels geëvalueerd en mogelijk herzien.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 48
van 9 december 1998
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Loopbaanonderbreking – Onthaalmoeders

Personen die loopbaanonderbreking nemen om een nieuwe activiteit te beginnen als onthaalmoeder, worden naargelang hun statuut geconfronteerd met een ongelijke situatie.

Normaliter kan een loopbaanonderbrekingsvergoeding niet worden gecumuleerd met de inkomsten uit een nieuwe activiteit als werknemer. Echter, voor iemand die zich als onthaalmoeder kan aansluiten bij de dienst voor opvanggezinnen wordt in een uitzondering voorzien. De betrokkene

verkrijgt een statuut sui generis, waardoor het mogelijk wordt dat deze persoon gedurende vijf jaar de functie van onthaalmoeder kan cumuleren met een loopbaanonderbrekingsvergoeding.

Iemand die zich daarentegen als zelfstandige onthaalmoeder onder toezicht van Kind en Gezin vestigt, kan evenwel de loopbaanonderbrekingsvergoeding slechts gedurende één jaar ontvangen, zoals elke beginnende zelfstandige trouwens. Hier voorziet de wetgeving dus niet in een uitzondering. Een periode van één jaar is voor onthaalmoeders praktisch onhaalbaar, aangezien ouders reeds bij het begin van een zwangerschap een plaats reserveren voor de opvang van hun kind.

Aangezien de onthaalmoeders ongeacht hun statuut hetzelfde werk verrichten, zou er logischerwijze in het zelfstandigenstelsel een analoge uitzondering moeten gelden als in het stelsel van onthaalmoeders die zijn aangesloten bij een dienst. Te meer omdat zelfstandige onthaalmoeders niet altijd de keuze hebben. Wanneer er geen vacatures meer zijn bij de dienst, moeten zij hun toevlucht nemen tot het zelfstandigenstatuut. In dit statuut kunnen zij bovendien niet de faciliteiten genieten die door de dienst worden aangeboden, zoals vormingsavonden en het uitlenen van speelgoed.

1. Wat is de precieze grond van het onderscheid tussen de cumulatierегeling inzake loopbaanonderbrekingsvergoedingen tussen onthaalmoeders aangesloten bij een dienst enerzijds, en onthaalmoeders met een zelfstandigenstatuut anderzijds ?
2. Neemt de minister, in overleg met de bevoegde federale minister, op korte termijn een initiatief om deze ongelijke toestand weg te werken, opdat ook zelfstandige onthaalmoeders gedurende vijf jaar hun loopbaanonderbrekingsuitkering zouden ontvangen ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger stelt vast dat er een onderscheid is tussen het stelsel van opvanggezinnen die zijn aangesloten bij een door Kind en Gezin erkende en gesubsidieerde dienst, en opvanggezinnen die op zelfstandige basis hun activiteiten uitoefenen tijdens een periode van loopbaanonderbreking bij hun werkgever.

Het onderscheid, zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger het beschrijft, is correct. Het is inder-

daad zo dat een zelfstandig opvanggezin, zelfs als het onder toezicht staat van Kind en Gezin, de loopbaanonderbrekingsvergoeding slechts gedurende één jaar kan ontvangen, terwijl dat gedurende vijf jaar kan wanneer het opvanggezin werkt via een erkende dienst.

1. De grond van dit onderscheid ligt in de bepalingen die de modaliteiten van een loopbaanonderbreking(svergoeding) determineren.

Een opvanggezin aangesloten bij een dienst heeft geen echt statuut. Een zelfstandig opvanggezin is een zelfstandige in de volle betekenis van dit begrip. Het is daarom dat zijn activiteit wordt gelijkgeschakeld met die van elke beginnende zelfstandige.

Het is dus niet zo dat vanuit de activiteit van het opvangen van kinderen in een uitzondering wordt voorzien voor opvanggezinnen aangesloten bij een dienst. Als zij gedurende vijf jaar de functie van onthaalmoeder kunnen cumuleren met een loopbaanonderbrekingsvergoeding, dan hangt dat volledig samen met het feit dat zij, zoals de vraagsteller zelf aangeeft, een statuut sui generis hebben. Het is het zelfstandigenstatuut dat maakt dat een dergelijke cumulatie bij een particulier opvanggezin niet mogelijk is.

2. Aangezien het probleem dat de vraagsteller signaleert niet tot mijn bevoegdheid behoort, kan ik niet rechtstreeks aan een oplossing werken. Ik zal evenwel op korte termijn in overleg treden met de bevoegde federale minister, mevrouw Miet Smet, om na te gaan of ook zelfstandige opvanggezinnen gedurende vijf jaar hun loopbaanonderbrekingsuitkering kunnen ontvangen.

Het gelijkschakelen van de situatie van een particulier opvanggezin met die van een opvanggezin aangesloten bij een dienst met betrekking tot de loopbaanonderbrekingsuitkering, zou immers een positieve impuls inhouden voor personen die deze toch wel specifieke zelfstandige activiteit willen opstarten.

Een dergelijke positieve ondersteuning van wie op particuliere basis een kinderopvangaanbod realiseert, sluit ook aan bij mijn beleidsoptie om de particuliere opvangsector daadwerkelijk betere werkingskansen te geven.

Vraag nr. 51
van 11 december 1998
van de heer MARINO KEULEN

Verenigingen hedendaagse beeldende kunst – Subsidiëring

De subsidieregeling voor verenigingen en instellingen actief op het vlak van de hedendaagse beeldende kunst werd in 1998 hernieuwd.

De tot dan toe gehanteerde ad hoc benadering werd ingeruild voor een meer gecoördineerde, op een veldanalyse gestoelde benadering. Vanaf 1998 wordt deze subsidie toegekend op basis van de indeling van het veld in vier categorieën : initiatieven van internationaal belang, initiatieven van landelijk/regionaal belang, initiatieven van lokaal belang met voorbeeldfunctie en startende initiatieven.

Er wordt gestreefd naar een veld dat in 2000 als volgt zijn gestructureerd : vier erkende initiatieven van internationaal belang, zes erkende initiatieven van landelijk/regionaal belang, acht erkende initiatieven van lokaal belang met voorbeeldfunctie, drie erkende startende initiatieven, drie erkende verenigingen met een educatieve, bovenlokale werking.

1. Hoeveel verenigingen en instellingen op het vlak van hedendaagse beeldende kunst werden respectievelijk in 1996, 1997 en 1998 gesubsidieerd ?

Hoeveel verenigingen en instellingen zullen worden gesubsidieerd in 1999 ?

2. Welke verenigingen en instellingen ressorteren respectievelijk in 1998 en 1999 onder de vier verschillende categorieën ?

3. Hoeveel subsidies kreeg elke instelling of vereniging in 1998 ?

Hoeveel subsidies zal elke instelling of vereniging ontvangen in 1999 ?

4. Werden in 1998 verenigingen gesubsidieerd met een educatieve bovenlokale werking ?

Worden in 1999 verenigingen gesubsidieerd met een educatieve bovenlokale werking ?

5. Op welke wijze wordt een complementair beleid met de provincie gerealiseerd inzake het voeren van een spreidingsbeleid en het organiseren van een betere werking van de educatieve verenigingen ?

Antwoord

Binnen de subsidieregeling voor verenigingen en instellingen actief op het vlak van de hedendaagse beeldende kunst, werden in 1996 37 verenigingen gesteund. In 1997 ging het om 32 verenigingen en in 1998 om 33 verenigingen.

	1996		1997		1998	
Totaal budget	6.173.000 fr.		8.995.000 fr.		8.855.000 fr.	
	Jaarwerking	Project	Jaarwerking	Project	Jaarwerking	Project
Budget	4.693.000 fr. (76 %)	1.480.000 fr. (24 %)	7.885.000 fr. (87,7 %)	1.110.000 fr. (12,3 %)	7.270.000 fr. (82,1 %)	1.585.000 fr. (17,9 %)
Aantal verenigingen	19	18	20	12	18	15
Totaal	37		32		33	

Hoeveel verenigingen er in 1999 zullen worden gesubsidieerd, staat op dit ogenblik nog niet vast. De subsidies 1999 zullen worden toegekend op basis van de Beoordelingscommissie Beeldende Kunst. Deze commissie zal in haar vergadering van mei een advies verstrekken inzake de werkingssubsidies 1999. Daarnaast formuleert de Beoordelingscommissie tot eind september voorstellen tot toekenning van projectsubsidies.

Voor 1999 wordt naar een veldstructuur gestreefd waarbij 22 verenigingen voor hun jaarwerking worden ondersteund en tevens een tien- à vijftiental werkbeurzen worden toegekend. Een budget van 12,7 miljoen frank werd gereserveerd voor (jaar)werkingssubsidies en een budget van 1,7 miljoen frank voor projectsubsidies. Het totale budget voor 1999 belooft 14,2 miljoen frank, een verhoging met 5,2 miljoen frank in vergelijking met 1998.

In 1998 werden volgende subsidies ter ondersteuning van de jaarwerking toegekend.

1998	Aantal	Subsidie/ categorie
Type A – initiatieven van internationaal belang	2	3.370.000 fr.
Type B – initiatieven van landelijk/regionaal belang	4	1.780.000 fr.
Type C – initiatieven van lokaal belang met een voorbeeldfunctie	8	1.020.000 fr.
Type D – startende initiatieven	2	800.000 fr.
Type E – initiatieven met een bovenlokale educatieve werking	2	300.000 fr.
Totaal	18	7.270.000 fr.

Voor 1998 werden de volgende verenigingen en instellingen erkend.

Als type A :

- VZW Vereniging voor Tentoonstellingen van het Paleis voor Schone Kunsten VZW, Brussel : 2.850.000 fr.
- Stichting Museum Dhondt-Dhaenens, Deurle : 520.000 fr.

Als type B :

- Netwerkgalerij, Aalst : 400.000 fr.
- VZW Sint-Lukasstichting, Brussel : 300.000 fr.
- VZW Etablissement d'en Face, Brussel : 300.000 fr.
- VZW Vereniging voor het Museum voor Hedendaagse Kunst, Gent : 350.000 fr.
- VZW Kunsthalle Loppem, Loppem : 430.000 fr.

Als type C :

- VZW Factor 44, Borgerhout : 120.000 fr.
- De Witte Zaal, Gent : 200.000 fr.
- VZW Cultureel Comité Sint-Amandsberg, Gent : 100.000 fr.
- VZW Croxhapox, Gent : 100.000 fr.
- VZW Experimental Media, Gent : 100.000 fr.
- VZW CIAP, Hasselt : 100.000 fr.
- VZW De Kunstbank, Leuven : 200.000 fr.
- VZW Vrienden van het Provinciaal Museum voor Moderne Kunsten, Oostende : 100.000 fr.

Als type D

- VZW Hal, Antwerpen : 300.000 fr.
- VZW NICC, Antwerpen : 500.000 fr.

Als type E

- VZW De Kunstbank : 150.000 fr.
- VZW Rasa, Sint-Niklaas : 150.000 fr.

Voor 1999 wordt naar volgende veldstructuur gestreefd.

1999	Aantal	Subsidie/ categorie
Type A – initiatieven van internationaal belang	3	5.000.000 fr.
Type B – initiatieven van landelijk/regionaal belang	5	3.700.000 fr.
Type C – initiatieven van lokaal belang met een voorbeeldfunctie	8	1.800.000 fr.
Type D – startende initiatieven	3	1.000.000 fr.
Type E – initiatieven met een bovenlokale educatieve werking	3	1.000.000 fr.
Totaal	22	12.500.000 fr.

In 1998 werden, in afwijking van het advies van de Vlaamse Commissie voor de Beeldende Kunst, toch twee verenigingen gesubsidieerd die toonaangevend zijn voor een kwaliteitsvolle en breed verspreide bovenlokale educatieve werking. Het ging om de verenigingen RASA (Sint-Niklaas) en De Kunstbank (Leuven). Deze verenigingen kregen ter ondersteuning van hun educatieve werking elk een subsidie van 150.000 frank toegekend. Voor 1999 wordt uitgegaan van een drietal erkenningen binnen dit type.

Tot slot kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger meedelen dat tot op heden nog geen contact werd opgenomen met de provincies wat de verdere uitwerking van dit beleid betreft. Ik meen evenwel dat dit naar de toekomst toe een aandachtspunt zou kunnen worden.

Vraag nr. 52
van 11 december 1998
van mevrouw SONJA BECQ

Rusthuizen – Programmatiemaatstaven

Uit cijfers blijkt dat zich vooral tegen 2010 een serieuze groei van de oudere bevolking aandient. Zo geldt voor Vlaanderen voor 75-plussers – in vergelijking met het referentiejaar 1996 – een groei van 13,61 % in 2000 ; van 29,45 % in 2005 en van 44,66 % in 2010. Voor de 85-plussers gaat het re-

spectievelijk om een stijging van 12,27 %, 1,7 % en 35,48 % in vergelijking met 1996.

Uit dezelfde gegevens blijkt ook dat deze beweging zich anders manifesteert in de verschillende regio's. Zo stellen wij vast dat in Halle-Vilvoorde deze bevolkingsexplosie zich veel sterker en sneller zal voordoen.

1. Klopt het dat de huidige programmatie van bejaardenvoorzieningen gebaseerd is op de bevolkingsprognose van 2003 ?
2. Wat is het algemene programmatiecijfer en hoe zien de programmatiecijfers van enerzijds Brussel en anderzijds Halle-Vilvoorde eruit voor rusthuisbedden en voor de diverse voorzieningen in het raam van de thuiszorg (uren, gezinszorg, centra voor dagopvang en kortopvang, regionale en lokale dienstencentra, oppashulp) ?
3. Wat is de gemiddelde tijd die verloopt tussen de eerste aanvraag en de uiteindelijke realisatie van rusthuizen, dagcentra, ... ?
4. Op welke wijze wordt nu reeds rekening gehouden met de evolutie van de oudere bevolking, enerzijds voor het Vlaamse land en anderzijds voor Halle-Vilvoorde (explosie) en Brussel (terugval) ? Of op welke wijze wordt daarmee in de toekomst rekening gehouden ?

Antwoord

1. Overeenkomstig artikel 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 17 maart 1998 houdende vaststelling van het programma voor dienstencentra, serviceflatgebouwen, woningcomplexen met dienstverlening, rusthuizen en dagverzorgingscentra, wordt voor de toepassing van de programmacijfers voor bejaardenvoorzieningen uitgegaan van de bevolkingsprojectie voor het vijfde jaar volgend op het jaar van de aanvraag van een voorafgaande vergunning. De gehanteerde bevolkingsprojecten werden bepaald bij ministerieel besluit van 16 juli 1998.

Dit impliceert dat er bij de behandeling van aanvragen tot het verkrijgen van een voorafgaande vergunning ingediend in 1998 voor de toepassing van de programmacijfers werd uitgegaan van de bevolkingsprojectie voor 2003. Voor de aanvragen die worden ingediend in 1999 is de bevolkingsprojectie voor 2004 de basis.

Er dient op te worden gewezen dat het voornoemd besluit van 17 maart 1998 enkel nog betrekking heeft op de rusthuizen, de serviceflats en de woningcomplexen met dienstverlening. Sinds de inwerkingtreding van het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1998 houdende de erkenning en de subsidiëring van verenigingen en welzijnsvoorzieningen in de thuiszorg, is de programmatie van de dagverzorgingscentra geregeld door dit laatste besluit.

2. Voor de rusthuizen in Vlaanderen bedroeg het algemene programmacijfer voor 1998 61.025 woonegelegenheden. Voor de Vlaamse rusthuizen in het tweetalig gebied Brussel-hoofdstad bedroeg dit 1.085 woonegelegenheden. Voor het arrondissement Halle-Vilvoorde zijn er 5.635 woonegelegenheden geprogrammeerd.

In uitvoering van het voornoemde besluit van 18 december 1998 zal ik eerstdaags een ministerieel besluit goedkeuren inzake de bepaling van bevolkingsprojecties die voor het vastleggen van de programmatie van voorzieningen in de thuiszorg zullen worden gehanteerd. Pas daarna kunnen de programmacijfers voor de diverse thuiszorgvoorzieningen worden berekend.

3. Het bepalen van een gemiddelde tijd die verloopt tussen de eerste aanvraag (de aanvraag tot het verkrijgen van een voorafgaande vergunning) en de uiteindelijke realisatie van een ouderenvoorziening is zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, gelet op de vele externe factoren die de realisatieduur van een ouderenvoorziening door een initiatiefnemer kunnen beïnvloeden (financiering met eigen middelen of overheids-subsidiëring, de duur vooraleer de goedkeuring van de VIPA-financiering (Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden) wordt verkregen, de grootte van het project, het al dan niet moeten naleven van de wet op de overheidsopdrachten, het al of niet gefaseerd bouwen, ...).

Bij het uitschrijven van de vernieuwde procedure tot het verkrijgen van de voorafgaande vergunning en bij de bepaling van de nieuwe programmacijfers werd er evenwel van uitgegaan dat woonegelegenheden die vandaag via een voorafgaande vergunning worden geprogrammeerd, binnen een tijdsbestek van vijf jaar effectief zullen worden gerealiseerd en in gebruik genomen.

Vanuit deze optiek dient het programmacijfer dan ook een indicatie te vormen van de vermoedelijke behoefte op het ogenblik van ingebruikname van het rusthuis.

4. De methodiek tot bepaling van de programmacijfers aan de hand van bevolkingsprojecties zoals ingevoerd bij het besluit van de Vlaamse regering van 17 maart 1998, houdt nu reeds rekening met de evolutie van de oudere bevolking in Vlaanderen.

Bij de behandeling van aanvragen voor een voorafgaande vergunning voor een rusthuis wordt eerst getoetst aan de invulling van het programmacijfer op gemeentelijk en op regionaal vlak. Dit programmacijfer houdt rekening met de evolutie van de bejaardenpopulatie op lokaal en regionaal vlak.

In het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1998 is ook voor de voorzieningen in de thuiszorg, zoals de centra voor kortverblijf, de dagverzorgingscentra, de lokale en de regionale dienstencentra, de diensten voor gezinszorg en de diensten voor oppashulp, bepaald dat de programmatie wordt gekoppeld aan de bevolkingscijfers.

Ook voor de voorzieningen in de thuiszorg zullen de programmatiecijfers jaarlijks worden aangepast aan de nieuwe bevolkingsprojecties. Voor de programmatie van het aantal uren gezinszorg zal de berekening zijn gebaseerd op de bevolkingsprojectie van het jaar volgend op het jaar waarop de programmatie betrekking heeft. Voor de andere voorzieningen in de thuiszorg zal – net zoals bij de programmatiecijfers van de rusthuizen, serviceflats en woningcomplexen met dienstverlening – steeds rekening worden gehouden met de bevolkingsprojectie voor het vijfde jaar volgend op het jaar van het indienen van de erkenningsaanvragen.

Voor de berekening van de programmatie van het aantal uren gezinszorg van de verblijfseenheden in dagverzorgingscentra en van de woonegelegenheden in centra voor kortverblijf wordt via het besluit van 18 december 1998 een bijzonder gewicht gegeven aan de oudste leeftijdsgroepen in de voornoemde bevolkingsprojecties. In die zin wordt rekening gehouden met de evolutie van de bevolking, in het bijzonder de evolutie van de oudere bevolking.

Vraag nr. 53
van 11 december 1998
van de heer MARC OLIVIER

Werelderfgoed – Restauratie en instandhouding

Deze week raakte bekend dat volgende begijnhoven in Vlaanderen op de Lijst van het Werelderfgoed staan : Brugge, Kortrijk, Gent (Klein Begijnhof), Diest, Lier, Leuven en Sint-Truiden. Die beslissing werd genomen op de 22ste zitting van het Comité voor het Werelderfgoed van de Unesco (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) in het Japanse Kyoto.

Dat betekent onder meer dat deze bouwwerken en plaatsen, die getuigen van meesterlijke menselijke creativiteit en een uniek cultureel karakter hebben, in goede en ongewijzigde staat moeten worden gehouden. Het is duidelijk dat zoiets een flinke financiële inspanning zal vergen van de Vlaamse overheid.

1. Zijn er naast de vermelde begijnhoven nog andere sites op de Unesco-lijst van het Werelderfgoed ?
2. Heeft de prestigieuze erkenning financiële gevolgen voor de Vlaamse overheid ?
3. Welke Vlaamse bouwwerken op de lijst van de Unesco moeten nog worden gerestaureerd ?
4. Wat is de planning en het budget voor restauratie en instandhouding en hoe wordt dat budget verdeeld ?
5. Hoe zullen de middelen in de toekomst evolueren ?

Antwoord

Vooraf wens ik de aandacht van de Vlaamse volksvertegenwoordiger erop te vestigen dat volgens de officiële bronnen er niet zeven, maar dertien representatieve begijnhoven behoren tot de groep die op de wereldranglijst werden geplaatst :

- van het stadstype : Lier, Diest, Tongeren, Kortrijk, Mechelen (Groot Begijnhof) en Sint-Amandsberg (Gent) ;
- van het pleintype : Hoogstraten, Brugge, Denendermonde, Turnhout en Sint-Truiden ;

- van het gemengd type : Leuven (Groot Begijnhof) en Gent (Klein Begijnhof).

Wat de overige deelvragen betreft, kan ik het volgende meedelen.

1. Op dit ogenblik zijn er 446 sites ingeschreven op de Unesco-lijst van het Werelderfgoed, waaronder voor Vlaanderen de groep van de dertien bovenvermelde begijnhoven.
2. De erkenning heeft geen rechtstreekse financiële gevolgen voor de Vlaamse overheid.
3. Na de inschrijving op de Lijst van het Werelderfgoed werd een bevraging georganiseerd naar de restauratiebehoeften van deze begijnhoven. Zodra de antwoorden beschikbaar zijn, zal op basis hiervan een planning van de restauraties worden opgesteld.
4. De globale planning van de budgettaire middelen voor de restauratiewerkzaamheden kan pas gebeuren nadat de resultaten van de bevraging bekend zullen zijn.
5. De evolutie van de middelen in de toekomst behoort tot de bevoegdheid van de volgende Vlaamse regering.

Ik hoop op een verdere stijging van het budget.

Vraag nr. 54
van 11 december 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Familiekunde – Parochie- en burgerlijkstandregisters

De vereniging Actagena houdt zich bezig met het toegankelijk maken voor het grote publiek van familiekundige gegevens in de oude parochieregisters.

De organisatie wenst onder meer dat in elke openbare bibliotheek een kopie van de parochie- en burgerlijkstandregisters (tot 1900) ter inzage zouden liggen voor het publiek.

Kan de minister mij meedelen of de mogelijkheden terzake reeds werden onderzocht en of er in dat verband al initiatieven werden genomen ?

Antwoord

De collectie van een openbare bibliotheek moet hoofdzakelijk een actueel karakter hebben.

Het voorzien in een soort historisch fonds kan zeker niet als een kerntaak worden bestempeld ; in die zin werden er dan ook nog geen initiatieven genomen om oude parochieregisters of registers van de burgerlijke stand systematisch ter beschikking te stellen in de openbare bibliotheken.

In de meeste gevallen kan het publiek hiervoor terecht in het gemeentelijk archief.

**Vraag nr. 55
van 14 december 1998
van de heer MARINO KEULEN**

Gemeentelijke kunstwerken in musea – Eigendomssituatie

In een persbericht naar aanleiding van een interpellatie van federaal volksvertegenwoordiger Patrick Dewael omtrent de teruggave van de historische Mijlpaal door de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis aan de stad Tongeren (Handelingen Kamer van Volksvertegenwoordigers, Commissie Bedrijfsleven en Wetenschapsbeleid, vergadering van 24 november 1998) verklaarde de hoofdconservator van dit museum dat, indien de federale musea alle stukken zouden moeten teruggeven die ze van diverse steden en gemeenten in België in depot hebben, onze musea weldra zouden leegstaan.

1. Bestaat er een inventaris van de stukken die de musea die onder bevoegdheid van de minister vallen, in depot hebben vanwege steden en gemeenten ?
2. Zo ja, over hoeveel stukken gaat het respectievelijk voor het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten Antwerpen, (KMSKA) het Museum voor Hedendaagse Kunst Antwerpen (Muhka) en het Kasteel van Gaasbeek ?
3. Wat zijn de meest waardevolle of de belangrijkste stukken die in elk van deze musea in bewaaring zijn ondergebracht ?
4. Is er ook in die gevallen betwisting mogelijk over de juridische situatie van die kunstwerken ?

Antwoord*KMSKA*

1. Het KMSKA heeft een inventaris.

Vanwege de historische band tussen de stad Antwerpen en het Museum zijn de werken waarvan de stad Antwerpen "bruikleengever" is, samen met de andere museumwerken opgenomen in één bestand. Dit is verwerkt in een geautomatiseerd systeem (TinReg).

Met het oog op het bepalen van de eigendomsrechten werd tevens reeds op 5 december 1952 een inventaris van de kunstwerken van het KMSKA opgemaakt, waarbij de werken zijn ingedeeld volgens herkomst. Dit document werd in september 1998 volledig bijgewerkt.

Beide documenten, respectievelijk 84 en 1.639 bladzijden, kunnen in het KMSKA worden geraadpleegd.

2. Uit deze inventarissen blijkt al snel dat de stad aanspraak kan maken op het eigendomsrecht van enkele honderden werken. Maar het is niet eenvoudig om een antwoord te geven op de vraag over hoeveel stukken het precies gaat, omdat een aantal juridische vragen omtrent de verwervingsmodaliteiten en het eigendomsrecht totnogtoe onbeantwoord bleven.

Hierover wordt met de stad Antwerpen overlegd. Met het oog op verdere besprekingen werd in september 1998 aan de conservator van de stedelijke musea de bijgewerkte inventaris bezorgd.

3. De stad is onbetwistbaar eigenaar van belangrijke werken zoals de altaarstukken van de Sint-Augustinuskerk (Rubens, Van Dyck, Jordaens) of de "Piëta" van Quinten Metsys.

Maar ook onder de categorieën zoals het legaat van Ertborn waarvan de stad eventueel het eigendomsrecht kan opeisen, bevinden zich topwerken : de "Madonna" van Fouquet, de "Polyptiek" van Simone Martini, de "Madonna bij de fontein" en de "H. Barbara" van Jan van Eyck, de "Kruisiging" van Antonello da Messina.

4. Juridisch is het eigendom van de kunstwerken niet altijd duidelijk, omdat het statuut van het KMSKA in de loop van zijn geschiedenis her-

haaldelijk is gewijzigd. Vandaar dat de herkomst (in casu de verwervingsmodaliteiten) het uitgangspunt moet zijn bij verdere discussie.

Hierbij kunnen volgende grote categorieën worden onderscheiden :

- werken die duidelijk als stadseigendom zijn verworven (verzameling stad, stadhuis, aankoop, legaat stad, enz.) ;
- werken die op dezelfde manier zijn verworven door de federale staat, de Vlaamse Gemeenschap ;
- werken in dubbele eigendom, met name aangekocht met geld van de stad en de staat ;
- werken waar enige discussie kan bestaan over het eigendomsrecht.

Typevoorbeeld is hier de verzameling Van Ertborn, weliswaar gelegateerd aan de stad doch expliciet bestemd voor het museum.

Hoewel in heel wat gevallen juridisch geen klaarheid bestaat over het eigendomsrecht, is er wel een afspraak over het beheer van de collectie. Een uitgangspunt is de overeenkomst van 23 december 1976 tussen de Belgische Staat en de stad Antwerpen.

Daarin werd bepaald :

"De Belgische Staat gelast zich op zijn uitsluitende kosten, risico en gevaar, met de bewaking, verzekering, deskundige bewaring, onderhoud en verzorging van alle voorwerpen en kunstwerken die zich in genoemd gebouw bevinden, ook degene die aan de stad Antwerpen toebehoren. De stad Antwerpen blijft te allen tijde de mogelijkheid behouden de haar toebehorende voorwerpen en kunstwerken die zich in genoemd gebouw bevinden weg te nemen om ze eventueel tijdelijk elders tentoon te stellen."

Kasteel van Gaasbeek

Het Kasteel van Gaasbeek heeft enkel een kleine muntschat in bruikleen, gevonden in Strijtem (gemeente Roosdaal).

Muhka

Het Museum van Hedendaagse Kunst Antwerpen heeft geen enkel kunstwerk in bewaring van steden en gemeenten. Alle kunstwerken uit de verzame-

ling zijn eigendom van de Vlaamse Gemeenschap en van de VZW Muhka.

Vraag nr. 56 van 14 december 1998 van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

Raad van beheer KVS – Samenstelling

Aanvullend op mijn vraag nr. 314 van 25 augustus 1998 wens ik de minister op basis van nieuwe gegevens een aantal bijkomende vragen te stellen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 23 oktober 1998, blz. 367 – red.*).

1. Onlangs deelde een lid van de raad van bestuur van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg (KVS) mij schriftelijk mee dat hij er geen weet van had deel uit te maken van de raad van bestuur van de KVS. Volgens hem werd destijds enkel gevraagd om de vergaderingen van de raad van bestuur bij te wonen "voor zover deze betrekking hadden op juridische aspecten van het beleid".

Hoe verklaart de minister dat een lid van de raad van bestuur er niet van op de hoogte was dat hij lid was van de raad van bestuur van de KVS ?

Ontvangen de raadgevende leden dan geen uitnodigingen en verslagen van de raad van bestuur van de KVS ?

Door wie werden de raadgevende bestuursleden aangezocht om te zetelen in de raad van bestuur ?

Waarom werd daarbij gekozen voor raadgevende leden die tegelijk Brussels-Vlaamse toppolitici zijn van respectievelijk CVP, SP, VLD, VU en Agalev, een feit waarvan het betrokken lid schriftelijk moest "toegeven dat zich blijkbaar in de keuze van de raadgevende bestuursleden een duidelijke politieke verscheidenheid aantreft" ?

Wat is de deskundigheid van deze raadgevende leden ?

Waarom werd aan het Vlaams Blok, als grootste Vlaamse partij in Brussel, niet gevraagd om een deskundige naar voren te schuiven (ongeacht de vraag of het Vlaams Blok aan deze partijpolitieke spelletjes al dan niet zou meedoen) ?

2. Tevens deelde de betrokken persoon schriftelijk mee dat namens de SP in de raad van bestuur twee personen werden aangewezen. Waarom kon of mocht de SP in de raad van bestuur van de KVS twee vertegenwoordigers aanwijzen, terwijl de grootste Brussels-Vlaamse partij, namelijk het Vlaams Blok, nooit door de KVS of door wie dan ook werd gevraagd om een vertegenwoordiger aan te wijzen ?

Volgens welke criteria werden de bestuurders van de raad van bestuur van de KVS aangewezen ?

Is de cultuurpactwetgeving hier niet van toepassing ?

Heeft de minister eventueel maatregelen genomen om deze onevenwichtige toestand recht te zetten ?

Antwoord

De Vlaamse volksvertegenwoordiger tekent bezwaar aan tegen de samenstelling van de raad van beheer van de KVS.

Ik moet hem erop wijzen dat de KVS een instelling is met een eigen rechtspersoonlijkheid en dat de raad van beheer autonoom beslist wie hij toelaat tot de raad van beheer.

Ik herinner de Vlaamse volksvertegenwoordiger aan mijn antwoord op de bovenvermelde vraag nr. 314 van 25 augustus 1998 in dit verband.

Vraag nr. 57 van 14 december 1998 van de heer HERMAN SUYKERBUYK

VFSIPH-tegemoetkomingen – Opname in buitenlands dagcentrum

De aanvraag tot financiële tegemoetkoming van een persoon uit Baarle-Hertog die een dagcentrum in Baarle-Nassau (Nederland) bezoekt, wordt geweigerd. Als argumentatie voor deze weigering geeft het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap aan dat er ook in Turnhout zo'n dagcentrum bestaat.

1. Op grond van welke bepalingen kan het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap financiële vergoeding weigeren

aan een persoon die in een dagcentrum buiten het Vlaams grondgebied is opgenomen ?

2. Is er in uitzonderingen voorzien op het gebied van territorialiteit ? Wat als het gaat om personen die – vooral in het Vlaams-Nederlands grensgebied – vlak over de grens zijn opgenomen in een Nederlands dagcentrum ?
3. Hoort dit soort situaties niet thuis onder het toepassingsgebied van het Vlaams Fonds ?

Heeft de minister daartoe eventueel reeds de nodige initiatieven genomen en zo ja, welke ?

Antwoord

1. Voor de tenlasteneming van bijstand tot sociale integratie buiten het Nederlandse taalgebied van de Vlaamse Gemeenschap werden, in overleg tussen de voogdijminister en het Vlaams Fonds, volgende criteria opgesteld waarmee rekening moet worden gehouden door de provinciale evaluatiecommissie (advies) en de administratie van het Vlaams Fonds (beslissing) :

- a) het geëigende aanbod inzake zorg, opleiding of tewerkstelling is niet aanwezig in het Nederlandse taalgebied, met andere woorden : er is geen geschikte voorziening of werkgever voor de persoon in kwestie,

of

de afstand van de woonplaats naar een gelijkaardige voorziening of werkgever in het Nederlandse taalgebied is overdreven groot in verhouding tot de afstand van de woonplaats naar een voorziening of werkgever buiten het Nederlandse taalgebied ;

- b) de voorziening buiten het Nederlandse taalgebied moet in ieder geval erkend zijn door de bevoegde overheid voor de categorieën van gehandicapte personen waartoe de aanvrager behoort (indien het om een werkgever gaat, moet deze zijn wettelijke verplichtingen nakomen) ;
- c) plaatsgebrek in de voorzieningen of een tekort aan werkaanbiedingen in het Nederlandse taalgebied is op zich geen aanvaardbare motivering voor de tenlasteneming van bijstand buiten het Nederlandse taalgebied ;

- d) de ideologische, filosofische of godsdienstige overtuiging is geen criterium voor de tenlasteneming van bijstand buiten het Nederlandse taalgebied ;
- e) het taalgebruik op zich is geen voldoende motivering voor de tenlasteneming van bijstand buiten het Nederlandse taalgebied ;
- f) het continueren van opname, opleiding of tewerkstelling buiten het Nederlandse taalgebied is op zich geen criterium voor de tenlasteneming van bijstand buiten het Nederlandse taalgebied (bijvoorbeeld bij het aflopen van de termijn van een pre-beslissing van het Vlaams Fonds of bij verhuizing van de persoon naar het Nederlandse taalgebied).
2. Ja, er zijn uitzonderingen op het gebied van territorialiteit ; zie hierboven.
3. Ja, voorzover een gunstige beslissing wordt genomen ; zie hierboven.

Vraag nr. 58
van 22 december 1998
van de heer MICHEL VANDENBUSSCHE

Cultureel akkoord Franse Gemeenschap – Stand van zaken

Tijdens de jongste editie van de boekenbeurs in Antwerpen waren de Franse en Duitse gemeenschappen als eregasten aanwezig. Naar aanleiding hiervan werd de afwezigheid van een globaal cultureel samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap te berde gebracht. Er is een algemene consensus om de afwezigheid van dergelijk akkoord te betreuren.

Als een stap in die richting stelde de minister van Cultuur van de Franse Gemeenschap, de heer Charles Picqué, voor om een minder formeel akkoord in de vorm van een protocol alsnog af te sluiten.

De minister heeft dit protocolvoorstel afgewezen omdat dit de echte moeilijkheid die een cultureel akkoord in de weg staat, uit de weg gaat.

Immers, in verschillende verklaringen wees de minister op de moeilijkheden met Franstaligen in de Vlaamse faciliteitengemeenten in de rand rond Brussel die een volwaardig cultureel akkoord in de weg staan.

Hebben er reeds onderhandelingen terzake tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap plaatsgevonden tijdens deze (of vorige) legislatuur ?

Zo ja, wie maakte deel uit van de delegaties die de onderhandelingen voerden ?

Werden er werkdocumenten opgemaakt voor deze onderhandelingen ?

Zijn er verslagen van eventuele onderhandelingen ?

Bleek tijdens de onderhandelingen dat de Franstaligen het integrale Vlaamse karakter van de faciliteitengemeenten in de Rand niet erkennen ?

Wanneer vonden de laatste gesprekken plaats tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap ?

Zijn er mogelijkheden om de in het slop geraakte gesprekken eventueel te deblokken ? Welke initiatieven worden daartoe eventueel genomen ?

Antwoord

Het afsluiten van gemeenschapsakkoorden (waarvan cultuur een onderdeel is) is een bevoegdheid van de minister-president in zijn hoedanigheid van Vlaams minister van Buitenlands Beleid. In die zin kunnen detailvragen omtrent contacten met de Franse Gemeenschap beter door zijn diensten worden beantwoord.

De contacten van mijn diensten met de Franse Gemeenschap zijn voornamelijk gesitueerd op het vlak van het onderlinge overleg dat plaatsvindt naar aanleiding van Belgische standpunten inzake Cultuur in Europese en andere multilaterale gremia.

Vraag nr. 59
van 4 januari 1999
van de heer JOHAN SAUWENS

Werelderfgoed – Begijnhoven

Begin december 1998 werd meegedeeld dat de Unesco (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) zeven Vlaamse begijnhoven op de Lijst van het Werelderfgoed had geplaatst.

1. Kan de minister deze informatie bevestigen ? Om welke begijnhoven gaat het, want er is daarover nogal wat verwarring ? Hoort het Begijnhof van Tongeren erbij ?

2. Zijn er nog andere Vlaamse monumenten die binnenkort op deze wereldlijst zouden kunnen worden opgenomen ?

Antwoord

1. De beslissing van het Comité voor het Werelderfgoed voor de inschrijving van de Vlaamse begijnhoven op de Lijst van het Werelderfgoed genomen op 2 december 1998 betreft de volgende dertien begijnhoven.

Unesco-conventie betreffende de bescherming van het natuurlijk en cultureel erfgoed (1972)

Vlaamse begijnhoven ingeschreven op de Lijst van het Werelderfgoed op 2.12.1998

Dertien Vlaamse begijnhoven zijn als representatieve voorbeelden van de groep begijnhoven ingeschreven op de Wereldlijst van het cultureel erfgoed : 6 van het stedelijk type (a), 5 van het pleintype (b) en 2 van het gemengde type (c).

Provincie Antwerpen

- Begijnhof van Hoogstraten (b)
- Begijnhof van Lier (a)
- Groot Begijnhof van Mechelen (a)
- Begijnhof van Turnhout (b)

Provincie Limburg

- Begijnhof van Sint-Truiden (b)
- Begijnhof van Tongeren (a)

Provincie Oost-Vlaanderen

- Begijnhof van Dendermonde (b)
- Klein Begijnhof van Gent (c)
- Begijnhof van Sint-Amandsberg (a)

Provincie Vlaams-Brabant

- Groot Begijnhof van Leuven (c)
- Begijnhof van Diest (a)

Provincie West-Vlaanderen

- Begijnhof van Brugge (b)
 - Begijnhof van Kortrijk (a)
-

2. De Vlaamse regering heeft een voorstel ingediend voor de inschrijving van de Vlaamse belforten op de Lijst van het Werelderfgoed.

De beslissing hierover kan worden verwacht begin december 1999.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn**LUC VAN DEN BRANDE**

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 27
van 12 november 1998
van de heer GILBERT VANLEENHOVE

Levenslijn – Opbrengst en verdeling

In 1996 lanceerde "Levenslijn" (Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek) een diabetes-actie, die onder meer opvallend werd gesteund door de media.

1. Werden de via deze actie ingezamelde middelen integraal ter beschikking gesteld van het goede doel ?
2. Werden alle door de media aangekondigde schenkingen effectief naar "Levenslijn" doorgestort ?
3. Werden de verzamelde bedragen geregistreerd in één centrale boekhouding ? Zo ja, onder wiens verantwoordelijkheid en onder wiens toezicht ?
4. Werde eindsom inmiddels toegewezen ? Aan wie, door wie en op welke basis ?
5. Werden de media die het initiatief hebben gesteund, van de verdeling van de eindsom op de hoogte gebracht ?

Antwoord

1. De totale som van 205.572.806 frank werd aan wetenschappelijke programma's toegekend door het Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek-Vlaanderen (FWO).
2. Alle aangekondigde sommen werden op de rekening van het FWO gestort.

De giften van de overheid worden vrijgegeven naargelang verantwoordingsstukken worden ingediend, zoals gebruikelijk is.

3. De boekhouding van het FWO centraliseert de giften.

Deze wordt gecontroleerd door een autonome bedrijfsrevisor en staat onder toezicht van de overheidsdiensten die de controle over het FWO uitoefenen krachtens de beheerovereenkomst tussen het FWO en de Vlaamse Gemeenschap, afgesloten op 1 juli 1997.

De waarborgen ten opzichte van de financierende overheden zijn opgenomen in het Vademeccum inzake organisatie en werking van het FWO, waarvan een exemplaar als **bijlage**, dat tevens te vinden is op Internet, meer bepaald op de website nfwo.be.

4. Op basis van de op het Fonds geldende selectiemechanismen werden projecten toegewezen aan ploegen van verdienstelijke onderzoekers, op advies van een terzake bevoegde wetenschappelijke commissie, door de raad van bestuur van het Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek-Vlaanderen. De procedures voor selectie en evaluatie door het FWO zijn te raadplegen in het eerder vermelde Vademeccum.

Een brochure met de gesteunde projecten bezorg ik als **bijlage**.

5. Reeds in september 1996 werd via Belga een persbericht verstuurd met betrekking tot het Multicenter-programma dat dankzij Levenslijn van start kon gaan. Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger twee krantenknipsels terzake.

De brochure waarvan sprake in punt 4 werd ter beschikking gesteld van de pers. Deze brochure werd overhandigd aan de pers aanwezig op de persconferentie bij VTM in april 1997. Bij VTM heeft een tijdje een spotje gelopen waarin werd gemeld dat op aanvraag de brochure aan alle belangstellenden zou worden toegestuurd. Aan de mensen/firma's/instellingen die minstens 100.000 frank hebben gestort, werd de brochure automatisch gestuurd. Er werden 300 exemplaren verdeeld.

Rond de jaarwisseling 1998-1999 zal een brochure ter beschikking worden gesteld van de pers en andere belangstellenden met de verslagen over de resultaten van de programma's die door deze actie werden gesteund.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 43
van 10 december 1998
van de heer CARL DECALUWE

Toerisme Vlaanderen – Patrimonium

De gelijkschakeling van het sociaal toerisme en het particulier toerisme op het vlak van regelgeving en patrimonium is wellicht een noodzaak. Toerisme Vlaanderen beschikt over een eigen patrimonium.

1. In welke mate wordt het patrimonium van Toerisme Vlaanderen ingeschakeld in het nieuwe beleid ?
2. Wat is de huidige stand van zaken van het patrimonium van Toerisme Vlaanderen, opgesplitst per provincie ?

Welke financiële waarde vertegenwoordigt dit patrimonium ?

3. In welke mate beantwoordt het patrimonium van Toerisme Vlaanderen aan de minimumnormen inzake veiligheid en comfort zoals die gelden in de particuliere sector ?

Antwoord

1. Het regeerakkoord 1995-1999 "Bakens voor een 21ste eeuw", goedgekeurd op 14 juni 1995, stelt dat elke Vlaamse openbare instelling in haar relatie met de administratie en in de uitvoering van haar opdrachten door de Vlaamse regering zal worden geëvalueerd en zo nodig bijgestuurd, inzonderheid qua statuut.

Aangaande het sociaal toerisme werd gesteld dat "door de snelle evolutie van de toeristische markt een herpositionering van het sociaal toerisme ten opzichte van het commercieel toerisme zich opdringt."

Naar aanleiding van de principiële goedkeuring van het ontwerp van decreet betreffende Toerisme Vlaanderen besliste de Vlaamse regering op 17 juni 1997, aangaande de positionering van het sociaal jeugd- en volwassenentoerisme, dat "een nota moet worden voorgelegd betreffende de toekomstige opdrachten en doelgroepen van het sociaal jeugd- en volwassenentoerisme, be-

treffende de opportuniteiten van een eventuele overdracht van het beleid en de operationele taken naar het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en betreffende de opportuniteiten van een decretaal initiatief terzake."

Eerstdaags zal de Vlaamse regering over deze nota van de sector een standpunt innemen.

In afwachting van een beslissing ten gronde blijft ingevolge artikel 4, § 2, 13° van het nieuwe decreet van 7 juli 1998 betreffende de openbare instelling Toerisme Vlaanderen en de Vlaamse Raad voor Toerisme, de instelling bevoegd voor het bevorderen van het sociaal jeugd- en volwassenentoerisme. Dit blijkt zeker zo voor de ontwikkeling van modelprojecten en de promotie in het kader van het sociaal toerisme.

2. Op dit ogenblik heeft Toerisme Vlaanderen een 37-tal onroerende goederen in bezit. Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger de inventaris van deze onroerende goederen (de lijst met de eigendommen per provincie is op te vragen bij het secretariaat). Het patrimonium werd via erfpacht doorverhuurd aan VZW's. De onderhoud- en exploitatiekosten zijn dan ook voor Toerisme Vlaanderen minimaal. De in exploitatie zijnde goederen boeken bovendien goede overnachtingsresultaten.

De financiële waarde is zeer relatief. Ten gevolge van deze erfpachten kunnen deze goederen niet zomaar worden verkocht.

Hierdoor is de verkoopprijs louter illustratief. In 1992 werd bij het Aankoopcomité een geactualiseerde schatting gevraagd van de goederen. Andere goederen van recente aankoop worden geraamd op hun aankoopprijs. De totale bekende waarde wordt geraamd op 1.239.000.000 frank.

3. De naleving van de minimumnormen inzake comfort en veiligheid valt in principe onder de verantwoordelijkheid van de erfpachthouder. Deze normen zijn dezelfde als die welke gelden voor de particuliere hotel- of campeersector, en zijn opgenomen in de besluiten met betrekking tot de logiesverstrekkende of de openluchtcreatieve verblijven.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 50
van 10 november 1998
van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Rioleringswerken – Planningscoördinatie Aquafin-gemeenten

Om een maximaal rendement te halen uit de investeringen in waterzuivering moeten de rioolwaterzuiveringsinstallaties en de collectoren zo spoedig mogelijk het afvalwater ontvangen waarvoor ze werden ontworpen. Dit impliceert dat gemeenten de planning van de uitbreiding en de aanpassing van hun rioleringsstelsel richten op de planning die de NV Aquafin aanhoudt.

Tussen het vaststellen van het investeringsprogramma van de NV Aquafin en de uitvoering van de werken in gemeentelijke rioleringsstelsels verloopt een aanzienlijke termijn. Zo zijn in 1998 de investeringsprogramma's voor 2002-2004 vastgesteld.

Blijkbaar kunnen niet alle gemeenten dezelfde waardering opbrengen voor de inspanningen van de Vlaamse overheid en haar prioriteiten op het grondgebied van bepaalde gemeenten. De bouw van de noodzakelijke rioleringswerken op het grondgebied van die gemeenten die aansluiten op de collectoren en rioolwaterzuiveringsinstallaties, loopt dan achterop.

Wordt bij de vaststelling van investeringsprogramma's rekening gehouden met de bereidwilligheid van de betrokken gemeentebesturen om, in aansluiting op de werken van de Vlaamse overheid, de noodzakelijke rioleringswerken uit te voeren ?

Heeft de NV Aquafin reeds opdracht gekregen daaromtrent een evaluatie te maken ?

Worden volgende elementen in de evaluatie opgenomen : de rioleringswerken die nog moesten worden uitgevoerd bij de aanvang van de evaluatieperiode en de snelheid waarmee de gemeente haar achterstand ophaalt in verhouding tot de aangevoerde vuilvracht ? Zo neen, waarom niet ?

Antwoord

Tussen de opmaak van de bovengemeentelijke investeringsprogramma's en de uitvoering van de werken verloopt inderdaad een aanzienlijke termijn. Het is zo dat in 1998 het investeringsprogramma 2000-2004 werd gemaakt. Concreet betekent dit echter dat de programmatie voor 2000 wordt vastgesteld en de programmatie van de investeringen voor de periode 2001-2004 richtinggevend is.

Deze laatste projecten worden namelijk opnieuw geëvalueerd bij de opmaak van het programma 2001-2005 in 1999. Wijzigingen naar aanleiding van recente evoluties zijn steeds mogelijk. Er kan dus wel degelijk worden ingespeeld op de initiatieven van de Vlaamse gemeenten.

Het probleem van de defasering tussen de gemeentelijke en bovengemeentelijke zuiveringsinfrastructuur is verspreid over geheel het Vlaamse gewest.

Teneinde de afwerking van het gemeentelijke rioleringsstelsel binnen een redelijke termijn te waarborgen, werd in 1996 een financiële ondersteuning vanuit het Vlaams Gewest (het zogenaamde Rio-project) opgestart. Door middel van dit Rio-project wou men ook garanderen dat deze verdere rioleringsuitbouw planmatig gebeurt, met andere woorden is afgestemd op de programmatie van de bovengemeentelijke investeringsprogramma's.

Deze afstemming gebeurt concreet bij de opmaak van ieder bovengemeentelijk investeringsprogramma. Naar programmatie toe is het een feit dat de prioriteiten worden vastgesteld op basis van de reeds door de gemeente gecentraliseerde vuilvracht en op basis van de door de gemeente geplande verdere centralisatie ervan.

Voor het gebied waar weinig of geen vuilvracht wordt ingezameld door gemeentelijke riolering is het minder aangewezen om in collectoren of persleidingen te voorzien.

Veel van deze bovengemeentelijke projecten (collectoren, persleidingen) worden dan ook "onder voorbehoud" geplaatst. Dit betekent dat deze projecten enkel kunnen worden uitgevoerd als ook de gemeente rioleringswerken uitvoert. Door de opname van de rioleringswerken in de subsidiëringsprogramma's van het Rio-project kan het engagement van de gemeente hieromtrent worden opgevolgd.

De Vlaamse Milieumaatschappij, die instaat voor de opmaak van beide programma's (bovengemeentelijk investeringsprogramma en gemeentelijk subsidiëringsprogramma), waakt ook over de onderlinge afstemming.

Indien de gemeente op een bepaald moment in de subsidiëringsprocedure het rioleringsproject niet meer voortzet, worden bijgevolg voorstellen geformuleerd voor het blokkeren van het bovengemeentelijke project. Komt daarentegen de gemeente haar engagement volledig na, dan wordt het voorbehoud bij het bovengemeentelijk project opgeheven.

De NV Aquafin heeft bij dat alles slechts een adviserende rol en heeft dus geen opdracht gekregen om een evaluatie op te maken.

**Vraag nr. 51
van 12 november 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Autodemontage – Subsidiëring

Initiatieven van autodemontage in een "sloopstraat" kunnen zowel milieudoelstellingen als tewerkstellingskansen voor lagergeschoolden beogen. Autodemontage heeft een besparend effect op milieu-uitgaven (verwijderen van achtergelaten wrakken, afvalvoorkoming, ...). Wanneer dit met werkzoekenden gebeurt, in het kader van de sociale economie, heeft het naast financiële voordelen ook tewerkstellingsbevorderende effecten (attitudeworming, opleiding...).

Experimenteel werden blijkbaar reeds projecten opgestart, die evenwel niet altijd leefbaar zijn. Daarom lijkt financiële ondersteuning zinvol.

1. Heeft de minister reeds berekeningen laten maken over mogelijke besparingen op gebied van leefmilieu en tewerkstelling door dergelijke projecten te ondersteunen ?
2. Werd de minister reeds geconfronteerd met de vraag om het opzetten van een autoslooplijn financieel te ondersteunen ?

Antwoord

Nieuwe initiatieven inzake de demontage van voertuigwrakken bieden inderdaad kansen, zowel op het vlak van het behalen van doelstellingen ter verbetering van het leefmilieu, als op het vlak van

het verhogen van de tewerkstelling van laaggeschoolden. Dit waren ook de doelstellingen die het voorwerp uitmaakten van het OVAM-project (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) van selectieve autodemontage Prosad.

De OVAM startte een gelijknamige VZW op met de betrokken industriële federaties als partners.

Op voorstel van de OVAM werd beslist twee demonstratieprojecten financieel te ondersteunen, met name Fevar Car Recycling in Mechelen en Star in Oostende. Voor het Mechelse project werd een WEP+-project (werkervaringsplan) voor in totaal zes voltijds equivalenten goedgekeurd.

Ook andere instanties actief in de sociaal-economische sector startten vergelijkbare projecten op, dit niet alleen in het Vlaamse gewest.

Uit deze projecten kunnen reeds een aantal besluiten worden getrokken.

1. Indien de volledige demontage van het voertuigwrak, dus ook van de niet-herbruikbare onderdelen en de grote kunststoffen, wordt beoogd, dan zijn de projecten onvoldoende kostendekkend. De teruggewonnen materialen, behalve de metalen, hebben alle een negatieve waarde indien een volledig ecologische verwerking wordt beoogd.

De verlaagde kostprijs van arbeiders in speciale tewerkstellingsstatuten brengt evenmin de noodzakelijke toegevoegde waarde.

De sector, in de eerste plaats de producent van de voertuigen of zijn invoerder, dient eerst de economische draagkracht uit te bouwen alvorens de mogelijke besparingen op het gebied van leefmilieu en tewerkstelling adequaat te kunnen berekenen.

2. Een nieuwe financiële ondersteuning vanuit de Vlaamse overheid kan worden overwogen, en dit voornamelijk in de beginfase, om te zorgen voor het snel ter beschikking staan van én de nodige infrastructuur én de noodzakelijke kennis en opleiding van hen die in deze nieuwe sector worden tewerkgesteld.

Eerst dient echter de milieubeleidsovereenkomst "afgedankte voertuigen", die werd goedgekeurd door de voornaamste betrokken actoren, van kracht te zijn. Voor deze milieubeleids-overeenkomst gebeurde in de maand november

1998 een openbaar onderzoek. Het Vlaams Parlement moet deze milieubeleidsovereenkomst nog bekrachtigen.

**Vraag nr. 58
van 18 november 1998
van de heer JOHAN MALCORPS**

Havenfaciliteiten voor scheepsafval – Stand van zaken

Binnenkort wordt er een Europese richtlijn van kracht inzake havenfaciliteiten voor scheepsafval en ladingresiduen.

1. Kan de minister meedelen in welke mate Vlaanderen voorbereid is op de inwerkingtreding van deze richtlijn ?
2. In welke mate zijn onze havens nu al in orde met de bepalingen van het Marpol-protocol van 1978 ?

Welke inspanningen werden door de diverse havens al gedaan om op de nieuwe Europese regelgeving te anticiperen ?

3. Is het de bedoeling om te komen tot één verwerkingsinstallatie voor scheepsafval (Marpol-installatie) per haven ?
4. Op welke wijze wordt aan preventie gedaan (bv. het bevorderen van interne milieuzorg aan boord van schepen) om de hoeveelheid scheepsafval zo klein mogelijk te houden ?
5. Heeft de minister zicht op de hoeveelheid en de soorten scheepsafval die op dit ogenblik in de havens worden toegeleverd en op de hoeveelheden die in de toekomst, na instelling van een afgifteplicht zoals bepaald in de richtlijn, mogen worden verwacht ?
6. Welke verwerkingswijzen voor welke soorten afval komen er ?

Het gaat immers om zeer uiteenlopende afvalstromen : smobs (oliën), slijk en slib, was- en ballastwater, schadelijke vloeistoffen, sanitair afval. En in de groep van "ladingresiduen" kan natuurlijk helemaal alles steken. Sommige fracties zijn gewoon gelijk te stellen met huishoudelijk afval. Andere, zoals afvalolie, vereisen een specifieke verwerking.

7. In het voorstel van richtlijn wordt bepaald dat de overheid kan sturen via gedifferentieerde bijdragen.

Is het instellen van deze bijdragen uitsluitend de bevoegdheid van de havens ? Wordt hierover overleg gepleegd met het gewest ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Gecoördineerd antwoord

Aspecten Leefmilieu

1. Het voorstel voor een richtlijn van de Raad van de Europese Unie (EU) betreffende havenontvangstfaciliteiten voor scheepsafval en ladingresiduen, werd in juli 1998 door de Commissie aan de Raad toegestuurd (Commissiedocument COM(98) 452 def. 98/0249).

Overeenkomstig de procedure betreffende de overzending van voorstellen van verordening en richtlijn van de Commissie van de Europese Gemeenschappen aan het Vlaams Parlement, werden volgende stukken met nota van 17 september 1998 aan mij toegestuurd :

- het gegevensblad bestemd voor de voorzitter van het Vlaams Parlement ;
- het volgblad.

Ik heb deze documenten vervolgens gestuurd aan mijn collega bevoegd voor Openbare Werken en Vervoer.

Het gegevensblad bij het EU-wetgevingsvoorstel vermeldt onder meer de noodzakelijke omzettingsregels per decreet of per besluit. Dit gegevensblad vermeldt eveneens :

"De principiële verplichting tot de aflevering van het scheepsafval is in het Vlaamse Gewest niet opgenomen in de afvalreglementering. Hiertoe is een wijziging van het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 noodzakelijk, evenals een verdere omzetting bij besluit. Bovendien komt het voor dat, gelet op de bepalingen in verband met de inspectiebevoegdheid op de schepen, onderzocht dient te worden of een samenwer-

kingsakkoord, goed te keuren bij decreet, moet afgesloten met de federale overheid".

Gelet op het voorstel van richtlijn inzake havenfaciliteiten voor scheepsafval en gelet op de noodzaak om inzake de milieuaspecten van de zeehavens in een omvattend juridisch kader te voorzien, werd door de afdeling Europa en Milieu van de administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) een voorstel van TWOL-onderzoeksproject (toegepast wetenschappelijk onderzoek leefmilieu 1999) ingediend.

De richtlijn inzake havenontvangstfaciliteiten voor scheepsafvalstoffen en ladingresiduen is echter nog in de ontwerpfase. De huidige versie kan dus nog worden veranderd of bijgestuurd. De richtlijn legt de lidstaten op dat ze moeten toezien dat het aanbod van havenontvangstfaciliteiten toereikend is om te voldoen aan de eisen van de schepen die van deze voorzieningen gebruikmaken.

Momenteel is reeds elk schip dat een Vlaamse haven aandoet in staat om er alle mogelijke soorten afvalstoffen, zowel gevaarlijke als niet-gevaarlijke, af te leveren. Er zijn in het Vlaamse gewest voldoende ophalers die zijn erkend om scheepsafvalstoffen te accepteren en af te voeren naar vergunde verwerkingsinrichtingen.

Elke haven zal tevens in het kader van de toekomstige richtlijn een passend afvalontvangst- en afvalverwerkingsplan moeten ontwikkelen en implementeren. Momenteel wordt door de voornaamste betrokken partijen (havenautoriteiten Gent en Antwerpen, Universiteit Gent, afvalverwerkers, software-experts, belangenverenigingen van stouwers en havenbedrijven, de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM), gewerkt aan het zogenaamde Ecoware-project. Dit project heeft als doel de vuil- en afvalstromen te beheren die worden veroorzaakt door de havens en de havengebonden activiteiten zoals opslag, laad- en losoperaties en goederenbehandeling. Bij de uitwerking van dit project zal tevens rekening worden gehouden met de eisen van de (ontwerp)richtlijn.

2. Voor het verwijderen van de afvalstoffen stipuleert de Marpol-conventie dat in de nodige ontvangstinfrastuctuur moet worden voorzien. De keuze tussen statische installaties of mobiele installaties werd opengelaten. De Vlaamse havens voldoen momenteel aan de eisen die in het

Marpol-protocol werden gesteld, waardoor schepen hun afvalstoffen opgesomd in bijlage I en II van het protocol zonder veel problemen kunnen achterlaten.

In de haven van Antwerpen staan zowel statische als mobiele eenheden ter beschikking van de schepen. In de havens van Gent en Zeebrugge werd veelal voor mobiele ontvangstininstallaties geopteerd.

3. In de ontwerprichtlijn wordt een havenontvangstfaciliteit gedefinieerd als "iedere vaste, drijvende of mobiele voorziening die geschikt is voor de ontvangst van scheepsafval of ladingresiduen". Over de verwerking van de afvalstoffen wordt niet gesproken.

Aangezien in de havengebieden reeds meerdere installaties zijn vergund voor de verwerking en behandeling van specifieke (industriële) afvalstromen, lijkt het niet opportuun de verwerking van de scheepsafvalstoffen te beperken tot één vergunde inrichting.

4. Het bevorderen van interne milieuzorg aan boord van zeeschepen zal door de liberalisering van de markt voor een groot deel uit zichzelf gebeuren.

Aangezien de oudere en meest vervuilende schepen niet concurrentieel kunnen werken ten opzichte van de nieuwere en snellere schepen, zullen deze worden gedwongen ofwel serieuze technische aanpassingen door te voeren, ofwel te verdwijnen.

5. De OVAM bezit momenteel onvolledige informatie over de hoeveelheden scheepsafvalstoffen die op dit ogenblik in de havens worden toegeleverd, en ook geen informatie over de hoeveelheden die in de toekomst, na de instelling van een afgifteplicht zoals bepaald in de richtlijn, mogen worden verwacht.

Eén van de voornaamste doelstellingen van het bovengenoemde Ecocare-project is het identificeren en in kaart brengen van de vuil- en afvalstoffenstromen in de Vlaamse havens.

Er is tevens geregeld overleg op internationaal vlak, waarbij informatie qua samenstelling en hoeveelheid van de scheepsafvalstoffen die bij de verschillende Europese zeehavens beschikbaar zijn, met elkaar worden vergeleken.

6. Er zijn geen echt specifieke verwerkingswijzen voor scheepsafvalstoffen. Scheepsafvalstoffen kunnen hoofdzakelijk worden ingedeeld in drie categorieën : oliehoudend afval van de machinekamers, huishoudelijke afvalstoffen (en ermee vergelijkbare) en ladingrestanten.

De verwerking van deze afvalstoffen kan op dezelfde manier gebeuren als bedrijfsafvalstoffen.

7. In de ontwerprichtlijn wordt bepaald dat de financiering van de verwerkingskosten voor het scheepsafval kan gebeuren door een vaste bijdrage op te nemen bij de havengelden of door het invoeren van een afzonderlijke vaste afvalbijdrage. De bijdragen kunnen worden gedifferentieerd volgens het type en de grootte van het schip, de hoeveelheden van de afgegeven afvalstoffen en het al of niet aanwezig zijn van een milieuzorgsysteem aan boord van het schip.

In het ontwerp van richtlijn zoals het nu voorligt, wordt de financiering van het systeem zeer summier behandeld. Vooraleer hierover verder overleg te plegen, lijkt het aangewezen te wachten op de definitieve tekst.

Ook de financiering van het havenafvalbeheersysteem zal in het Ecoware-project worden opgenomen.

Aspecten Openbare Werken

Het ontwerp van richtlijn is nog niet aan de orde gesteld bij het Europees Parlement. Verwacht wordt dat de procedure voor goedkeuring nog minstens zal lopen tot medio 1999 of later.

1. De Vlaamse havens, in samenwerking met de administraties van het gewest en in overleg met het secretariaat van de Vlaamse Havencommissie, bereiden zich voor op de inwerkingtreding van de bedoelde richtlijn (zie ook de slotopmerking na punt 7).
2. De Vlaamse havens zijn reeds geruime tijd in orde met de Marpol-conventie 78/83.

Volgens de bepalingen van de conventie volstaan mobiele ontvangstfaciliteiten voor het in ontvangst nemen van de diverse afvalstoffen. Zo zijn er in de Vlaamse havens zogenaamde "slopbotten" en vacuümtrucks beschikbaar voor het in ontvangst nemen van bilgewater/afvalolie van de zeeschepen. Daarnaast wordt het scheepsvuilnis in een container achtergelaten, die voor rekening van de rederij werd geplaatst.

Andere afvalstoffen hebben eveneens hun geëigende recipiënten.

Ter voorbereiding van de nieuwe Europese regelgeving hebben alle Vlaamse havens onder leiding van APEC (Antwerp Port Engineering Consultancy VZW) een studieproject opgezet, dat tot doel heeft de aard, de hoeveelheden en de financiële implicaties van de nieuwe wetgeving te bestuderen.

In het studieconsortium, OVAM eveneens is vertegenwoordigd wordt ruime aandacht besteed aan recyclagemogelijkheden voor bepaalde afvalstromen.

3. Afhankelijk van de af te geven volumes zullen de nodige middelen worden ingezet.

Vermits volgens de aanbevelingen van het MEPC (Marine Environment and Protection Committee) van IMO (International Meteor Organization), en om economische redenen, scheepsafval maximaal dient te worden gecombineerd met de afvalstromen van andere activiteiten (huishoudens en industrie), is de bouw van één verwerkingsinstallatie in elke haven afhankelijk van de globaal te verwerken volumes.

4. De moderne schepen zijn uitgerust met olieafscheiders en verbrandingsinstallaties voor huishoudelijk afval. Door de stijgende kosten van de afvalverwerking werden door milieubewuste rederijen investeringen in afvalpreventie gedaan.

De nieuwe Europese Marpol-richtlijn zal in veel mindere mate het gebruik van dergelijke installaties bevorderen. De havenautoriteiten moeten immers van ieder schip een substantiële bijdrage vragen voor het ter beschikking houden van een bestaande infrastructuur, ongeacht of het schip hiervan gebruikmaakt of niet.

Aan de havenbesturen wordt de mogelijkheid gegeven om door middel van kortingen op die afvalverwijderingsbijdrage milieuvriendelijke schepen te belonen.

Het verlenen van een korting gaat in zo'n geval gepaard met een controlesysteem om misbruiken te voorkomen. Gelet op de complexe materie neemt dergelijk onderzoek heel wat tijd in beslag.

De havenbesturen zullen bijgevolg een afweging moeten maken tussen financiële tegemoet-

komingen aan de ene zijde en de kosten van controle anderzijds.

5. Grosso modo stelt men in de Vlaamse havens vast dat 5 à 10 % van de zeeschepen hun afval afgeven in de haven.

In de toekomst zal dit percentage alleszins sterk toenemen. Gelet op het feit dat schepen meestal meerdere haven aanlopen, zal de effectieve hoeveelheid afval per haven mede afhankelijk zijn van een aantal factoren zoals de mogelijke tijdsdruk, de dienstverlening van de afvalinzameling, enzovoort. De ontwerprichtlijn voorziet immers in bepaalde vrijstellingen op de verplichte afgifte (zoals voldoende opslagcapaciteit om de volgende haven te bereiken, een contract met een afvalbedrijf in een andere haven, enzovoort).

6. De meest courante verwerkingswijzen zijn de volgende :

- enerzijds de verwerking van oliehoudend afval (slops, bilgewater, zgn. dirty ballast, oliehoudende waswaters, enzovoort) ;
- een andere stroom zijn de was- en afvalwaters die kunnen worden verwerkt in een waterzuivering ;
- andere schadelijke vloeistoffen zullen volgens geëigende methodes worden verbrand of verwerkt ;
- voor ladinggeassocieerd afval zijn de recyclagemogelijkheden het sterkst ontwikkeld. Men denkt aan mogelijkheden om stuw hout en afvalhout te verwerken in de spaanderplaatindustrie of om elektrische installaties te voeden die met hout worden gestookt ;
- papier en karton hebben nu reeds recyclagecentra ;
- ijzerhoudend afval (bandijzer, enzovoort) komt eveneens voor verwerking in aanmerking.

Keukenafval dient volgens de geldende reglementering om hygiënische redenen te worden verbrand. De bouw van geëigende installaties voor elk type afval is bijgevolg afhankelijk van de volumes en van het privé-initiatief.

7. Volgens de ontwerprichtlijn behoort het verlenen van kortingen op de verwijderingsbijdrage tot de autonome bevoegdheid van de havens.

Gelet op de zware concurrentie tussen de havens aan de Noordzee ligt het in de verwachtingen dat de havens onderling en met het gewest hierover overleg zullen plegen.

Ik merk evenwel op dat de richtlijn als dusdanig nog moet worden besproken en goedgekeurd in het Europees Parlement. In de richtlijn voorziet men tevens in een periode van achttien maanden om de richtlijn te implementeren. In het beste geval zal de richtlijn dan ook ingaan op 1 januari 2001.

**Vraag nr. 60
van 20 november 1998
van de heer JOHAN MALCORPS**

*Internationale Decade Reductie Natuurrampen –
Beleid*

Van 1990 tot 2000 organiseert de UNO de Internationale Decade voor de Reductie van Natuurrampen (IDNDR).

Wat heeft het Vlaams Gewest in dit verband al ondernomen en wat denkt men nog te doen ?

Antwoord

Gelet op de geografische ligging van België kunnen maatregelen ten aanzien van aardbevingen buiten beschouwing worden gelaten.

Ten aanzien van overstromingen werd het urgentieprogramma inzake bevaarbare en onbevaarbare waterlopen geëvalueerd en een aangepast urgentieprogramma "onbevaarbare waterlopen" door de Vlaamse regering op 10 november 1998 goedgekeurd.

Met het voorontwerpdecreet "water" wordt het kader gecreëerd om te komen tot een meer geïntegreerd waterbeheer.

Tevens worden in het voorontwerpdecreet "water" de nodige instrumenten geboden om, vertrekkende van de doelstellingen inzake integraal waterbeheer, de veiligheid te verhogen en de risico's tegen overstromingen terug te dringen.

Vraag nr. 64
van 26 november 1998
van de heer LUDO SANNEN

Tessenderlo Chemie – Lozingsvoorwaarden afvalwater

Op verzoek van de afdeling Milieuvergunningen van Aminoal (administratie Milieu, Natuur-, Land- en Waterbeheer) van 14 januari 1997 werden door de bestendige deputatie van Limburg op 10 juli 1997 de exploitatievoorwaarden van het bedrijf NV Tessenderlo Chemie gewijzigd. Deze aanvraag had betrekking op een aantal wijzigingen in verband met de lozingsvoorwaarden voor de afvalwaters.

Meer in het bijzonder betrof het volgende voorstellen :

- a) om de vijf jaar dient een studie te worden uitgevoerd naar de technische haalbaarheid van een reductie van de parameters chloride, sulfaat en geleidbaarheid in de geloosde afvalwaters ;
- b) bij het onderzoek van de vergunning voor de lozing van afvalwaters overeenkomstig Vlarem 1, in het licht van het bereiken van de oppervlaktewaterkwaliteitsdoelstellingen, dienen de parameters chloride, sulfaat en geleidingsvermogen niet in beschouwing te worden genomen ;
- c) de exploitant zal medewerking verlenen aan een opvolgingscommissie die wordt opgericht met het oog op het informeren van de bevolking.

Door de bestendige deputatie van Limburg werd op 13 juli 1995, op verzoek van Tessenderlo Chemie, een wijziging van de exploitatievoorwaarden opgelegd. Voor een aantal parameters werd de vergunning verstrengd, terwijl voor een aantal andere parameters de vergunning zeer sterk werd versoepeld.

Zo werd onder meer :

- de toegelaten hoeveelheid cadmium gedurende een kalenderjaar vastgesteld op 300 kg ;
- het toegelaten gehalte aan sulfaten verhoogd van 500 mg/l naar 1500 mg/l (in een schepmonster) ;
- bepaald dat de toegelaten concentratie van vluchtige al dan niet gechloreerde, organische verbindingen niet meer mag bedragen dan 0,2

mg/l. Het gehalte aan organisch chloor mag 2 mg/l niet overschrijden.

Opvallend daarenboven is dat nog steeds geen voorwaarden aangaande de radioactiviteit zijn opgenomen. Nochtans werd reeds in de vergunning van 15 september 1986 bepaald dat er voorwaarden dienaangaande zouden worden opgenomen.

1. Op basis van welke overwegingen werd door de afdeling Milieuvergunningen in 1997 voorgesteld de parameters chloride, sulfaat en geleidingsvermogen uit de lozingsonderzoeken te laten wegvallen ?
2. Gebeurde de aanpassing van de vergunning door de bestendige deputatie op 13 juli 1995 op basis van een wetenschappelijk onderzoek ?
3. Wanneer worden voorwaarden aangaande lozing van radioactiviteit opgenomen in de vergunning ? Gebeurt de aanvulling van de vergunning ambtshalve ?

Antwoord

1. De afdeling Milieuvergunningen van Aminoal motiveerde haar verzoek aan de bestendige deputatie tot wijziging van de voorwaarden als volgt :

"Destijds was het de bedoeling de industriële afvalwaters van de bedrijvengroep Tessenderlo Chemie via de afvalwatercollector langs het Albertkanaal, genoemd collector voor nijverheidsafvalwaters langs het Albertkanaal, af te voeren naar een zuiveringsstation te Antwerpen. Om allerlei redenen liet de uitvoering op zich wachten en bij de beëindiging van de werken omstreeks 1980 bleek de collector niet direct bruikbaar voor het ontworpen doel.

Recent werd de volledige collector ter beschikking gesteld van de openbare watervoorzieningssector. Deze beslissing heeft als consequentie dat het idee voor het afvoeren van de afvalwaters van de bedrijvengroep Tessenderlo Chemie al of niet via het zuiveringsstation Antwerpen-Noord naar de Schelde te Antwerpen dient opgegeven. Daaruit vloeit verder voort dat de afvalwaters van Tessenderlo Chemie ook in de toekomst verder zullen moeten geloosd worden via de Laak en de Winterbeek.

Het is de bedoeling dat de lozing van deze afvalwaters de te bereiken oppervlaktewaterkwa-

liteitsdoelstellingen, met voorbehoud voor de parameters chloride, sulfaat en geleidingsvermogen, voor het water van de Laak en de Winterbeek niet in het gedrang brengen.

De overheid zal maatregelen nemen om de Laak en de Winterbeek op korte termijn te sàneren.

Het is nochtans onontbeerlijk om ook inspanningen te vragen aan de bedrijvengroep Tessenderlo Chemie om het vooropgestelde doel, namelijk een ecologische kwaliteitsverbetering van het ontvangende oppervlaktewater, te bereiken.

Aan de bedrijvengroep Tessenderlo Chemie dient de expliciete verplichting opgelegd om de inspanningen verder te zetten in het zoeken naar technieken die op termijn het gehalte aan zout mogelijks kunnen reduceren dermate dat de oorspronkelijke zoetwaterecologie van de Laak en de Winterbeek eventueel kan hersteld worden. Tevens dient aan het bedrijf de verplichting opgelegd om periodiek de bevolking te informeren over de resultaten van het genoemde onderzoek alsook over de meetgegevens omtrent de kwaliteit van de geloosde afvalwaters. Aan de informatieverplichting kan best voldaan worden in de schoot van een op te richten opvolgingscommissie.

Om de hierboven geschetste verplichting aan de bedrijvengroep Tessenderlo Chemie een wettelijk kader te geven dienen zij ingeschreven in de milieuvergunning onder de vorm van bijzondere voorwaarden. De vraag tot wijziging en/of aanvulling van de milieuvoorwaarden zoals hoger voorgesteld dient uitvoering te geven aan deze noodwendigheid".

2. De aanpassing van de lozingsvergunning voor het lozen van afvalwaters afkomstig van de afdelingen Tessenderlo Chemie-Tessenderlo en Tessenderlo Chemie-Ham, waar anorganische producten worden gemaakt, gebeurde op basis van een uitvoerig gemotiveerd verzoek van het bedrijf zelf.

Dit verzoek werd uiteraard bestudeerd door de verschillende adviserende instanties.

3. Radioactiviteit is een federale bevoegdheid.

Evenwel werd in het kader van de aanpassing op 13 juli 1995 van de lozingsvergunning eveneens advies gevraagd aan de Dienst Bescher-

ming tegen Ioniserende Stralingen (DBIS) (dit advies is opgenomen in het besluit van 13 juli 1995).

Bovendien wordt, overeenkomstig de bijzondere voorwaarden opgelegd in de lozingsvergunning van 13 juli 1995, door Tessenderlo Chemie jaarlijks het milieuraapport ook aan de DBIS ter evaluatie voorgelegd en voorgesteld.

**Vraag nr. 65
van 26 november 1998
van de heer LUDO SANNEN**

Tessenderlo Chemie – Meetcontroles afvalwater

In antwoord op de schriftelijke parlementaire vraag nr. 283 van 6 mei 1998 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 10 juli 1998, blz. 2416 – red.*) in verband met de problemen van de afvalwaterlozingen van Tessenderlo Chemie in Ham en Tessenderlo en de Limburgse Vinylmaatschappij in Tessenderlo, stelde de minister onder meer dat het besluit van 13 juli 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg tot wijziging van de lozingsvoorwaarden meerdere parameters van de bestaande lozingsvergunning strenger maakt. Als voorbeeld haalt de minister de beperking van de cadmium-emissie tot 300 kg/jaar aan.

Nochtans wordt in het antwoord voorbijgegaan aan enkele markante feiten.

- Reeds vanaf 1986 worden aparte lozingsvoorwaarden opgelegd voor de organische en de anorganische afdelingen.
- Nog steeds wordt al het afvalwater per complex tezamen geloosd. Aparte meetcontroles zijn hierdoor onmogelijk. De productie-eenheden van Tessenderlo Chemie in Ham en Tessenderlo loosden samen in 1996 gemiddeld 1.250.000 liter per uur. De lozingsvergunning laat een debiet toe van 2.000.000 liter per uur. Hierdoor kan een zeer grote verdunning worden toegepast.
- De huidige "kwaliteit" van het geloosde afvalwater wordt gehaald door allerhande behandelingen van de afvalwaters. Zo wordt een deel van de zware metalen uit het water gescheiden door de toevoeging van bariumzouten ingesloten in een bariumsulfaatneerslag. Al dit slib wordt als calciumfluorideslib gestort in slibbekken Veldhoven. Dagelijks wordt er zo een 50 ton problematisch zuiveringsslib gestort in het slibbekken.

De lozingen gebeuren in drie lozingspunten : Tessenderlo Chemie Tessenderlo en de Limburgse Vinylmaatschappij lozen in de Laak ; Tessenderlo Chemie Ham loost deels in de Laak, deels in de Winterbeek.

De metingen van het afvalwater gebeuren bij het verlaten van de bezinkbekkens. In deze bekkens kunnen echter een aantal stoffen neerslaan en/of verdampen.

1. Op welke wijze wordt bij de meetcontroles een onderscheid gemaakt tussen de lozingen van de organische afdelingen en de anorganische afdelingen ?
2. Waarom gebeuren de organische en de anorganische afvalwaterstromen nog steeds samen ?
3. Waarom wordt aan het bedrijf de verplichting niet opgelegd te lozen via één lozingspunt, in plaats van de huidige drie ?
4. Worden er metingen uitgevoerd van de stoffen die neerslaan in de waterbekkens of die eruit verdampen ?

Waarom gebeuren de monsternames pas na het doorstromen van de bezinkingsbekkens ?

5. Waarom zijn in de verleende vergunningen de parameters Hg, Cl en dichloorethaan niet opgenomen ?

Antwoord

1. De lozingen van de organische afdelingen betreffen de lozingen van de afdelingen waar organische producten worden vervaardigd, namelijk enerzijds de afdelingen benzylchloride en glycerine van Tessenderlo Chemie Tessenderlo (TCT) en anderzijds de Limburgse Vinylmaatschappij (LVM).

De lozingen van de anorganische afdelingen betreffen de lozingen van de afdelingen waar anorganische producten worden vervaardigd, namelijk enerzijds de overige afdelingen van TCT (zonder de afdelingen benzylchloride en glycerine) en anderzijds Tessenderlo Chemie Ham (TCH).

Volgend onderscheid wordt gemaakt bij meetcontroles.

- Voor TCH gelden voor de verschillende parameters behalve het debiet, de lozingsvoorwaarden van de anorganische afdelingen en is er dus geen probleem.
- Voor TCT/LVM is er enkel een probleem voor de parameters die een verschillende norm hebben voor de organische of de anorganische afdelingen. Voor vele parameters zijn de normen dezelfde.

Wanneer voor de afvalwaters TCT/LVM wordt voldaan aan de strengste van de beide lozingsnormen, is er dan ook geen probleem.

Wanneer voor deze afvalwaters de gehalten hoger zouden zijn dan de hoogste (minst strenge) van de beide lozingsnormen, zou men zeker in overtreding zijn. Wanneer de gemeten gehalten in de gezamenlijke afvalwaterstromen zich tussen de beide lozingsnormen zouden bevinden, dan houdt men bij de controle rekening met de procentuele debietverdeling voor de beide deelstromen (organische en anorganische).

Op basis van de lozingsvergunning zijn de volgende debieten bekend :

- debiet van de organische afdelingen ;
- debiet van gezamenlijke afvalwaters TCT + LVM ;
- debiet van afvalwaters TCH.

Lozingsvoorwaarden :

a < 500 m³/uur

b - a + c < 1500 m³/uur

In de praktijk kwam dit probleem nog niet voor omdat voor de meeste parameters de gehalten in het geloosde afvalwater veel lager zijn dan die van de lozingsvoorwaarden.

2. De lozingsvergunningen van 15 september 1986 werden door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij (VWZ) afgeleverd met de bedoeling enerzijds het bedrijf te verplichten een aantal zuiveringstechnische maatregelen te nemen, en anderzijds de overheid toe te laten een nauwkeurig beeld te krijgen van de afvalwatersituatie van het bedrijf.

Het was destijds de bedoeling de voorgezuiverde zouthoudende afvalwaters via de collector langs het Albertkanaal af te voeren. In dit kader

werd dus voorzien om al de afvalwaters van de anorganische afdelingen via het afvalwaterwachtbekken TCH te lozen in de Laak (via dit bekken was er ook aansluitingsmogelijkheid op de collector beschikbaar).

Aangezien de overheid toen van mening was dat de afvalwaters van de organische afdelingen relatief weinig zouten bevatten, zouden deze na zuivering kunnen worden geloosd in de Laak en niet moeten worden afgevoerd via de collector. Daarom koos men ervoor om deze afvalwaters te scheiden van de overige afvalwaters van de anorganische afdelingen.

Later is duidelijk geworden dat de afvalwaters van de organische afdelingen toch meer zouten bevatten.

Anderzijds heeft het bedrijf aangetoond dat er goede redenen waren om deze verschillende afvalwaters niet apart te lozen : door menging van deze verschillende afvalwaters werd een bijkomende neerslag gevormd, zodat de geloosde gehalten en vrachten voor meerdere verontreinigende stoffen (bv. koper) lager waren.

Er was ook een interne zuurtegraadneutralisatie (pH) van verschillende afvalwaters zonder het bijkomend gebruik van zuur of base (en dus zonder bijkomende zoutvorming).

3. Vlarem legt geen verplichting op tot lozing via één lozingspunt door eenzelfde bedrijf.

Indien de afvalwaters via één lozingspunt moeten worden geloosd, moeten de afvalwaters van TCT/LVM naar Ham te worden verpompt om dan een aantal kilometer stroomopwaarts van het huidige lozingspunt in de Laak te worden geloosd, wat enkel een hoger energieverbruik zou betekenen.

4. Dit soort metingen gebeurt niet.

De gehalten aan vluchtige gechlloreerde koolwaterstoffen worden gecontroleerd voor de ingang van dit bekken en zijn daar reeds veel lager dan de lozingsnorm.

5. Voor kwik en chloor is er een lozingsnorm opgenomen.

In verband met de aanwezige chloriden is het bedrijf verplicht om vijfjaarlijks te onderzoeken

of er een techniek beschikbaar is om de lozing van chloriden te vermijden.

Dichloorethaan is vervat in de "organische chloorkoolwaterstoffen", waarvoor er een lozingsnorm is opgenomen.

Vraag nr. 66
van 26 november 1998
van de heer LUDO SANNEN

Tessengerlo Chemie – Ecologisch herstelplan Laak en Winterbeek

Zowel de Laak (bekken van de Nete) als de Winterbeek (bekken van de Demer) worden sterk verontreinigd door het afvalwater van de bedrijven van Tessengerlo Chemie.

Door de minister wordt een ecologisch herstelplan voor de Laak in het vooruitzicht gesteld. Dit ecologisch herstelplan zou er vooral in bestaan dat de sterk verontreinigde sliblaag in de waterlopen wordt geruimd.

Een ecologisch herstel van waterlopen is echter niet realiseerbaar zolang er lozingen in deze waterlopen gebeuren die de kwaliteit van het water en/of de onderwaterbodem negatief beïnvloeden.

Daarenboven wordt bij het uitbaggeren van de sliblaag de kans op doorsijpeling van verontreinigende stoffen naar het grondwater zeer groot.

Volgens de beschikbare gegevens zullen in 1999 ruimingswerken in de Laak en in de Winterbeek worden uitgevoerd om het verontreinigde slib te verwijderen.

1. Wordt door de ruiming van het aanwezige verontreinigde slib in de waterlopen geacht dat het ecologisch herstel van de waterlopen is gerealiseerd, of worden er nog bijkomende maatregelen uitgevoerd ? Welke zijn dan deze bijkomende maatregelen ?
2. Wat gebeurt er met het uitgebaggerde slib ?
3. Wat is de raming van de kostprijs voor de ruiming van het slib ? Wie betaalt deze rekening ?
4. Wordt het verontreinigde slib op de oevers en in de overstroomde gebieden eveneens geruimd in kader van het ecologisch herstel van de waterlopen ?

Antwoord

1. Door de ruiming van het slib in de Grote Laak en de Winterbeek worden voornamelijk twee doelstellingen nagestreefd : het verwijderen van obstructies in de bedding van de waterloop die het water opstuwen, waardoor wateroverlast kan ontstaan, en het verwijderen van een belangrijke bron van verontreiniging door uitlozing van het sediment. De voorlopige conclusies van de studie wijzen er namelijk op dat op dit ogenblik circa zeventienmaal meer cadmium door de Grote Laak wordt afgevoerd naar de Grote Nete, dan er momenteel door Tessenderlo Chemie in de Laak wordt geloosd.

Uiteraard is dit niet de enige maatregel die moet worden genomen om het ecologisch herstel van de waterlopen te bereiken. In de maand september 1998 is nog gebleken dat een waterloop moet kunnen beschikken over zijn valleigebieden, en dit niet enkel voor de waterberging bij hoge afvoeren, maar ook voor de ecologische ontwikkeling van de waterloop, waarbij dan uiteraard de waterkwaliteit voldoende moet zijn. Enkel en alleen al door de hoge zoutlast van de Grote Laak en de Winterbeek is de waterberging in de valleigebieden op dit ogenblik een ernstig probleem, dat verder wordt onderzocht.

In het ecologisch herstelplan voor de Grote Laak (de afdeling Water van Aminoal werkt aan eenzelfde programma voor de Winterbeek) wordt daarom voorzien in een monitoringprogramma voor de bodemkwaliteit van de oevers en de overstromingsgebieden. Ook in de modellering van het oppervlaktewater en het grondwater wordt voorzien. Deze aanpak moet toelaten een idee te krijgen over de mogelijke interacties die bestaan tussen de waterloop, de overstromingsgebieden en het grondwater.

Door dit onderzoek zal de nodige kennis worden verworven over het watersysteem in deze stroomgebieden, wat moet toelaten om het meest gunstige saneringsscenario te realiseren. De verschillende keuzescenario's om tot een ecologisch herstel van deze waterlopen te komen, zullen in het Netebekkencomité en het Demerbekkencomité worden besproken.

2. Naargelang de gemeten verontreiniging en de geldende normen voor de verwijdering en/of de nuttige toepassing, zal een geschikte verwijde-

rings- en bergingsmogelijkheid worden voorgesteld.

3. Er is nog geen raming voor de ruiming en de berging van het slib. In principe is het de vervuiler die betaalt. De hiertoe noodzakelijke besprekingen zullen worden gevoerd.
4. Waar de verontreiniging van de oevers en de valleigonden dermate groot is dat volgens het bodemsaneringsdecreet van een ernstig risico moet worden gesproken, zullen door de aangewezen bodemsaneringsdeskundige voorstellen worden gedaan naar de meest geschikte saneringsmethode.

Vraag nr. 67
van 27 november 1998
van de heer LOUIS BRIL

Subsidies aan bedrijven – Milieu en tewerkstelling

Graag had ik van de minister vernomen welke bedragen in de loop van deze legislatuur zijn vastgelegd als subsidiemaatregelen aan bedrijven in het kader van het milieubeleid en het tewerkstellingsbeleid, en welke bedragen daarvan tot nu toe zijn uitbetaald.

Antwoord

1. Binnen het kader van de bevoegdheid Leefmilieu werden tijdens deze legislatuur geen kredieten vastgelegd voor specifieke subsidiemaatregelen ter stimulering van het milieubeleid van de bedrijven.

Op basis van het ecologicriterium werd wellicht expansiesteun toegekend door de Vlaamse minister bevoegd voor Economie. De dossiers worden behandeld door de afdeling Economisch Ondersteuningsbeleid van de administratie Economie.

2. Vanuit de bevoegdheid Tewerkstelling zijn tal van opleidings- en werkervaringsprojecten (WEP) opgestart die rechtstreeks of onrechtstreeks het milieubeleid van bedrijven ten goede komen.

Op basis van de reglementeringen sociale werkplaatsen zijn verschillende kringloopcentra opgestart. Ook in de vorm van invoegbedrijven werden kringloopcentra opgericht.

Ten slotte biedt het WEP-privé-plan diverse mogelijkheden om milieuprojecten binnen de bedrijven uit te bouwen of uit te breiden.

Vraag nr. 70
van 9 december 1998
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Loopbaanonderbreking – Stand van zaken

Begin december 1997 besliste de Vlaamse regering in het kader van haar tewerkstellingsbeleid om loopbaanonderbreking te vergemakkelijken. De verplichting om de aanvraag te motiveren, viel weg. De verdubbeling van de premie wanneer men tijdens de loopbaanonderbreking een beroepsopleiding volgt, is een feit. Na het advies van de Inspectie van Financiën werd op de vergadering van de Vlaamse regering van 26 mei 1998 de reglementering goedgekeurd, met terugwerkende kracht vanaf 1 april.

De regering stelde voorop dat hierdoor het aantal aanvragen voor loopbaanonderbreking zou stijgen van 7 naar 15 %.

Op mijn schriftelijke vraag nr. 281 van 4 mei 1998 antwoordde de minister dat er nog geen gegevens beschikbaar waren (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 26 juni 1998, blz. 2145 – red.*). Vandaar thans deze nieuwe vraag.

1. Is het aantal loopbaanonderbrekers (m/v) gestegen in vergelijking met 1997 ? Bereikt men de vooropgestelde stijging van 7 naar 15 % ?
2. Hoeveel FTE (fulltime equivalenten) (m/v) konden zo bijkomend aan de slag in de privé-sector ?
3. Hoeveel m/v kregen de dubbele premie omdat ze een beroepsopleiding volgden ?

Antwoord

1. Het aantal personen dat in 1998 een aanvraag tot het verkrijgen van een bijkomende premie voor loopbaanonderbreking indiende, is ten opzichte van 1997 gestegen met 16,85 %.

De grootste procentuele stijging deed zich voor bij de mannen (103,23 % ten opzichte van een stijging van 11,78 % bij de vrouwen).

2. In 1998 kregen 5.249 personen uit de privé-sector een bijkomende premie voor het nemen van een gedeeltelijke of gehele loopbaanonderbreking.

Deze premie wordt enkel toegekend indien het bewijs van vervanging door een uitkeringsgerechtigde werkloze wordt geleverd. Derhalve kan men ervan uitgaan dat de betrokkenen pro rata hun onderbreking werden vervangen.

Met de huidige informatietoepassing kan de administratie echter geen inschatting maken van het aantal voltijdse equivalenten op jaarbasis die dankzij deze regeling bijkomend aan de slag konden.

3. In 1998 kregen 93 personen een premie voor loopbaanonderbreking waarbij het volgen van beroepsopleiding als motivatie werd opgegeven.

Het betrof 26 personen uit de privé-sector (12 mannen + 14 vrouwen) en 67 personen (9 mannen + 58 vrouwen) uit de openbare sector.

Tot slot wil ik wijzen op de beschikbaarheid van deze statistische gegevens via de website van de administratie Werkgelegenheid (<http://www.vlaanderen.be/ned/sites/werk/statawap.htm>).

Vraag nr. 71
van 9 december 1998
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Luchtkwaliteit Gentse Kanaalzone – Metingen

Het "Jaarverslag luchtkwaliteit 1997" van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) meldt dat de gemiddelde benedengrens van fijn stof (PM10) werd overschreden in de Gentse Kanaalzone in Evergem (R731). Dit blijkt uit metingen die werden uitgevoerd tussen 1 april 1997 en 31 maart 1998. De door de Europese Unie (EU) vastgestelde richtwaarde (100 μm^3) werd 23 keer overschreden, de bovenste grens van de richtwaarde (150 μm^3) tweemaal. De hoogste mediaangrens van PM10-deeltjes (39 μm^3) werd eveneens vastgesteld in Evergem. Fijne stofdeeltjes zijn vooral een probleem omdat vervuilende stoffen, zoals dioxines, polyaromatische koolwaterstoffen (PAK) en zware metalen en dergelijke, zich erop vastzetten ($\mu = \text{microgram} = 10^{-6} \text{ gram} - \text{red.}$).

Over vroegere metingen, de vervuilingsgraad en de eventuele oorzaken van de verhoogde concentratie PM10-deeltjes in Evergem geeft het "Jaarverslag luchtkwaliteit 1997" geen uitsluitsel.

Daarom had ik de minister graag volgende vragen gesteld over de metingen in de Gentse Kanaalzone (Evergem).

1. Welke waarden werden gemeten (alle metingen a.u.b.) respectievelijk in de meteorologische jaren '94-'95, '95-'96, '96-'97 en '97-'98 ?
2. Wanneer (exact tijdstip) en met hoeveel werd de EU-richtwaarde ($100 \mu\text{m}^3$) overschreden respectievelijk in de vermelde archeologische jaren ?
3. Wanneer (exact tijdstip) en met hoeveel werd de bovengrens van EU-richtwaarde ($150 \mu\text{m}^3$) overschreden respectievelijk in de vermelde archeologische jaren ?
4. Wat was de vervuilingsgraad (PAK's, zware metalen e.d.) van de PM10-deeltjes (uitgesplitst naar exact tijdstip en soort vervuiling) respectievelijk in de vermelde meteorologische jaren ?
5. Wat zijn de oorzaken van de verhoogde concentraties PM10-deeltjes in de Gentse Kanaalzone ?

Antwoord

Inleidende beschouwingen

Alle meetresultaten van de meetnetten van de VMM worden elk jaar gepubliceerd in het "Jaarverslag luchtkwaliteit". De metingen van de voorgaande jaren zijn dan ook ter beschikking van het publiek. Deze verslagen kunnen worden opgevraagd bij de VMM, afdeling Informatie, tel. 053/726.211.

Momenteel bestaan er wettelijke normen voor totaal stof. Het betreft Europese normen die ook zijn opgenomen in de Vlaamse wetgeving.

Gelet op het feit dat er in wetenschappelijke kringen meer en meer indicaties komen dat vooral de concentraties van fijn stof, eerder dan deze van totaal stof, belangrijk zijn voor de evaluatie van gezondheidsrisico's, is er op Europees vlak een ontwerp-richtlijn, die nieuwe normen voor stof zal opleggen, in voorbereiding. Het betreft hier in eerste instantie normen voor PM10-stof. Methodologisch wil dit zeggen dat het stof met toestellen, die 50 % van de deeltjes met een aërodynamische diameter van $10 \mu\text{m}$ bemonsteren, moet worden gemeten. In deze ontwerp-richtlijn zal ook een referentiemethode voor de bepaling van PM10-stof worden voorgeschreven.

Het is dan ook duidelijk dat wij momenteel in een overgangsfase zitten.

Eenzijds zijn er wettelijke normen voor totaal stof en anderzijds is reeds bekend dat metingen van PM10-stof (en zelfs PM2.5) relevanter zijn voor de inschatting van gezondheidsrisico's. In heel wat lidstaten worden er al PM10-metingen uitgevoerd, maar zijn er nog geen wettelijke normen voor PM10-stof voorhanden, terwijl de relatie tussen verschillende meetmethoden voor PM10-stof met de (vermoedelijke) standaard referentiemethode nog niet is opgemaakt. Om dit enigszins te remediëren, schrijft de EU-Commissie in haar ontwerp van dochterrichtlijn voor dat PM10-metingen met een factor 1,2 moeten worden vermenigvuldigd om te worden getoetst aan de (bestaande) normen voor totaal stof.

In de periode 1979-1996 hebben eerst het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie (IHE) en daarna de VMM metingen van totaal stof uitgevoerd met nefelometers. Het meetprincipe berust op de reflectie van licht. Op drie plaatsen, waaronder Evergem, werden deze metingen ook nog voortgezet in het jaar 1997. Met deze metingen kon de volgende algemene evolutie met de tijd worden vastgesteld: de mediaanconcentraties dalen van 90 à $140 \mu\text{g}/\text{m}^3$ in de beginjaren tachtig tot 60 à $100 \mu\text{g}/\text{m}^3$ in de beginjaren negentig. Hoge waarden die corresponderen met wintersmogepisodes werden gemeten in 1980-1981 en 1984-1985.

Anticiperend op de ontwikkelingen op wetenschappelijk vlak en op gebied van regelgeving is de VMM in 1995 PM10-stofmetingen opgestart.

Concrete vragen

1. De onderstaande tabel geeft de gemeten gemiddelde waarde, de minimumwaarde, de mediaan, de 98ste percentiel en de maximumwaarde weer voor de jaren 1994 tot 1998.

Voor de jaren gemerkt met een asterisk betreft het metingen uitgevoerd met de nefelometer. Voor de andere meetgegevens betreft het metingen uitgevoerd met PM10-stofmonitoren, echter niet gecorrigeerd met een factor 1,2.

Gedurende twee jaar werden op deze meetplaats (Evergem) vergelijkende metingen uitgevoerd met de nefelometer en met PM10-monitoren om een correlatie te zoeken tussen beide meetgegevens. Uit deze en andere vergelijkende metingen kon echter geen duidelijke correlatie worden gevonden. Dit is niet zo verwonderlijk, aangezien stof een complex mengsel is van meerdere componenten.

Stof is een verzameling van deeltjes met de meest uiteenlopende grootte, vorm en samenstelling. Het is dan ook moeilijk representatief te bemonsteren : metingen met verschillende apparaten kunnen soms sterk uiteenlopende resultaten weergeven. Correlaties tussen verschillende meettechnieken zullen veelal verschillen van plaats tot plaats (Noord-Europa, Zuid-Europa, stedelijk, industrieel, landelijk) en zelfs van seizoen tot seizoen geven. Daarom is het nodig om de uitgevoerde metingen te vergelijken met een standaard referentiemethode.

Dergelijke vergelijkende metingen werden in het kader van een Europees LIFE-project opgestart door de VMM in samenwerking met de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) en het Institut Scientifique de Service Publique (Issep). Voorbereidend werk werd reeds geleverd, doorgedreven veldtesten zijn gepland voor 1999-2000.

	Gem.	Min.	P50	P98	Max.
940401-950331*	70	16	56	172	271
950401-90331*	90	2	76	251	326
950401-960331	28	8	24	69	88
960401-970331*	64	15	48	178	262
960401-970331	38	8	31	102	136
970401-980331	45	14	39	107	233

* totaal stof

2. Het aantal overschrijdingen van de EU-richtwaarde meteorologische jaren wordt hieronder samengevat in tabelvorm. Voor het toetsen aan deze richtwaarde werden de PM10-meetresultaten vermenigvuldigd met een factor 1,2 (zoals voorgeschreven door de EU-Commissie in haar ontwerp van dochterrichtlijn).

Meteojaar	Aantal overschrijdingen met nefelometer	
	Aantal overschrijdingen	PM10-metingen (metingen x 1,2)
940401-950331	81	
950401-960331	105	2
960401-970331	50	21
970401-980331		24

3. De overschrijdingen van de EU-richtwaarde in de verschillende meteorologische jaren worden hieronder per meteojaar samengevat in tabelvorm. Voor het toetsen aan deze richtwaarde werden de PM10-meetresultaten vermenigvuldigd met een factor 1,2 (zoals voorgeschreven door de EU-Commissie in haar ontwerp van dochterrichtlijn).

Meteojaar	Aantal overschrijdingen met nefelometer	
	Aantal overschrijdingen	PM10-metingen (metingen x 1,2)
940401-950331	21	
950401-960331	38	
960401-970331	19	4
970401-980331		2

4. In Evergem wordt enkel de totale PM10-concentratie gemeten en worden geen individuele componenten bepaald in stof. Ik kan dus op deze vraag geen antwoord geven. Wel zijn er een aantal gegevens beschikbaar voor andere meetlocaties.

PAK's

PAK's werden in 1996 op drie locaties gemeten, namelijk in Zelzate (industriële omgeving), in Borgerhout-Antwerpen (stedelijke omgeving) en in Gellik (landelijke omgeving).

De jaargemiddelden voor benzo(a)pyreen zijn voor 1996 op de drie locaties : 1 ng/m³ in Zelzate, 0,8 ng/m³ in Borgerhout en 0,9 ng/m³ in Gellik (ng = nanogram = 10⁻⁹ gram – red.).

De jaargemiddelden voor benzo(a)pyreen zijn voor 1997 op de drie locaties Borgerhout, Zelzate en Gellik dezelfde, namelijk 0,4 ng/m³. In de onmiddellijke nabijheid van een specifieke PAK-bron (VFT in Zelzate) wordt in 1997 0,8 ng/m³ gemeten.

Dioxinen

In de Gentse Kanaalzone worden metingen uitgevoerd in Zelzate. Hieronder volgt een overzicht van de meetresultaten. In de periode 1993-1997 werden depositiemetingen verricht op één plaats. In 1998 werden depositiemetingen verricht op drie plaatsen.

Dioxinedepositie in Zelzate uitdrukte in pg TEQ/m²/dag (*pg = picogram = 10⁻¹² gram – TEQ = toxisch equivalent – red.*).

	93-94	sep-okt 95	Dec 95 - feb 96	Aug-sep 96	Apri-mei 97	Nov-dec 97	Apr-mei 98
Zelzate 1	46	24	38	10	21	28,0	3,9
Zelzate 2						4,0	
Zelzate 3						9,4	

Zware metalen

In de Gentse Kanaalzone worden de concentraties van zware metalen in zwevend stof gemeten in Zelzate en in Desteldonk. De meetresultaten zijn opgenomen in het "Jaarverslag luchtkwaliteit 1997" van de VMM.

Er worden geen grens- of richtwaarden overschreden.

5. Gelet op het gegeven dat zowel in 1996-1997 als in 1997-1998 een verhoging van de gemeten stofconcentratie in Evergem werd vastgesteld, werd door de VMM een meer doorgedreven analyse van de gemeten stofconcentraties aangevat.

Hiervoor zullen onder meer de pollutierozen systematisch worden getekend, zal het gemiddelde dag- en weekverloop per seizoen worden uitgezet en zullen de geregistreerde overschrijdingen van de richtwaarden op de verschillende stations worden vergeleken. Tussen de VMM en de milieudienst van de gemeente Evergem werd afgesproken om in januari 1999 samen de resultaten te bespreken en mogelijke oorzaken te onderzoeken.

In de omgeving van de meetplaats in Evergem werden in 1995 grootschalige infrastructuurwerken aan een industriezone opgestart. Mogelijk kan dit mede de verhoging in stofconcentratie verklaren. Ook verschillende meteorologische omstandigheden en/of beïnvloeding van de PM10-metingen door minder gevaarlijk stof, zoals opwaaiend stof, kunnen een rol spelen. Het is echter wachten op de verdere analyse van de meetgegevens om hierover uitsluitsel te verkrijgen.

Vraag nr. 72 van 9 december 1998 van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Sociale werkplaatsen – Ondersteuningsstructuur

Het ontwerp van decreet inzake sociale werkplaatsen werd tijdens de parlementaire bespreking gemendeerd met de invoering van een nieuw artikel 12bis. Dit amendement bepaalt dat "de regering onder de voorwaarden die zij bepaalt en binnen de perken van de begrotingskredieten, een subsidie kan verlenen aan een organisatie die ondersteunende of dienstverlenende taken verricht voor de sociale werkplaatsen".

Tot op heden werden er evenwel geen middelen ingeschreven om een ondersteuningsstructuur voor de sociale werkplaatsen te financieren.

Worden daartoe alsnog de nodige financiële middelen voor het jaar 1999 vrijgemaakt ?

Zo ja, over welk concreet bedrag gaat het en onder welke voorwaarden komen organisaties in aanmerking voor deze subsidies ?

Zo neen, waarom weigert de minister gebruik te maken van de decretale mogelijkheid om subsidies te verlenen aan de bedoelde ondersteuningsstructuren voor sociale werkplaatsen ?

Antwoord

Met betrekking tot het bevorderen van de tewerkstelling of opleiding van laaggeschoolden zijn verschillende derdenorganisaties actief in het veld. Met onder andere als bedoeling een betere afstemming van hun activiteiten tot stand te brengen, werd met deze organisaties een overleg georganiseerd.

seerd. Deze besprekingen worden binnenkort gefinaliseerd.

De beslissing tot het toewijzen van een subsidie aan een organisatie die ondersteunende of dienstverlenende taken verricht, zal rekening houden met het resultaat van deze besprekingen.

De nodige financiële middelen werden ingeschreven op mijn begroting op de basisallocatie 43.02, programma 52.4, "Inkomensoverdrachten aan lokale overheden en instellingen zonder winstoogmerk in het kader van het tewerkstellingsbeleid".

Ik zal er in elk geval naar streven om zo snel mogelijk de nodige beslissingen te nemen in verband met het erkennen en subsidiëren van een organisatie die ondersteunende en dienstverlenende taken verricht voor de sociale werkplaatsen.

Vraag nr. 73
van 9 december 1998
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Invoegbedrijven – Evaluatie

De begroting 1999 voorziet in een budget van 56 miljoen voor de invoegbedrijven. In de Beleidsbrief Tewerkstelling, Beleidsprioriteiten 1998-1999 (*Stuk 1218 (1998-1999) – red.*) kondigt de minister een bijsturing van de bestaande reglementering aan (blz. 10).

1. Hoeveel invoegbedrijven werden totnogtoe opgericht? Hoeveel subsidies hebben deze bedrijven in totaal reeds ontvangen? Hoeveel werkplaatsen werden er door deze bedrijven gecreëerd?
2. Hoeveel van de opgestarte bedrijven hebben hun activiteiten reeds stopgezet? Wat was de reden van de stopzetting?
3. Gegeven de huidige stand van zaken, hoe evalueert de minister het experiment met de invoegbedrijven?
4. Welke toekomstperspectieven ziet de minister voor de invoegbedrijven? Op welke concrete punten is een bijsturing van de reglementering volgens de minister noodzakelijk?

Antwoord

1. Tot op heden werden 18 invoegbedrijven opgericht.

Tot op 30 september 1998, datum van de laatste subsidieafrekening op kwartaalbasis door de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB), ontvingen de invoegbedrijven een totaal bedrag aan subsidies van 123.702.497 frank.

Uit gegevens vanwege het Samenwerkingsverband Sociale Economie (SSE) blijkt dat per 30 juni 1998 de 15 actieve invoegbedrijven een tewerkstellingsresultaat boekten van 169 arbeidsplaatsen: 96 gesubsidieerde invoegwerknemers, 36 niet-gesubsidieerde werknemers en 37 niet-gesubsidieerde personeelsleden voor de omkadering.

2. Van de 18 opgestarte invoegbedrijven hebben er 3 de activiteiten stopgezet.

Redenen van de stopzetting waren onder andere het niet doorgaan van opdrachten waarop werd gerekend bij de start, het mislukken van de commerciële strategie en de grote concurrentie met een neerwaartse druk op de marktprijzen.

3. De beleidsnota "Sociale economie en invoegbedrijven" van 30 juli 1993 stelt dat "geopteerd wordt voor het goedkeuren van sociale-economieprojecten op experimentele basis en niet voor het opzetten van een globaal kader, dat een decretaal initiatief zou vereisen. Pas na het evalueren van de eerste resultaten van invoegbedrijven en na het aanbrengen van aanpassingen en verfijningen van het instrumentarium, kan gedacht worden aan het institutionaliseren van de sector". Deze beleidsnota werd op 16 november 1994 door de Vlaamse regering voor onbepaalde duur goedgekeurd.

Het regeerakkoord van 14 juni 1995 stelt dat "de initiatieven met betrekking tot de sociale economie verder zullen worden aangemoedigd en geëvalueerd".

Op 30 maart 1996 werd door het SSE een eerste evaluatierapport "experiment invoegbedrijven" opgeleverd.

Dit tussentijds evaluatierapport geeft een beeld van de voorlopige resultaten en de uitvoeringswijze van het experiment tot eind 1995. Het experiment werd gelanceerd in juni 1993. De eerste evaluatieperiode liep dus over een periode van 2,5 jaar. In deze periode was bovendien nog de tijd begrepen die nodig was voor de operationalisatie van het beleidskader. Het grootste deel van de invoegbedrijven was op dat moment amper een jaar actief. De degressieve subsidië-

ring van invoegbedrijven loopt echter over drie jaar. Er kon met andere woorden geen sprake zijn van definitieve conclusies.

Die eerste evaluatie gaf aan dat het experiment nog beperkt was qua omvang, zowel qua aantal bedrijven en tewerkgestelden als budgettair. Anderzijds kon worden vastgesteld dat het experiment heel wat troeven bevat voor een verdere vernieuwing van het Vlaams arbeidsmarktbeleid. De techniek van tijdelijke financiële steun zorgt niet alleen rechtstreeks (de gesubsidieerde doelgroepwerknemers) maar ook onrechtstreeks (niet-gesubsidieerde doelgroepwerknemers) voor kansen op stabiele tewerkstelling voor laaggeschoolde langdurig werklozen, en dit direct op de reguliere arbeidsmarkt.

De belangrijkste conclusies van deze eerste evaluatie, die ondertussen door het SSE werd geactualiseerd in update evaluatierapporten voor de jaren 1996 en 1997 en in een samenvattend evaluatierapport, gelden nog steeds.

4. Vanuit de conclusies in de evaluatierapporten en de sterkte-zwakteanalyse van de regelgeving betreffende invoegbedrijven formuleerde het SSE een aantal voorstellen met betrekking tot de bijsturing van de regelgeving.

De voorstellen van bijsturing vormden het voorwerp van overleg tussen het SSE en mijn administratie en werden besproken en geamendeerd in de Adviescommissie Invoegbedrijven.

Aldus kwam het besluit van de Vlaamse regering van 10 november 1998 tot stand. Het besluit, dat ingaat op 1 januari 1999, maakt een bijsturing van het experiment invoegbedrijven mogelijk. Zo wordt tegemoetgekomen aan de oorspronkelijke filosofie van de Vlaamse regering bij de opstart van het experiment in juli 1993 : "het aanbrengen van aanpassingen en verfijningen aan het instrumentarium, alvorens over te gaan tot het institutionaliseren van de sector".

De voornaamste concrete bijsturingen, opgenomen in het besluit van de Vlaamse regering van 10 november 1998, zijn de volgende.

- a) De thans bestaande degressieve loonsubsidie is als volgt : 100 % tijdens het eerste jaar, 70 % tijdens het tweede en 30 % tijdens het derde jaar.

De ervaringen van het experiment geven aan dat hetzelfde volume aan subsidiëring beter als volgt wordt gespreid in de tijd : 80 % in

het eerste jaar, 60 % in het tweede, 40 % in het derde en 20 % in het vierde jaar.

- b) Het begrip "startend bedrijf" wordt, naar analogie van andere Vlaamse reglementering, uitgebreid tot een bedrijf dat maximum drie jaar bestaat.

Deze uitbreiding moedigt jonge bedrijven aan om zich binnen de sociale economie te plaatsen.

- c) De huidige regelgeving inzake uitbreiding van het personeel vertoont onvoldoende soepelheid om een vlotte bedrijfseconomische groei toe te laten.

In het nieuwe besluit wordt uitgegaan van een personeelsplanning op vier jaar, waarbij de volgens het bedrijfsplan geplande tewerkstelling in het vierde jaar wordt beschouwd als richtlijn. Hierbij wordt een minimum- en een maximumgrens vastgelegd :

minimumgrens : 3 VE invoegwerknemers ;

maximumgrens : de richtlijn vermeerderd met 50 %.

Aldus kan een invoegbedrijf tijdens de eerste vier jaar invoegwerknemers aanwerven tot aan de maximumgrens. Na drie jaar moet de minimumgrens zijn bereikt. Wanneer een invoegbedrijf gedurende de eerste vier jaar aanwervingen wil doen boven de maximumgrens, dan moet het een uitbreidingsaanvraag indienen. Uitbreidingen worden gesubsidieerd tegen 60-40-20 %.

- d) Er wordt een minimumverhouding opgelegd van 30 % invoegwerknemers op het totale personeelsbestand.

Deze verhouding moet in het derde jaar zijn bereikt.

- e) De nieuwe regelgeving voorziet in expliciete voorwaarden in verband met de mogelijke inkrimping van het aantal invoegwerknemers. Inkrimping wordt enkel toegestaan indien dit noodzakelijk is voor de economische leefbaarheid van het bedrijf. Het invoegbedrijf dient hiertoe voorafgaandelijk een gemotiveerd verzoek in te dienen, dat wordt onderzocht door de administratie en het SSE. Zo niet, kan de betaling worden gevraagd van een geldsom die gelijk is aan 250.000 frank per verminderde tewerkgestelde werknemer.

Een bedrijf dat overgaat tot inkrimping van het aantal invoegwerknemers verbindt zich er tevens toe een overeenkomst af te sluiten met een erkend outplacementbureau.

- f) De totale minimale tewerkstellingsperiode voor invoegwerknemers blijft behouden op acht jaar, maar met volgende bepalingen : een periode van vier jaar gesubsidieerde tewerkstelling en minimum vier jaar daarna.

In de huidige regelgeving is er een gesubsidieerde periode van drie jaar en minimum vijf jaar daaropvolgend.

- g) Bij vervanging van een invoegwerknemer loopt de subsidiëring verder op het niveau van dat moment. Bij een vervanging na het vierde jaar wordt één jaar in subsidiëring tegen 20 % voorzien.

Een dergelijke vervanging wordt evenwel binnen hetzelfde bedrijf maximaal tweemaal gesubsidieerd.

Vraag nr. 74
van 9 december 1998
van de heer DIDIER RAMOUDT

Arbeidsbemiddeling – Samenwerking en efficiëntie

Via de Vlaamse Interimbrug (VIB), een project waarin de sector van de uitzendarbeid en de Vlaamse regering werklozen uit risicogroepen aan het werk trachten te helpen, vonden 850 kansarme werklozen in negen maanden tijd een uitzendbaan. Een deel van hen kreeg ook een vaste job. Met dit resultaat overtreft het project ruimschoots de initiële verwachting om 200 moeilijke plaatsbare werklozen aan een interimjob te helpen.

Opmerkelijk bij het VIB-project is het feit dat de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) verkoos om er niet mee werken. Ten gevolge van het succesvol resultaat van het project heeft de VDAB zich door zijn afwezigheid in een moeilijke positie gemanoeuvreed.

De roep om het monopolie van de arbeidsbemiddeling snel open te breken, wordt almaar luider.

1. Hoe evalueert de minister het VIB-project, inzonderheid de weigering van de VDAB om eraan mee te werken ?

2. Worden in de nabije toekomst gelijkaardige projecten opgestart ? Zo ja, welke rol ziet de minister hierin weggelegd voor de VDAB ?
3. Welke conclusies trekt de minister uit de resultaten van het VIB-project met betrekking tot de verhouding tussen de private en de publieke arbeidsbemiddelingsinstanties ?
4. Wordt de VDAB aangemaand om in de toekomst meer samen te werken met de private arbeidsbemiddelingsinitiatieven ?
5. Beschikt de minister over gegevens aangaande de kostprijs voor de gemeenschap van de plaatsing van een werkloze en hoe dit op de meest rendabele manier kan gebeuren ?

Zo ja, tot welke bevindingen is men gekomen ?

Zo neen, wordt een dergelijke studie op korte termijn uitgevoerd ?

Antwoord

1. In het jaarrapport van het VIB wordt meermaals gerefereerd aan de goede samenwerking met de VDAB op lokaal vlak. Het VIB-project betreurt alleen dat overleg niet op een meer gestructureerde wijze kon plaatsvinden. De VDAB opteerde, gelet op de gevoeligheden terzake, voor het aanhouden van een low profile en verkoos veeleer op lokaal vlak in de nodige samenwerking te blijven voorzien.

Tevens moet toch worden benadrukt dat de begeleiding van risicogroepen ruimer moet worden gezien dan het verschaffen van uitzendwerk. Alhoewel dit een positieve bijdrage kan zijn, dient dit te worden begrepen als een laatste stap (module) in een arbeidsintensief begeleidingstraject.

Het geïndividualiseerde traject voor de werkzoekende bestaat immers uit zeven modules :

- module 1 : basisdienstverlening,
- module 2 : trajectbepaling na gespecialiseerde diagnosestelling,
- module 3 : sollicitatietraining- en begeleiding,
- module 4 : beroepsspecifieke opleiding,
- module 5 : persoonsgerichte vorming,

- module 6 : opleiding/begeleiding op de werkvloer,
 - module 7 : tewerkstelling en opvolging.
2. Het beheerscomité van de VDAB heeft een ontwerp van een mogelijk gestructureerde samenwerking tussen de private uitzendsectoren en de VDAB goedgekeurd. Dit ontwerp van een samenwerkingsvoorstel ligt momenteel ter tafel bij de betrokken organisaties.

Dit samenwerkingsvoorstel past naadloos in de trajectwerking. Hierbij kunnen de uitzendkantoren toeleiden en levert de VDAB hen arbeidsmarktrijpe uitzendkrachten.

Op mijn initiatief zal in de komende weken met al de betrokkenen hierover verder worden onderhandeld.

- 3 en 4. In het ontwerp van decreet inzake private arbeidsbemiddeling dat momenteel wordt behandeld in de Commissie is expliciet gesteld (art. 13) dat de Vlaamse regering, na advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV), de voorwaarden en modaliteiten van samenwerking tussen private en publieke arbeidsbemiddelingsbureaus zal bepalen.

Het voorstel van het beheerscomité van de VDAB is een eerste stap in de concretisering van de samenwerking. Samenwerking tussen private en publieke sectoren zal de Vlaamse arbeidsmarkt transparanter maken, verhoogt de kwaliteit van de dienstverlening voor werkzoekenden en werkgevers en levert sociale baten op.

5. Op de begroting van 1999 van de VDAB staat 780 miljoen frank ingeschreven voor de gratis vacaturebemiddeling. De cumulatie van de regionale ondernemingsplannen van de VDAB leert ons dat de VDAB meer dan 100.000 plaatsingen zal realiseren. Dit betekent dat een plaatsing ongeveer 7.700 frank zal kosten.

De sterke toename van het aantal vacatures bij de VDAB de laatste jaren en de efficiëntieverhoging via automatisering heeft de gemiddelde kosten een flink stuk doen dalen.

Vraag nr. 75
van 10 december 1998
van de heer JOHAN MALCORPS

Indoorkartingevenementen – Uitlaatgassen

Begin november deed zich een ongeval voor van CO-vergiftiging op een indoorkarting aan de Noorderlaan in Antwerpen. Verschillende mensen werden toen door de rook bevangen.

Op 20 december 1998 vindt de zogenaamde "Crazy Autocross" plaats in het Sportpaleis in Antwerpen. Ook hier zijn de nodige uitwasemingen te verwachten. Er wordt een grote opkomst verwacht. Het Sportpaleis beschikt over een milieuvergunning klasse 2. Evenementen vallen onder de regels van Vlare 5.32.4. Deze regelgeving is echter niet aangepast aan de organisatie van een indoorkartingrace op grote schaal. De vraag is of het Sportpaleis bijvoorbeeld op het vlak van luchtafzuiging voldoende uitgerust is om evenementen met uitzonderlijke productie van uitlaatgassen te organiseren.

Moet voor dit soort van "indoor"-evenementen geen nieuw type van vergunningsprocedure ingesteld worden, om gezondheidsproblemen bij het publiek te voorkomen ?

Wie is er verantwoordelijk bij eventuele ongevallen ?

Antwoord

Overeenkomstig titel I van Vlare zijn zalen voor gemotoriseerde sportmanifestaties (indoorkarting e.d.) onder de subrubriek 32.2.4. ingedeeld in klasse 2. In het kader van de vergunningsprocedure is een advies vereist van de afdelingen Milieuvergunningen en Preventieve en Sociale Gezondheidszorg. Deze laatste afdeling is bevoegd voor de gezondheidsaspecten.

Zo nodig kunnen in de milieuvergunning bijzondere voorwaarden worden opgelegd, inzonderheid op het vlak van luchtafzuiging.

Wat de verantwoordelijkheden betreft, bepaalt artikel 8 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning dat "de vergunningen verleend op grond van dit decreet geen afbreuk doen aan de rechten van derden".

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIËN, BEGROTING EN GE-
ZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 30
van 4 december 1998
van de heer DIRK VAN MECHELEN

Werkgroep ziekenhuisconcept – Stand van zaken

In de schoot van de Vlaamse Gezondheidsraad bereidt een werkgroep "ziekenhuisconcept" een advies voor met betrekking tot de nota "Een ziekenhuisconcept voor Vlaanderen", waarin een nieuw ziekenhuisconcept is uitgewerkt ter voorbereiding van een gedefederaliseerd ziekenhuisbeleid.

1. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de werkzaamheden van de werkgroep "ziekenhuisconcept" ?
2. Wanneer wordt het betrokken advies gefinaliseerd ?

Antwoord

Het advies met betrekking tot de nota "Een ziekenhuisconcept voor Vlaanderen" was voor goedkeuring geagendeerd op de plenaire vergadering van 15 december 1998.

Dit advies zal worden bezorgd aan de voorzitter van het Vlaams Parlement.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 46
van 3 december 1998
van de heer HERMAN LAUWERS

Imamopleidingen – Erkenning

In een voor de Nederlandse Tweede Kamer bestemd rapport van 16 januari 1997 over imamopleiding (Landman, N., "Imamopleiding in Nederland : kansen en knelpunten") wordt ook de Belgische toestand aangehaald met betrekking tot de opleidingen voor bedienaars van de erediensten en het godsdienstonderricht van erkende godsdiensten, en meer bepaald dan de situatie van de islam.

Daarin wordt onder andere gesproken over imamopleidingen in Nederland waaraan af en toe studenten uit Vlaanderen deelnemen. In het rapport staat : "Reeds nu mogen bestaande particuliere imamopleidingen af en toe studenten uit Vlaanderen verwelkomen. Zolang België nog geen Vlaamstalige (sic) imamopleiding heeft, zou een Nederlandse imamopleiding mede de Vlaamse markt kunnen bedienen."

In antwoord op de schriftelijke vraag nr. 478 van 29 januari 1997 van volksvertegenwoordiger Alfons Borginon bevestigde de federale minister van Justitie dat het hier om een gemeenschapsbevoegdheid gaat (*Kamer van Volksvertegenwoordigers, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 151 van 16 november 1998, blz. 20586 – red.*).

1. Welke theologische opleidingen voor de verschillende erkende godsdienstige of levensbeschouwelijke stromingen zijn erkend ?

Welke worden door de overheid volledig of gedeeltelijk gefinancierd ?

2. Zijn er vanuit islamitische kringen reeds aanvragen voor erkenning van een imamopleiding (of een opleiding leerkracht Islamitische Godsdienst) ingediend ? Zo ja, welke ? Indien een aanvraag tot erkenning werd afgewezen, op welke gronden gebeurde dit dan ?

Zijn er, indien er geen formele aanvragen tot erkenning zijn, reeds besprekingen hieromtrent geweest ?

3. Wat is het statuut van de imamopleiding die sinds 1983 wordt verzorgd door het Islamitisch Cultureel Centrum in België ?
4. Is er voor imamopleidingen overleg gepleegd met Nederland ? Zo ja, welke instanties voeren dit overleg ?
5. Is het vanuit een Belgisch beleidsperspectief denkbaar dat een Nederlandse imamopleiding tegelijkertijd zou kunnen dienen als imamopleiding voor Vlaanderen ?

Antwoord

Vooreerst wil ik duidelijk stellen dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de functie van een religieus voorganger zoals de imam, en de leraar Islamitische Godsdienst.

De opleiding tot imam, bedienaar van de eredienst binnen de islamitische godsdienst, is hoofdzakelijk een bevoegdheid van het hoofd van eredienst van die godsdienst en staat los van de vereisten gesteld aan godsdienstleerkrachten.

Het hoofd van eredienst zal hierover gesprekken moeten voeren met de federale overheid, met name met de federale minister van Justitie, aangezien de bezoldiging van deze imams onder zijn bevoegdheid valt.

De leerkrachten Islamitische Godsdienst maken wel deel uit van mijn bevoegdheid. Ik zal me in mijn antwoord dan ook beperken tot de elementen die betrekking hebben op hun opleiding. Het gaat hier om een lerarenopleiding wat het hoger onderwijs buiten de universiteit betreft, of een meer algemene wetenschappelijke of theologische vorming aan de universiteit.

Inleidend geef ik een overzicht van de historiek van het dossier.

De islam werd in 1974 door de Belgische staat erkend. In 1978 volgden de uitvoeringsbesluiten. Het rechtstreeks gevolg was dat er in onderwijs in de islamitische godsdienst moest worden voorzien.

Tot 1985 werden de leraars Islamitische Godsdienst vooral gerecrueteerd uit het buitenland. In 1985 werd de voorwaarde van vijf jaar verblijf door de minister van Justitie ingeschreven. Gevolg was dat men voor de recrutering van leraars Islamitische Godsdienst is aangewezen op moslims die in België verblijven. Tot dan was er geen enkele vorm van opleiding voor leraars Islamitische Godsdienst in België. Om aan deze nood tegemoet te komen, organiseerde het Islamitisch Cultureel Centrum in Brussel zelf cursussen. Het Centrum kon dit des te gemakkelijker opleggen aan de toekomstige leraars, omdat het sedert 1978 optrad als plaatsvervangend hoofd van eredienst.

In 1989 werd de bevoegdheid tot plaatsvervangende van het hoofd van eredienst door de federale regering onttrokken aan het Islamitisch Cultureel Centrum. Na de nodige politieke en ideologische ontwikkelingen werd een Voorlopige Raad der Wijzen opgericht, die als taak had voorstellen te doen aan

de minister van Justitie inzake de erkenning van een hoofd van eredienst voor de islam.

De bevoegdheid tot voordracht van de godsdienstleraren werd toegekend aan een technisch comité dat functioneerde in de schoot van de Voorlopige Raad. Het mandaat van de Voorlopige Raad liep af eind 1992. Op sterk aandringen van toenmalige gemeenschapsminister Luc Van den Bossche besliste de minister van Justitie in oktober 1992 een technisch comité sui generis op te richten. Dit technisch comité kreeg als opdracht de tot dan in dienst zijnde leraars voor te dragen, zodat zij door de scholen konden worden aangesteld. Dit technisch comité werd in 1994 overkoepeld en in 1997 vervangen door de Executieve van de Moslims van België.

Door het ontbreken van een globaal wettelijk kader en de nodige voorzieningen werd inzake onderwijs tot 1991 een ad hoc beleid gevoerd. Concreet betekende dit dat langdurige afwijkingen werden toegestaan op zowel de taal- als de nationaliteitswetgeving. Als gevolg daarvan verkeerde het gros van de aangestelde leraars Islamitische Godsdienst in een onregelmatige situatie.

Met betrekking tot de nationaliteitsvereiste kan een afwijking worden toegestaan. Voor leerkrachten Islamitische Godsdienst van een andere nationaliteit dan een nationale van de Europese Unie (EU), wordt deze afwijking slechts toegestaan na onderzoek van hun antecedenten door de federale Dienst Vreemdelingenzaken.

Sedert 1992 wordt er werk gemaakt van een betere opleiding voor deze leerkrachten.

De eerste doelstelling was de uitzonderingen die in het verleden werden toegestaan op de taalwetgeving ongedaan te maken. Degenen die niet aan de taalwetgeving voldeden, werden verplicht een taalexamen af te leggen of een Nederlandstalig diploma te behalen. Eén van de opties was dat deze leerkrachten konden inschrijven in de opleiding sociale promotie voor het behalen van een getuigschrift van pedagogische bekwaamheid (de vroegere D-cursus), waarmee zij voldoen aan de taalwetgeving. Er werd in een overgangperiode voorzien voor die leerkrachten die in dienst waren vóór 21 december 1991. Van hen werd verwacht dat zij vóór 1 september 1997 aan de taalwetgeving zouden voldoen door dit getuigschrift te behalen.

Nieuwe leerkrachten moeten sedert 1992 aan de taalwetgeving voldoen vooraleer tot het beroep te worden toegelaten.

Sedert september 1997 worden leerkrachten Islamitische Godsdienst nog slechts toegelaten in het onderwijs als zij beschikken over :

- een Nederlandstalig diploma of getuigschrift
- én
- een pedagogisch diploma.

Sedert dit academiejaar wordt in de lerarenopleiding van de Erasmushogeschool ook het vak Islamitische Godsdienst als optie aangeboden aan toekomstige leerkrachten.

Ondanks het uitblijven van de erkenning van het hoofd van eredienst, heeft het gevoerde onderwijsbeleid van de laatste jaren ervoor gezorgd dat :

- de onregelmatigheden uit het verleden zijn opgelost, met als gevolg dat alle huidige leerkrachten Islamitische Godsdienst voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarden met betrekking tot nationaliteit en taal ;
- de Vlaamse onderwijsinstellingen kunnen beschikken over pedagogisch geschoolde leerkrachten Islamitische Godsdienst ;
- binnen het regulier aanbod van lerarenopleiding de mogelijkheid bestaat het vak Islamitische Godsdienst te volgen.

Ingaand op de concrete vraagstelling kan ik dan ook het volgende antwoorden.

1. De erkenning van de opleidingen voor de uitoefening van een ambt van **bedienaar van de eredienst** voor de verschillende erkende godsdiensten behoort niet tot mijn bevoegdheid. Dit is een louter interne aangelegenheid van het hoofd van eredienst.

Wel worden er theologische en godsdienstwetenschappelijke of levensbeschouwelijke opleidingen gesubsidieerd aan de Vlaamse universiteiten. Het gaat om de volgende universitaire opleidingen in het studiegebied van de godsdienstwetenschappen en moraalwetenschappen in ruime zin.

Katholieke Universiteit Leuven

- kandidaat in de godsdienstwetenschappen en godgeleerdheid
- licentiaat in de godsdienstwetenschappen

- licentiaat in de godgeleerdheid
- magister in de godgeleerdheid (Sacrae Theologiae Magister) (Nederlands en Engels)
- doctor in de godgeleerdheid
- bachelors degree in theology and religious studies
- masters degree in religious studies
- masters degree in theology
- doctors degree in theology
- aanvullende academische opleiding pastoraaltheologie
- academische lerarenopleiding
- licentiaat in het kerkelijk recht
- doctor in het kerkelijk recht
- licentiaat in de toegepaste theologie

Universiteit Gent

- kandidaat in de moraalwetenschappen
- licentiaat in de moraalwetenschappen
- licentiaat in de morele begeleiding
- doctor in de moraalwetenschappen
- doctor in de moraalwetenschappen : morele begeleiding

Vrije Universiteit Brussel

- kandidaat in de moraalwetenschappen
- licentiaat in de moraalwetenschappen
- licentiaat in de morele begeleiding
- doctor in de moraalwetenschappen
- doctor in de moraalwetenschappen : morele begeleiding

Deze opleidingen worden uiteraard slechts gefinancierd voorzover zij voldoen aan de bepalingen omtrent programmatie- en rationalisatienormen.

*Faculteit voor de Protestantse Godgeleerdheid
Brussel*

- kandidaat, licentiaat en doctor in de protestantse godgeleerdheid
- academische lerarenopleiding

De Faculteit voor Protestantse Godgeleerdheid wordt niet per opleiding of student bekostigd, maar krijgt een forfaitair bedrag dat alleen jaarlijks wordt geïndexeerd.

De *Evangelische Theologische Faculteit in Heverlee* mag dezelfde titels uitreiken als de Protestantse Faculteit, maar deze worden niet door de overheid bekostigd.

Al deze opleidingen hebben een bredere functie. Het is mogelijk dat, naargelang de beslissingen van het hoofd van eredienst, de opleiding tot bedienaar van eredienst (deels) samenvalt met theologische of algemeen wetenschappelijke opleidingen aan de universiteit.

Met betrekking tot de **godsdienstleerkrachten** worden de bekwaamheidsbewijzen, de weddenschappen en de bezoldigingsregeling geregeld in het besluit van de Vlaamse regering van 26 september 1990. Een regeling voor de islamitische godsdienst is in bovenvermeld besluit nog niet opgenomen, wegens het gebrek aan volwaardige gesprekspartners die deze godsdienst vertegenwoordigen.

In onderling overleg tussen de toenmalige gemeenschapsminister van Onderwijs en de Executieve werd er een voorlopige regeling uitgewerkt in de omzendbrief OND/III/3/PL van 10 augustus 1993 inzake de organisatie van het onderricht in de islamitische godsdienst. Hierin wordt bepaald dat de leerkrachten Islamitische Godsdienst moeten voldoen aan de nationaliteitsvoorwaarden en de taalwetgeving, en dat zij over een pedagogisch diploma moeten beschikken.

Om mogelijk te maken dat de leerkrachten aan de voorwaarden omtrent taalwetgeving en pedagogische bekwaamheid voldoen, werd in een aantal scholen voor sociale promotie een GPB-opleiding (getuigschrift van pedagogische bekwaamheid) voor leerkrachten Islamitische Godsdienst georganiseerd.

Leerkrachten of toekomstige leerkrachten Islamitische Godsdienst kunnen dus inschrijven in

de GPB-opleiding om te voldoen aan de pedagogische eisen van de overheid.

Maar sedert dit academiejaar wordt ook in de lerarenopleiding van de Erasmushogeschool het vak Islamitische Godsdienst als optie aangeboden aan toekomstige leerkrachten. Deze opleiding kwam met steun van mijn voorganger en mezelf tot stand in samenwerking met de Erasmushogeschool en de Executieve van de Moslims. Daarmee wordt voor het eerst mogelijk dat ook voor deze erkende godsdienst via een reguliere lerarenopleiding leerkrachten worden opgeleid; zij kunnen nu een onderwijsdiploma op niveau van regentaat behalen en naast het vak Islam zullen deze toekomstige leraars ook andere vakken geven.

De bekwaamheidsbewijzen afgeleverd door de huidige opleidingen (zowel in onderwijs sociale promotie als in de hogeschool) zijn uiteraard door de overheid erkende bekwaamheidsbewijzen. De nauwe samenwerking tussen overheid, onderwijsinstellingen en het hoofd van eredienst maakt de erkenning mogelijk van de pedagogische diploma's of getuigschriften door het hoofd van eredienst. Het hoofd van eredienst kan evenwel altijd bijkomende voorwaarden stellen om tot voordracht van een leerkracht over te gaan.

Zodra de federale minister van Justitie overgaat tot de erkenning van het hoofd van eredienst van de islamitische godsdienst (na de verkiezingen van 13 december 1998), beschik ik over een volwaardige gesprekspartner om te onderhandelen over de bekwaamheidsbewijzen, bezoldigingsregeling, enzovoort. Dit zal zijn beslag vinden in een wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 26 september 1990.

De huidige pedagogische opleidingen voor leerkrachten Islamitische Godsdienst gebeuren binnen erkende en gesubsidieerde/gefinancierde onderwijsinstellingen en worden als dusdanig gesubsidieerd/gefinancierd.

2. Er zijn mij geen aanvragen bekend omtrent erkenning van imamopleidingen. Met betrekking tot de contacten en gesprekken omtrent opleidingen voor leerkrachten Islamitische Godsdienst verwijs ik naar mijn inleiding en naar punt 1 van de vraag. Sedert 1991 is het beleid steeds tot stand gekomen in gesprek met de respectieve verantwoordelijken voor de eredienst.

Ik kan hieraan toevoegen dat de (toenmalige) Executieve van de Moslims bij schrijven van 12 december 1996 de vraag stelde om gesprekken op te starten over een officiële vorming voor leerkrachten Islamitische Godsdienst op de niveaus van regentaat en licentie.

In antwoord op deze vraag werden door het kabinet van mijn voorganger, Luc Van den Borsche, gesprekken georganiseerd tussen vertegenwoordigers van de Executieve enerzijds en vertegenwoordigers van de Erasmushogeschool, de Hogeschool Limburg en de Universiteit Gent anderzijds. Deze instellingen hadden eerder hun interesse in dergelijke opleidingen laten blijken.

De gesprekken met de hogescholen leidden tot het eerder vermeld aanbod van Islamitische Godsdienst als optie binnen de lerarenopleiding in de Erasmushogeschool. De Hogeschool Limburg besliste voorlopig af te zien van de organisatie van deze opleiding.

De gesprekken met de vertegenwoordigers van de Universiteit Gent leidden niet tot een concreet resultaat. In de huidige stand van zaken lijkt het me aangewezen de oprichting van een licentie in de islamitische godsdienstwetenschappen te zien in het ruimer verband van de universitaire ruimte Vlaanderen.

3. Ik kan geen antwoord geven op de vraag naar het statuut van de imamopleiding die wordt verzorgd door het Islamitisch Cultureel Centrum in België.

Ik kan slechts medelen dat de opleidingen tot godsdienstleraar die door het Islamitisch Cultureel Centrum worden georganiseerd, nooit werden erkend door de minister van Onderwijs, onder meer omdat ze niet in het Nederlands werden gegeven.

Deze cursussen worden vooral gezien als een voorbereiding op het examen over godsdienstinhoud dat de Executieve van de Moslims organiseert voor de selectie van kandidaat-leraren die zullen worden voorgedragen als leerkracht Islamitische Godsdienst.

4. Ik kan ook geen antwoord geven op de vraag naar eventueel overleg tussen België en Nederland betreffende de imamopleidingen.

Ik kan wel medelen dat er, wat de opleiding van islamitische godsdienstleraren betreft, geen

gesprekken zijn geweest met Nederlandse opleidingsinstellingen. Het beleid in Vlaanderen is steeds uitgegaan van de visie dat ook voor deze erkende godsdienst een eigen opleidingsaanbod in Vlaanderen moet worden uitgebouwd. In het tweede rapport-Dillemans wordt in twijfel getrokken of het aangewezen is aan één van onze universiteiten een echte opleiding Islamgodsdienst in te stellen, en wordt gesuggereerd om daarvoor met Nederland, meer bepaald Leiden, samen te werken. Het zal de vraagsteller wellicht niet onbekend zijn dat in Nederland meerdere islamopleidingen bestaan, waarover echter geen eenstemmigheid is binnen de islamgemeenschap.

Wellicht zullen over de universitaire opleidingen nog uitvoerige gesprekken moeten worden gevoerd, waarbij ook de Executieve van de Moslims betrokken partij zal zijn.

5. Ook hier ligt een antwoord inzake de erkenning van de Nederlandse imamopleidingen buiten mijn bevoegdheid.

Voor de minister van Onderwijs gelden voor toekomstige leerkrachten Islamitische Godsdienst die in het buitenland een opleiding volgen, dezelfde regels inzake de gelijkwaardigheid van diploma's en andere aanstellingsvoorwaarden als voor andere (leraren)opleidingen. Ik verwijs hierbij naar de decreten betreffende de rechtspositie van 27 maart 1991. Eveneens moet ik hier nogmaals melding maken van de procedure tot toekenning van een afwijking op de nationaliteitsvereiste.

Hier dient zeker te worden vermeld dat het hoofd van eredienst zelf nog bijkomende voorwaarden kan opleggen vooraleer over te gaan tot voordracht van de kandidaten. Het is dus ook mogelijk dat het hoofd van eredienst deze buitenlandse opleidingen niet (zonder meer) erkent.

Het beleid van de Vlaamse minister van Onderwijs omtrent deze problematiek is er sedert 1991 steeds op gericht geweest de rechten van deze minderheidsgroep in Vlaanderen te waarborgen. Het uitbouwen van een Vlaams opleidingsaanbod voor hun godsdienstleraren is dan ook evident.

Ik ben ervan overtuigd dat – zodra de federale minister van Justitie overgaat tot de erkenning van het hoofd van eredienst voor de islam – ik de vruchten mag plukken van het gevoerde be-

leid en dat een wettelijke regeling voor de leerkrachten Islamitische Godsdienst – in overleg met dit hoofd van eredienst – niet lang meer op zich zal laten wachten.

Vraag nr. 47
van 3 december 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Nederlandstalig onderwijs Brussel – Leerkrachten

Voor het Brusselse Nederlandstalig onderwijs gelden specifieke normen. De vraag is of dit volstaat om de toestroom van anderstalige leerlingen op een degelijke wijze op te vangen.

De personen die het best zijn geplaatst om daarover te oordelen, lijken mij de leerkrachten te zijn.

Werd er ooit een peiling uitgevoerd bij het onderwijzend personeel in de Nederlandstalige scholen van Brussel om hun zienswijze te kennen inzake het onderwijs dat zij verstrekken in de gegeven omstandigheden ?

Indien dit onderzoek er niet is geweest, meent de minister dan niet dat het noodzakelijk is ?

Beschikt de minister over het personeelsverloop in de Nederlandstalige scholen van Brussel ? Is dat verloop groter dan elders in Vlaanderen ?

Klopt het dat er een tekort aan onderwijzers is voor de Nederlandstalige scholen in Brussel ?

Antwoord

Door het Onderwijsdepartement is er nooit een systematisch onderzoek uitgevoerd rond de toestand van het onderwijzend personeel in scholen van het Brusselse hoofdstedelijke gewest.

Nochtans heeft de Vlaamse overheid recentelijk bijzondere aandacht geschonken aan de Brusselse onderwijsproblematiek. Ik verwijs meer bepaald naar de publicatie "Het Nederlandstalig onderwijs in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest" van het Onderwijsdepartement, waarin enerzijds specifieke onderwijsmaatregelen en anderzijds uitvoerige statistische basisinformatie zijn opgenomen. Een exemplaar van deze brochure is als **bijlage** gevoegd.

Daarnaast wordt ook in het "Jaarverslag 1997-1998 van de inspectie secundair onderwijs" ingegaan op

het Nederlandstalige karakter van de Vlaamse secundaire scholen in het Brusselse hoofdstedelijke gewest.

Mijn administratie beschikt niet over indicaties dat het personeelsverloop (d.i. het overstappen naar een andere school of inrichtende macht, respectievelijk het uitstappen uit het onderwijscircuit) groter is dan dat in andere Vlaamse regio's.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
 VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
 STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 33
van 3 december 1998
van de heer JAN CAUBERGS

Vlaamse Leeuw – Uitvoeringsverplichting

Volgens een krantenbericht (Het Laatste Nieuws, van 28 oktober 1998) heeft de Vlaamse regering een besluit genomen dat de Vlaamse Leeuw moet klinken op bepaalde dagen.

1. Is dit besluit aan al de instanties die onder deze regelgeving ressorteren, meegedeeld ? Zo ja, wanneer gebeurde dit en op welke manier werden zij ervan in kennis gesteld ?
2. Wordt de minister in kennis gesteld van het niet opvolgen van dergelijke voorschriften ?
3. Wie of welke instantie moet het toezicht uitoefenen op een correcte naleving van dit besluit ?
4. Valt een officieel Te Deum (bijvoorbeeld op 21 juli, 15 november) ook onder deze regelgeving ?
5. Is dit besluit in het Staatsblad verschenen en zo ja, wanneer ?

Antwoord

Tot op heden bestaan er nog steeds geen wettelijke voorschriften waarbij de uitvoering van het Vlaams volkslied wordt opgelegd.

Wel wordt momenteel door mijn administratie gewerkt aan een nieuwe omzendbrief waarin de precieze richtlijnen worden voorgeschreven inzake zowel het hijsen van de vlag van de Vlaamse Gemeenschap, als de uitvoering van het Vlaams volkslied.

Vraag nr. 37
van 10 december 1998
van mevrouw VERA DUA

Overleg met Vereniging van Vlaamse Provincies – Agenda

De Vlaamse regering besliste onlangs met de Vereniging van Vlaamse Provincies (VVP) gesprekken aan te gaan met het oog op een afsprakennota over aspecten van de bestuurlijke organisatie in Vlaanderen met betrekking tot de provincies.

Voor mij is deze beslissing een essentiële bijsturing van de krachtlijnennota die de Vlaamse regering opstelde met het oog op het afsluiten van een pact met de gemeenten.

Het provinciaal bestuursniveau moet inderdaad als volwaardige partner worden betrokken bij de onderhandelingen voor een betere organisatie van het binnenlands bestuur.

1. Heeft de minister reeds gesprekken gevoerd met de Vereniging van Vlaamse Provincies in uitvoering van deze regeringsbeslissing? Zo ja, welke werkagenda werd afgesproken?
2. Indien dit niet het geval is, heeft hij reeds een werk- en tijdschema opgesteld om deze afspraken verder uit te werken met de provincies?

Antwoord

Op 19 december 1998 hechtte de Vlaamse regering haar goedkeuring aan een algemeen plan tot uitvoering van het pact met de gemeenten en de OCMW's, en aan een projectstructuur die tot doel heeft de uitvoering van het algemeen plan op te volgen.

De Vlaamse regering pleegde daarover reeds overleg, zowel met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten als met de Vereniging van Vlaamse Provincies. Ook met de Vlaamse Gemeenschapscommissie wordt overleg georganiseerd.

Het is de bedoeling dat het overleg met de VVP tijdens de eerste maanden van 1999 resulteert in een afsprakennota met de provincies.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
 VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 44
van 26 november 1998
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Materiële bijstand gehandicapten – Leeftijdscriterium

In het besluit van de Vlaamse Executieve van 31 juli 1992 tot vaststelling van de criteria, modaliteiten en bedragen van de tussenkomsten voor individuele materiële bijstand tot sociale integratie ten gunste van personen met een handicap, staat in artikel 6 dat deze bijstand slechts kan worden toegekend aan personen met een handicap die de volle leeftijd van 65 jaar hebben bereikt op het ogenblik dat ze een vraag tot materiële bijstand indienen, met dien verstande dat de handicap vóór de leeftijd van 65 jaar moet worden vastgesteld.

Welke redenering schuilt achter deze leeftijdslijm?

Meent de minister niet dat deze regelgeving ook moet gelden voor personen waarvan de handicap na de leeftijd van 65 wordt vastgesteld?

Antwoord

Het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) is van toepassing op personen met een handicap die de leeftijd van vijftig jaar niet hebben bereikt op het ogenblik van hun aanvraag tot inschrijving en op de voorzieningen die bijstand tot sociale integratie verlenen.

De doelgroep van het Vlaams Fonds op het ogenblik van de aanvraag wordt door artikel 2 van voormeld decreet nauwkeurig als volgt omschreven: "... de personen met een handicap die de volle leeftijd van vijftig jaar niet hebben bereikt op het ogenblik van hun aanvraag tot inschrijving ..."

Artikel 6 uit het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1992 tot vaststelling van de criteria, modaliteiten en bedragen van de tussenkomsten voor individuele materiële bijstand tot sociale integratie ten gunste van personen met een handicap, vult het voormeld artikel uit het decreet aan. De personen met een handicap ouder dan vijftien jaar kunnen aanspraak maken op bijstand uit hoofde van de handicap waarvoor zij vóór het bereiken van de leeftijdsgrens door het Fonds of door de rechtsvoorgangers van het Fonds werden erkend.

De redenering die schuilgaat achter deze leeftijds-limiet is tot stand gekomen vanuit de historische benadering van de "sociale reclassering van de mindervaliden", die in oorsprong en in essentie erop was gericht de wederinschakeling in het actieve beroepsleven te bewerkstelligen. Bij de oprichting van het Vlaams Fonds komt de "sociale integratie" in de plaats van de "sociale reclassering".

In de memorie van toelichting bij het decreet van 27 juni 1990 is bij de bepalingen inzake de doelgroep (artikel 2) het volgende opgenomen :

"... De omschrijving laat meteen toe de doelgroep af te bakenen ten aanzien van categorieën die op andere vormen van welzijns- of gezondheidszorg zijn aangewezen, zoals bijvoorbeeld bejaarden, kansarmen of volwassen psychiatrisch patiënten. ... De zorg voor personen die na 65 jaar gehandicapt worden is in principe toegewezen aan het bejaardenbeleid."

Ik meen dat de praktijk inzake de inschrijving in het Vlaams Fonds, met betrekking tot de leeftijdsgrens, conform is aan de bedoelingen van de wetgever die zijn vastgelegd in de precieze bepalingen van het decreet.

Door de residuaire bevoegdheid dient het Vlaams Fonds rekening te houden met het feit dat vanuit andere wetgevingen eveneens specifieke bijstandsvormen voor personen met een handicap worden aangeboden. Ik ben voorstander van de benadering dat personen met een handicap maximaal gebruikmaken van diverse ondersteunende maatregelen en bijstandsvormen die ook van toepassing zijn voor andere groepen in de samenleving. Met betrekking tot handicaps die zich manifesteren na het bereiken van de leeftijd van 65 jaar, die veelal het gevolg zijn van het verouderingsproces, dienen mensen een beroep te kunnen doen op de vele diensten en voorzieningen in de ouderenzorg.

Een eventuele wijziging van de leeftijdsgrens zou het voorwerp moeten uitmaken van een principieel

debat dat een wijziging van het artikel 2 van het decreet van 27 juni 1990 voorafgaat. Een eventuele algemene verruiming van de doelgroep naar +65-jarigen, en zelfs een eventuele verruiming die beperkt blijft tot de vragen inzake individuele materiële bijstand, zou een belangrijke budgettaire weerslag hebben op de begroting van het Vlaams Fonds.

Een dergelijke fundamentele herdefiniëring van de opdracht van het Vlaams Fonds wordt niet voorgesteld in het beleid dat de Vlaamse regering voert inzake de integratie van personen met een handicap.

Vraag nr. 49
van 9 december 1998
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Beschutte werkplaatsen – Kostprijs

Volgens informele bronnen zou het kabinet van de minister beschikken over een studie betreffende de kostprijs van beschutte werkplaatsen.

Naar verluidt zouden de onderzoekers in de studie tot de bevinding komen dat de kostprijs van beschutte werkplaatsen geen vijf, maar negen miljard bedraagt.

Ik had dienaangaande van de minister graag een antwoord gekregen op de volgende vragen.

1. Is bovengenoemde studie effectief gerealiseerd ?

Zo ja, door wie ?

Waarom werden de resultaten van deze studie nog niet openbaar gemaakt ?

Wordt deze studie op korte termijn ter beschikking gesteld van het Vlaams Parlement ?

2. Klopt het gerucht dat de kostprijs van de beschutte werkplaatsen negen miljard zou bedragen ?

Welke beleidsmatige conclusies knoopt de minister aan deze resultaten vast ?

Antwoord

Ik heb geen weet van het bestaan van een recente studie over de kostprijs van de beschutte werkplaatsen.

Het uitvoeren van een dergelijke studie is evenmin gepland.

In de ontwerpbegroting van 1999 van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap werd 5.733.452.000 frank uitgetrokken voor de subsidiëring van de werking van de beschutte werkplaatsen.

**Vraag nr. 50
van 10 december 1998
van de heer JOS STASSEN**

BPA Burchtdam (Ninove) – Archeologische bezwaren

Het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium (IAP) zou in het voorjaar, in het kader van het openbaar onderzoek bij het bijzonder plan van aanleg (BPA) Burchtdam (Ninove), verschillende bezwaren hebben geuit over een specifiek aspect van het project, namelijk de aanleg van een parking op een archeologische site. Het zou om een zeer belangrijke castrale site gaan van de historisch best gedocumenteerde burcht in het Vlaamse gewest.

De aanleg van de parking zou onherroepelijke schade toebrengen aan de site en het laatste cultuurhistorische relict van de heerlijkheid Ninove uit het landschap wegsnijden.

Het Instituut zou al sinds 1996 bij het Ninoofse stadsbestuur hebben aangedrongen om het ontwerp te wijzigen, maar blijkbaar werd daarmee geen rekening gehouden.

1. Wat is nu eigenlijk de kritiek op het project van de gemeente Ninove ?
2. Sinds wanneer volgt het Instituut dit dossier en welke concrete maatregelen heeft het Instituut al genomen in dit dossier ?
3. Deelt de minister mijn mening dat desnoods moet worden overgegaan tot bescherming van de site ?

Antwoord

Om in het globale ontwikkelingsproces van onze Vlaamse ruimte over de archeologische belangen te waken, werd in 1991 binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium opgericht. Vanuit die

opdracht heeft dit Instituut met betrekking tot de plannen van de stad Ninove duidelijke bezwaren.

De historische ontwikkeling van Ninove steunt op vier groeipolen (pre-stedelijke nederzetting, parochie, abdij en burcht), waarvan er twee nog (gedeeltelijk) zichtbaar zijn in het Ninoofse landschap : abdij en burcht.

Een parking op de burchtsite snijdt dit laatste relict van de heerlijkheid Ninove weg en vernielt andermaal een van de Denderburchten op de grens tussen historisch Vlaanderen en Brabant. Een parking met ondergrondse waterafvoer en een feitelijke drooglegging van de ondergrond heeft immers tot gevolg dat de bouw- en andere (mobiele) resten in vergankelijk materiaal uit het bodemarchief verdwijnen.

Tevens vernielt alleen al het bouwrijp maken van de burchtzone – door onder meer zware machines op drassig terrein, onoordeelkundig verwijderen van bomen en af- en uitgravingen – een groot gedeelte van het bodemarchief. Het belang van dit bodemarchief werd onder meer vastgesteld bij het noodonderzoek dat naar aanleiding van een breuk in de waterleiding op het Ninoofse Paul De Montplein, in het noordelijk gedeelte van het voormalige voorhof, in juni 1997 door de archeoloog van het IAP en de provinciale archeoloog van Oost-Vlaanderen werd ingesteld. De voormalige burchtspoort tegenover de Begijnenbrug over de Dender bleek hierbij nog bijzonder goed bewaard. Tot op een diepte van meer dan één meter stak nog opgaand muurwerk.

Het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium is sinds juni 1995 op de hoogte, toen de geschreven pers berichtte over de opties van de stad Ninove om ten zuiden van de Dender, nabij de industriële vestiging Fabelta, een parking in te richten op de plaats van de motte en het voorhof van de Ninoofse burcht. In een eerste reactie werd door het IAP geattendeerd op de meldingsplicht (zoals bepaald in artikel 8 van het decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium) en werd voorgesteld om eventueel een voorafgaand noodonderzoek uit te voeren na overleg tussen het IAP en de stad Ninove.

Na studie bleek dat de site niet alleen een groot archeologisch potentieel bezit, maar tevens zeer goed historisch is gedocumenteerd. Het is deze combinatie die deze site zó belangrijk maakt dat zij in feite het belang van een archeologische opgraving overstijgt.

Intussen kwam het antwoord van de stad Ninove (juni 1995) met het verzoek over te gaan tot een voorafgaand archeologisch noodonderzoek. Gezien de hierboven beschreven herbronning over de waarde van de site en de zeer hoge kostprijs van het onderzoek (in zeer nat gebied, met een te verwachten stratigrafie van zeven eeuwen en de inzet van technische middelen als onder meer bronnering) werd besloten om het opstarten van een beschermingsprocedure te onderzoeken.

Dit voornemen werd naar aanleiding van enkele voorvergaderingen rond het BPA nr. 15 Burchtdam schriftelijk medegedeeld in januari 1997, vermits de parking als bestemming wordt aangehouden.

In januari 1998 werd het BPA Burchtdam wettelijk bekendgemaakt, waarop het openbaar onderzoek volgde. In het kader hiervan werd bezwaar gemaakt tegen de bouw van een parking op deze plaats.

Ik pleit dan ook voor een zo groot mogelijk behoud van de burchtsite. De uitzonderlijke bewaringstoestand van de archeologische waarden van de burchtsite rechtvaardigt het behoud van dit bijzonder exponent van het schaars geworden lokaal historisch erfgoed. Bovendien kan het slaan van deze bres in het collectieve geheugen van Ninove geenszins de hoge kostprijs verantwoorden van het archeologisch onderzoek dat het archeologiedecreet in geval van een effectieve uitvoering van de Ninoofse plannen vereist.

Daarom zal ik aan mijn administratie de opdracht geven om de eventuele bescherming van de burchtsite van Ninove voor te bereiden.

BRIGITTE GROUWELS

VLAAMS MINISTER
VAN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN GELIJKEKANSENBELEID

Vraag nr. 17
van 11 december 1998
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

VGC-vertegenwoordiging in gemeenschapscentra – UFSIA-studie

In de loop van de maand mei bestelde collegelid Jos Chabert van de Vlaamse Gemeenschapscommissie een studie bij een universitaire faculteit teneinde professor Velaers te laten onderzoeken of

het Vlaams Blok juridisch kon worden geweerd uit een aantal instellingen waarvan de Vlaamse Gemeenschapscommissie de organiserende instantie is. Deze studie kostte luidens de mededeling van de minister 80.000 frank.

Aangezien deze studie in overheidsopdracht werd verricht, en werd bekostigd met belastinggeld (wat op zich in een democratische rechtsstaat eigenlijk een schandaal is), meen ik als raadslid van de Vlaamse Gemeenschapscommissie het democratische recht te hebben deze studie in te zien en erover te kunnen beschikken, teneinde mijn controlerende functie ten volle te kunnen uitoefenen.

Tijdens een commissiezitting van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie deelde het collegelid mij mee dat deze studie inmiddels was afgerond. Op mijn uitdrukkelijke vraag om deze studie in te zien en erover te beschikken, wenste het collegelid evenwel niet in te gaan.

Kan de minister bevestigen dat deze studie voltooid is ?

Beschikt zij over deze studie ?

Welke maatregelen neemt de minister opdat ik als raadslid inzage van deze studie zou kunnen nemen en erover zou kunnen beschikken ?

Antwoord

Zoals ik reeds eerder heb gedaan, kan ik bevestigen dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie in mei 1998 een studieopdracht heeft toevertrouwd aan professor Velaers over de vertegenwoordiging van de inrichtende overheid in de Vlaamse gemeenschapscentra in Brussel.

Ik kan bevestigen dat een eerste gedeelte van deze studie werd afgerond. De VGC-collegeleden hebben hun medewerkers de opdracht gegeven dit te bestuderen met het oog op het afronden van de studie in haar geheel.

Wanneer de studie volledig is afgewerkt, zal zij in het college van de VGC worden behandeld.

Vraag nr. 19
van 11 december 1998
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

Nieuwe Brusselse Vlamingen – Adressenbestand

Onlangs is de minister begonnen met het uitgeven van de stadskrant Brussel Deze Week, die wordt verzonden naar alle als dusdanig bekende Brusselse Vlamingen. Zoals de minister weet, is het echter steeds een grote moeilijkheid geweest om deze op het spoor te komen en een actueel bestand bij te houden.

In dit kader is er sinds 1996 in de schoot van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) en in een aantal andere instellingen sprake van om een centraal en actueel adressenbestand aan te leggen van de Brusselse Vlamingen, gebaseerd op betrouwbare gegevens.

Daartoe werd onder meer een poging ondernomen om de Vlaamse gemeenten de adressen te laten bezorgen aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie van die personen die vanuit andere gemeenten van Vlaanderen naar Brussel verhuisden. In dit verband rezen er echter problemen inzake de wet op de privacy.

Vervolgens werd besloten om de administratie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie rechtstreeks toegang te verlenen tot het rijksregister, zodat de Vlaamse Gemeenschapscommissie over een volledig en steeds actueel adressenbestand van alle Brusselse Vlamingen zou kunnen beschikken. Daarvoor moest een koninklijk besluit (KB) worden uitgevaardigd.

Sinds meer dan een jaar hebben we hiervan echter niets meer gehoord.

1. Wat is de actuele stand van zaken in dit dossier ?
2. Waarom moet het zo lang duren vooraleer dit KB rond is en kan worden gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad ?

Werd er bij de bevoegde federale minister reeds op aangedrongen om dit werk met de nodige spoed te laten verlopen ?

Wanneer kan worden verwacht dat de VGC toegang tot dit bestand zal krijgen ?

Onder welke modaliteiten zal dit gebeuren ?

3. Wordt het verzenden van adressen door Vlaamse gemeenten aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie nog altijd voortgezet, of werd dit spoor inmiddels verlaten ?

Zo ja, hoeveel gemeenten doen dit momenteel nog ?

Hoeveel adressen bevat dit bestand inmiddels ?

Wat gebeurt er met dit bestand ?

Antwoord

Ik verwijs naar mijn antwoord dat ik reeds heb gegeven op vraag nr. 13 van 20 november 1998 van de heer Luk Van Nieuwenhuysen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 29 januari 1999, blz. 1020 – red.*).

Het verheugt mij te kunnen melden dat het ontwerp van koninklijk besluit van 1 december 1998, waarbij aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie toegang wordt verleend tot de informatiegegevens van het rijksregister van de natuurlijke personen, ondertussen werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 9 januari 1999.

Het heeft inderdaad lang geduurd om dit KB rond te krijgen. Hierbij moet echter ook rekening worden gehouden met de opeenvolgende wisselingen van de titularissen op de bevoegde federale ministeries van Binnenlandse Zaken en Justitie. Beide ministers dienden het besluit immers te ondertekenen.

Het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie zal weldra een ontwerp van verordening aan de Raad voorleggen waarin de nadere modaliteiten van de toegang worden vastgelegd. Dit ontwerp zal rekening houden met de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van het rijksregister van de natuurlijke personen, de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, het KB van 16 juli 1992 betreffende het recht op toegang tot de bevolkingsregisters, en de beperkingen opgelegd door het KB van 1 december 1998 dat de VGC toegang verleent tot het rijksregister.

De Vlaamse Gemeenschapscommissie zal enkel toegang hebben tot de volgende gegevens : naam, voornaam, geboorteplaats en -datum, geslacht, hoofdverblijfplaats en de samenstelling van het gezin. De Vlaamse Gemeenschapscommissie zal de gegevens enkel kunnen gebruiken om informatie mee te delen over de Vlaamse beleidsinstanties en instellingen die van haar afhangen, en om publicaties te verzenden betreffende de eigen werking.

De oproep tot de Vlaamse gemeentebesturen om informatie over de migratie naar Brussel te bezorgen aan de VGC, was aanvankelijk bedoeld als een noodingreep vanwege de onwil van de Brusselse

gemeentebesturen om deze informatie te bezorgen. Een groot aantal Vlaamse gemeentebesturen heeft evenwel nooit gereageerd op de oproep vanwege de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden.

Hierna geef ik een lijst van de gemeenten in Vlaanderen die aan de VGC hun uitwijkingen naar de hoofdstad hebben meegedeeld. Deze gegevens

worden bijgehouden op de griffie van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. In de praktijk wordt dit bestand, vanwege het partieel karakter ervan, evenwel niet gebruikt.

Gesteld kan worden dat de toegang tot het rijksregister betere perspectieven biedt voor de informatieverstrekking aan de Brusselse Vlamingen.

Gemeenten uit Vlaanderen die aan de VGC hun uitwijkingen naar Brussel hebben medegedeeld

Gemeenten (alfabetisch)	Aantal personen	Vl.-Brab.	Antw.	Limb.	O.-Vl.	W.-Vl.
Affligem	9	9				
Beersel	53	53				
Beveren	4				4	
Bilzen	1			1		
Bocholt	1			1		
Boom	9		9			
Brasschaat	9		9			
Damme	1					1
Diest	2	2				
Dendermonde	6				6	
Genk	9			9		
Gingelom	13	13				
Grimbergen	40	40				
Halle	68	68				
Erpe-Mere	1				1	
Herent	18	18				
Herk-De-Stad	3			3		
Kortrijk	8					8
Lennik	38	38				
Lummen	1			1		
Maarkedal	2		2			
Malle	1					1
Machelen	43	43				
Meeuwen-Gruitrode	1			1		
Meise	34	34				
Merchtem	22	22				
Moerbeke	1				1	
Mol	1		1			
Oosterzele	5				5	
Oudenaarde	10				10	
Overijse	100	100				
Pepingen	1	1				
Pittem	1					1

Gemeenten (alfabetisch)	Aantal personen	Vl.-Brab.	Antw.	Limb.	O.-VI.	W.-VI.
Ronse	21				21	
Schoten	5		5			
Sint-Katelijne-Waver	5		5			
Sint-Martens-Latem	10				10	
Sint-Niklaas	35				35	
Sint-Pieters-Leeuw	55	55				
Sint-Truiden	13			13		
Tervuren	26	26				
Tienen	12	12				
Tongeren	10			10		
Waasmunster	1				1	
Waregem	3					3
Wemmel	319	319				
Westerlo	3		3			
Wetteren	6				6	
Zandhoven	4		4			
Zoersel	1		1			
Zulte	3			3		
	1.048	853	39	42	100	14
Aantal gemeenten	51	17	9	9	11	5

Vraag nr. 20
van 11 december 1998
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

Vlaams-Brusselse verenigingen – Ramadanfeest

Toen ik onlangs te gast was in een gemeenschapscentrum, viel mijn oog op een affiche die betrekking had op de aankondiging van een ramadanfeest op 12 december, dat georganiseerd wordt door RISO Brussel (Regionale Instelling voor Samenlevingsopbouw) in samenwerking met KAV-Interculturele Werking, Brusselleer, het Gemeenschapscentrum De Rinck en de erkende huisvestingsmaatschappij Assam.

Het merkwaardige hieraan is niet alleen dat een aantal Vlaamse organisaties die leven bij de gratie van de subsidies die zij vanwege de Vlaamse regering en de Vlaamse Gemeenschapscommissie ontvangen, zich geroepen voelen om een ramadanfeest te organiseren, maar tevens het feit dat deze affiche tweetalig is met voorrang voor het Frans. Ik wijs er de minister ook op dat voor sommige van

deze organisaties de overheid de inrichtende macht is, zoals voor het GC De Rinck.

1. Acht de minister het normaal dat deze organisaties zich bezighouden met het organiseren van een ramadanfeest ?

Kan de minister meedelen hoe zulks bijdraagt tot de door haar en haar regering beleden integratiegedachte, of moeten we dit veeleer zien in het kader van de integratie van de laatste der overblijvende Vlamingen in Brussel in de islamgemeenschap ?

2. Acht de minister het normaal dat deze organisaties deze activiteit in twee talen aankondigen, en dan nog wel met voorrang voor het Frans, terwijl zulks duidelijk in strijd is met de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken van 18 juli 1966, die bepalen dat organisaties waarvan de Vlaamse Gemeenschap of de Vlaamse Gemeenschapscommissie de inrichtende overheid zijn, hun mededelingen aan het publiek uitsluitend in het Nederlands mogen verrichten ?

3. Hoeveel heeft de organisatie van dit feest in zijn totaliteit gekost, en aan elk van de verschillende verenigingen afzonderlijk ?
4. Wat is de juridische verhouding tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie enerzijds, en elk van deze verenigingen anderzijds ?
5. Hoeveel subsidies krijgt elk van deze verenigingen van de twee betrokken overheden, en welk aandeel maken deze subsidies uit van de totale inkomsten van deze verenigingen ?
6. Welk personeel wordt rechtstreeks of onrechtstreeks door beide overheden gesubsidieerd, in welke statuten gebeurt dit, en wat is het totale personeelsbestand van deze verenigingen ?
7. Behoort het statutair wel tot de opdracht van deze verenigingen om godsdienstige, in casu islamitische feestjes te organiseren ?
- En indien dit niet het geval is, is hier dan geen sprake van misbruik van subsidies ? Moeten deze subsidies in dat geval niet worden ingetrokken ?
8. Heeft de minister evenwel maatregelen genomen om te voorkomen dat er in het vervolg nog Vlaams belastinggeld zou worden gependeed aan het organiseren van dergelijke islamitische feestjes ?
3. De totale kostprijs van het feest bedroeg 10.119 frank.
4. Er bestaat geen juridische verhouding tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC enerzijds en RISO Brussel, KAV Intercultureel en Assam anderzijds.
- Brusselleer is een door de Vlaamse Gemeenschap erkend centrum voor basiseducatie en wordt door de VGC gesubsidieerd. De VGC is de inrichtende overheid van het gemeenschapscentrum De Rinck.
5. In 1998 ontvingen de bovenvermelde organisaties de volgende subsidies vanwege de Vlaamse Gemeenschap en de VGC :
- RISO Brussel : 20.557.413 frank van de Vlaamse Gemeenschap en 1.350.000 frank van de VGC ;
 - Brusselleer : 45.344.592 frank van de Vlaamse Gemeenschap en 7.100.000 frank van de VGC ;
 - De Rinck : 0 frank van de Vlaamse Gemeenschap en 1.236.241 frank van de VGC ;
 - KAV-Intercultureel : 0 van de Vlaamse Gemeenschap en subsidies voor samenlevingsprojecten van de VGC ;
 - Assam : geen subsidies vanwege de Vlaamse Gemeenschap of de VGC.

Antwoord

Ik wens er voorafgaandelijk op te wijzen dat de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger aangehaalde instellingen en verenigingen noch voor hun erkenning, noch voor hun werking onder mijn bevoegdheid ressorteren.

1. Het wijkfeest waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst, werd georganiseerd met de bedoeling verschillende gemeenschappen en specifieke doelgroepen, zoals vrouwen en jongeren, dichterbij elkaar te brengen en elkaars cultuur beter te leren kennen.

Dergelijke activiteiten passen zeer zeker in de integratiegedachte die door mezelf en door de Vlaamse regering wordt onderschreven.

2. In tegenstelling tot de Vlaamse volksvertegenwoordiger meen ik niet dat hier de taalwetgeving werd overtreden.

Het aandeel van de subsidies in het totale inkomstenbudget van de verenigingen kan nog niet worden bezorgd. De verenigingen werken op dit ogenblik aan hun financieel verslag voor het jaar 1998.

6. Volgend personeel wordt door de Vlaamse Gemeenschap en de VGC gesubsidieerd :
- RISO Brussel : 10 voltijdse en 2 halftijdse decretale opbouwwerkers door de Vlaamse Gemeenschap en 1 voltijdse opbouwwerker door de VGC ;
 - Brusselleer : 26 personeelsleden door de Vlaamse Gemeenschap en 6 personeelsleden door de VGC ;
 - De Rinck : 10 personeelsleden door de VGC ;

- KAV-Intercultureel : 1 personeelslid door de VGC ;
 - Assam : geen personeel gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap of de VGC.
7. Gelet op de doelstelling van dit wijkfeest, zoals beschreven onder punt 1, kan hier geen sprake zijn van het misbruik van subsidies voor religieuze doeleinden.

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD* (Reglement artikel 81, 6)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 44
van 22 december 1998
van de heer FRANCIS VERMEIREN

VLAM – Personeel – Projecten

De VZW VLAM (Vlaams Promotiecentrum voor Agro- en Visserijmarketing) heeft in 1997 liefst 756 miljoen ontvangen voor haar werking, waarvan 544 miljoen uit verplichte bijdragen door de bedrijven van de sectoren landbouw, tuinbouw en visserij.

Dit is een vrij aanzienlijk bedrag, waarvan vele zelfstandigen en bedrijven zich afvragen op welke wijze de besteding gebeurt. Zij hebben inderdaad ernstige twijfels over het nut van de aanwending van de gevraagde bijdragen.

Zij stellen ook vast dat een administratie op de been werd gebracht en hebben geen enkel zicht op de kennis en ervaring van het tewerkgestelde personeel.

1. Hoeveel personeelsleden werken er momenteel bij de VZW VLAM ?

Op welke manier werden zij aangeworven ?

Werden er aanwervingsexamens georganiseerd, of op welke andere wijze kwamen zij terecht in de administratie van VLAM ?

2. Hoeveel bedragen de personeelskosten van VLAM, sociale lasten inbegrepen, alsmede eventueel toegekende bijzondere vergoedingen ?
3. Werkt al het personeel met een bediendencontract of een tijdelijk contract van bepaalde duur ?
4. Hoeveel projecten werden er reeds door de VZW VLAM opgestart sedert haar oprichting ? Welke waren de hieraan verbonden kosten ?

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 76
van 14 december 1998
van de heer CARL DECALUWE

Bodemkwaliteit waterlopen – Kortrijk-Roeselare-Tielt

In het antwoord op de schriftelijke vraag nr. 205 van 13 maart 1998 stelde de minister dat de resultaten inzake het kwaliteitsonderzoek van de waterlopen, onder meer in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt, eind oktober 1998 beschikbaar zouden zijn (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 12 mei 1998, blz. 1727 – red.).

1. Wat waren de resultaten inzake de bodemkwaliteit van de waterlopen in het arrondissement Kortrijk-Roeselare-Tielt ?
2. Welke conclusie en voorstellen werden hieraan gekoppeld ?
3. Wat is de budgettaire weerslag om de bodemkwaliteit van betrokken waterlopen aan alle voorschriften te laten voldoen ?

Vraag nr. 77
van 22 december 1998
van mevrouw VERA DUA

Antibiotica in veevoeders – Nutriëntenuitstoot

Momenteel wordt door de Europese Commissie een voorstel uitgewerkt waarin een verbod op het

* datum van afsluiting : 29/1

gebruik van bepaalde antibiotica in veevoeders wordt ingevoerd. Het verbod zal betrekking hebben op een aantal antibiotica die grote verwantschap vertonen met geneesmiddelen voor menselijk gebruik, en dit met het oog op de bescherming van de volksgezondheid, vermits de eerste gevallen van resistentie bij mensen ten aanzien van bepaalde ziektekiemen werden vastgesteld tengevolge van het gebruik van antibiotica in veevoeders. Er is trouwens een algemene trend tot het verbieden van alle antibiotica voor niet-geneeskundige doeleinden in veevoeders, en dit om alle risico's op resistentie te voorkomen.

Volgens bepaalde wetenschappers heeft het gebruik van antibiotica in veevoeders niet alleen een groeibevorderend effect, maar zou dit ook een invloed hebben op de voederreconversie en dus op de uitstoot van nutriënten via de mest.

Indien deze stelling juist is, dan betekent dit dat bij het invoeren van een dergelijk verbod alle prognoses over de nutriëntenuitstoot gemaakt in het kader van het Mestactieplan, zullen moeten worden herberekend en dat ook de afspraken met de veevoederindustrie gemaakt in het kader van een vroegere convenant en van de nieuwe milieubeleidsvereenkomst (MBO), zullen moeten worden herbekeken.

1. Beschikt de minister over gegevens m.b.t. de invloed van het gebruik van antibiotica in veevoeders op de voederreconversie en op de nutriëntenuitstoot via de mest ?
2. Wat is de invloed van een dergelijk Europees verbod op de totale nutriëntenuitstoot in Vlaanderen en dus op de totale mestoverschotten ?
3. In hoeverre kan het verbod op het gebruik van antibiotica in veevoeders het voorwerp uitmaken van het convenant met de veevoederbedrijven en van de nieuwe milieubeleidsvereenkomst ?
4. Welke stappen heeft de minister eventueel reeds ondernomen bij de bevoegde federale minister om op Europees vlak dit verbod zo spoedig mogelijk ingang te doen vinden ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Vraag nr. 78
van 22 december 1998
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Azijnfabriek Sint-Martinus (Strijtem) – Milieuvergunning

Politiek kan soms zo poëtisch zijn. Neem nu de "Azijnfabriek Sint-Martinus N.V." in Strijtem (Roosdaal). Helaas lijkt het inzake wetgeving niet zo poëtisch te zijn. Het bedrijf groeide uit zijn voegen en vormt visueel een miskleun in het landschap.

Of het bedrijf de milieuwetgeving naleeft nadat een milieu-aanvraag inzake de uitbreiding van het bedrijf in beroep door de minister op 9 oktober laatstleden werd geweigerd, is niet duidelijk.

1. Wanneer werd dit bedrijf de laatste vier jaar gecontroleerd ?

Werden er toen onregelmatigheden vastgesteld ?

Wanneer werden er eventueel proces-verbalen opgemaakt ?

2. In welke mate leeft het bedrijf zijn vergunning en de milieuwetgeving momenteel na ?

Gebeurt een deel van de exploitatie momenteel zonder de nodige milieuvergunning ?

Is het bedrijf dan constant in overtreding ?

3. Welke maatregelen heeft de minister genomen indien er inderdaad nog overtredingen zijn ?

Vraag nr. 79
van 22 december 1998
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Bedrijvenzone Vilvoorde – Bodemsanering

Voor de ontwikkeling van een nieuwe bedrijvenzone in Vilvoorde werd Cargovil opgericht door het Vlaams Gewest. De commerciële exploitatie werd in handen gegeven van Novovil, dat deel uitmaakt van de GOM Vlaams-Brabant (Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij).

Op het terrein van Novovil hebben zich reeds enkele bedrijven gevestigd op een klein, niet-vervuild

gedeelte van de volledige site, die vroeger een stortplaats was.

De vestiging van andere bedrijven blijkt echter te worden opgehouden omdat de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) de site ambtshalve zou moeten saneren.

1. Werde een termijn bepaald waarbinnen OVAM de site diende te saneren ?

Welke zijn de redenen waarom met die sanering nog geen aanvang werd genomen ?

Werden de kosten voor sanering reeds berekend en wat is het prijskaartje dat eraan is verbonden ?

2. Was de Vlaamse regering op de hoogte van het vroegere stort op het ogenblik dat Cargovil werd opgericht ?
3. Wie was er de eigenaar van ? Hoeveel werd door de Vlaamse regering betaald om dit terrein

over te nemen en geschikt te maken voor de vestiging van bedrijven ?

4. Zijn er nog andere terreinen in het Vlaamse Gewest die ambtshalve door OVAM zouden moeten worden gesaneerd ? Heeft men nu reeds enig idee van de totale uitgave die hiermee gepaard zou gaan ?
5. Wat is de totale oppervlakte die door OVAM moet worden gesaneerd om bedrijfsklaar te maken ?

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN
OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG
(Reglement artikel 81, 4)**

Nihil.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
229	15.09.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>WHO-onderhandelingen – Democratische controle</i>	1033
232	15.09.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>WHO-onderhandelingen – Millenniumronde</i>	1034
27	12.11.1998	G. Vanleenhove	<i>Levenslijn – Opbrengst en verdeling</i>	1080
43	10.12.1998	C. Decaluwé	<i>Toerisme Vlaanderen – Patrimonium</i>	1081
○ 44	22.12.1998	F. Vermeiren	<i>VLAM – Personeel – Projecten</i>	1115
46	07.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VZW De Rand – Tariefpolitiek</i>	1035
51	11.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Promotie Vlaanderen – Luchthaven Zaventem (2)</i>	1036
52	15.01.1999	C. Decaluwé	<i>Evaluatie leidende ambtenaren – Externe bureaus</i>	1036
54	15.01.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>VZW De Rand – Overzicht sportinfrastructuur</i>	1037
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening				
95	09.12.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Grondoverdracht aan NV Zeekanaal – Kritiek Rekenhof</i>	1037
96	10.12.1998	J. De Roo	<i>Afbakening grootstedelijke gebieden – Studiebureaus</i>	1038
97	10.12.1998	C. Decaluwé	<i>Onbebouwde percelen – Gemeentelijke inventarissen</i>	1038
98	10.12.1998	J. Stassen	<i>Kasteel van Mesen (Lede) – BPA</i>	1039
99	11.12.1998	J. Sauwens	<i>Spoorvorming – Maximumlading vrachtwagens</i>	1039
100	11.12.1998	H. Lauwers	<i>Werfweg HSL – Bestemming</i>	1040
101	14.12.1998	C. Decaluwé	<i>N357 Wielsbeke-Oostrozebeke – Fietspad</i>	1041
102	14.12.1998	C. Decaluwé	<i>Sociaal tarief De Lijn – Stand van zaken</i>	1041
103	14.12.1998	C. Decaluwé	<i>Planschadevorderingen – Stand van zaken</i>	1042
104	14.12.1998	C. Decaluwé	<i>Gewestwegen – Overdracht naar gemeenten</i>	1042
105	14.12.1998	J. De Meyer	<i>Sociaal bemiddelaar Doel – Opdracht</i>	1043
106	22.12.1998	J. Sauwens	<i>Luchthaven Oostende – Landbouwconcessies</i>	1046
107	22.12.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>De Lijn Vlaams-Brabant – Taalgebruik</i>	1049
110	07.01.1999	D. Ramoudt	<i>Verkeerssituatie Diksmuide-centrum – Doorgaand verkeer</i>	1049
113	07.01.1999	H. Suykerbuyk	<i>IJzeren Rijn – Vlaams-Nederlandse overlegstructuur</i>	1050
118	08.01.1999	G. Vanleenhove	<i>Weg Zarren-Staden – Fietspad</i>	1051

T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

	50	10.11.1998	B. Vandendriessche	<i>Rioleringswerken – Planningscoördinatie Aquafin-gemeenten</i>	1082
	51	12.11.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Autodemontage – Subsidiëring</i>	1083
△	58	18.11.1998	J. Malcorps	<i>Havenfaciliteiten voor scheepsafval – Stand van zaken</i>	1084
	60	20.11.1998	J. Malcorps	<i>Internationale Decade Reductie Natuurrampen – Beleid</i>	1087
	64	26.11.1998	L. Sannen	<i>Tessenderlo Chemie – Lozingsvoorwaarden afvalwater</i>	1088
	65	26.11.1998	L. Sannen	<i>Tessenderlo Chemie – Meetcontroles afvalwater</i>	1089
	66	26.11.1998	L. Sannen	<i>Tessenderlo Chemie – Ecologisch herstelplan Laak en Winterbeek</i>	1091
	67	27.11.1998	L. Bril	<i>Subsidies aan bedrijven – Milieu en tewerkstelling</i>	1092
	70	09.12.1998	R. Van Cleuvenbergen	<i>Loopbaanonderbreking – Stand van zaken</i>	1093
	71	09.12.1998	P. Van Grembergen	<i>Luchtkwaliteit Gentse Kanaalzone – Metingen</i>	1093
	72	09.12.1998	P. Ceysens	<i>Sociale werkplaatsen – Ondersteuningsstructuur</i>	1096
	73	09.12.1998	P. Ceysens	<i>Invoegbedrijven – Evaluatie</i>	1097
	74	09.12.1998	D. Ramoudt	<i>Arbeidsbemiddeling – Samenwerking en efficiëntie</i>	1099
	75	10.12.1998	J. Malcorps	<i>Indoorkartingevenementen – Uिताatgassen</i>	1100
○	76	14.12.1998	C. Decaluwé	<i>Bodemkwaliteit waterlopen – Kortrijk-Roeselare-Tielt</i>	1115
○	77	22.12.1998	V. Dua	<i>Antibiotica in veevoeders – Nutriëntenuitstoot</i>	1115
○	78	22.12.1998	C. Verwimp-Sillis	<i>Azijfabriek Sint-Martinus (Strijtem) – Milieuvergunning</i>	1116
○	79	22.12.1998	F. Vermeiren	<i>Bedrijvenzone Vilvoorde – Bodemsanering</i>	1116

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

	30	04.12.1998	D. Van Mechelen	<i>Werkgroep ziekenhuisconcept – Stand van zaken</i>	1101
--	----	------------	------------------------	--	------

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

	46	03.12.1998	H. Lauwers	<i>Imamopleidingen – Erkenning</i>	1101
	47	03.12.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Nederlandstalig onderwijs Brussel – Leerkrachten</i>	1106
	50	09.12.1998	F. Dewinter	<i>UFSIA – College rond asielzoekers</i>	1051
	51	09.12.1998	J. De Meyer	<i>Schoolreglementen SO – Plichten voor ouders</i>	1052
	52	11.12.1998	M. Keulen	<i>Vlaamse openbare instellingen – Statutairen en contractuelen</i>	1053
	53	14.12.1998	C. Decaluwé	<i>Leerlingenvervoer – Contractvernieuwing</i>	1056

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

	30	09.12.1998	J.-M. Bogaert	<i>Millenniumprobleem – Kwetsbaarheid Vlaamse economie</i>	1058
	31	10.12.1998	C. Decaluwé	<i>Textielsector – Gimvindus-participaties</i>	1059
	33	14.12.1998	C. Decaluwé	<i>Steun aan de geschreven pers – Multimediaprojecten</i>	1060
	34	22.12.1998	V. Dua	<i>Antibiotica in veevoeders – Nutriëntenuitstoot</i>	1065

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

33	03.12.1998	J. Caubergs	<i>Vlaamse Leeuw – Uitvoeringsverplichting</i>	1106
36	09.12.1998	J.-M. Bogaert	<i>Millenniumprobleem – Gemeenten</i>	1066
37	10.12.1998	V. Dua	<i>Overleg met Vereniging van Vlaamse Provincies – Agenda</i>	1107
40	14.12.1998	J. Maes	<i>Sociale huurwoningen – Prioriteit wegens onbewoonbaarverklaring</i>	1067

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

44	26.11.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Materiële bijstand gehandicapten – Leeftijdscriterium</i>	1107
48	09.12.1998	P. Ceysens	<i>Loopbaanonderbreking – Onthaalmoeders</i>	1068
49	09.12.1998	P. Ceysens	<i>Beschutte werkplaatsen – Kostprijs</i>	1108
50	10.12.1998	J. Stassen	<i>BPA Burchtdam (Ninove) – Archeologische bezwaren</i>	1109
51	11.12.1998	M. Keulen	<i>Verenigingen hedendaagse beeldende kunst – Subsidiëring</i>	1070
52	11.12.1998	S. Becq	<i>Rusthuizen – Programmatiemaatstaven</i>	1072
53	11.12.1998	M. Olivier	<i>Werelderfgoed – Restauratie en instandhouding</i>	1074
54	11.12.1998	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Familiekunde – Parochie- en burgerlijkstandregisters</i>	1074
55	14.12.1998	M. Keulen	<i>Gemeentelijke kunstwerken in musea – Eigendomssituatie</i>	1075
56	14.12.1998	D. Lootens-Stael	<i>Raad van beheer KVS – Samenstelling</i>	1076
57	14.12.1998	H. Suykerbuyk	<i>VFSIPH-tegemoetkomingen – Opname in buitenlands dagcentrum</i>	1077
58	22.12.1998	M. Vandenbussche	<i>Cultureel akkoord Franse Gemeenschap – Stand van zaken</i>	1078
59	04.01.1999	J. Sauwens	<i>Werelderfgoed – Begijnhoven</i>	1078

B. GROUWELS, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid

17	11.12.1998	D. Lootens-Stael	<i>VGC-vertegenwoordiging in gemeenschapscentra – UFSIA-studie</i>	1110
19	11.12.1998	D. Lootens-Stael	<i>Nieuwe Brusselse Vlamingen – Adressenbestand</i>	1110
20	11.12.1998	D. Lootens-Stael	<i>Vlaams-Brusselse verenigingen – Ramadanfeest</i>	1113